

Giới thiệu Tiểu Nương Tử Bướng Bình

Tiểu Nương Tử Bướng Bình của tác giả Kiều Mạt Nhi là câu chuyện về cuộc sống của nàng và hành trình tìm kiếm một nửa của mình...

Liễu Kỳ Nhi là một cô gái rất có bản lĩnh mặc dù khá kiêu ngạo về bản thân mình, nàng chỉ là một người bình thường nhưng lúc nào cũng có suy nghĩ mình là đệ nhất mỹ nhân. Chính vì vậy mà hần ngay cả là thanh mai trúc mã của nàng cũng bỏ quay không thèm quay đầu lại...

Cũng may trước mắt nàng là tên Đại Bảo Chủ xưng danh thiện hạ, nhìn ngang nhìn dọc cũng cảm thấy vừa mắt!!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Nương Tử Bướng Bình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 1

Hiện tại Liễu Kỳ Nhi đang vội vàng quay về nhà ở phương Nam

Mùa xuân. Đây là mùa mà nàng cùng cha mẹ thân yêu và các muội muội đáng yêu đoàn viên mỗi năm một lần.

Nàng có ba huynh muội ruột thịt. Dựa theo lời mà lão sư phụ thông tuệ nói thì bốn người bọn họ đều là bốn vì tinh tú cùng nhau rót xuống, vốn là phúc của thiên hạ, chỉ tiếc là cùng chung một mẹ, sợ là sẽ mang đến họa lớn cho thiên hạ. Vì thế bốn người phải tách bốn phương mới có thể giải trừ tai họa và đem lại phúc cho gia đình bọn họ.

Cho nên kể từ lúc sinh ra nàng liền theo sư phụ đến phương Bắc, chỉ có thể mỗi năm một lần về phương Nam đoàn tụ với cả nhà.

Song năm nay nàng đã mười bảy tuổi, nàng vô cùng chờ mong năm nàng bước sang tuổi mười tám. Bởi vì, đó là lúc cả nhà bọn họ thực sự được ở cùng nhau mãi mãi!

Nàng vui vẻ mà nhảy múa. Sư phụ từng nói: chín chín phát sinh biến cố, trải qua mười tám năm ánh sao mật mờ, bọn họ sẽ không còn bài xích lẫn nhau, là có thể bình an đoàn tụ. Đó không phải là một chuyện vô cùng tốt đẹp sao? Nàng sao có thể không vui, không mong chờ chứ? Nàng vui sướng lớn tiếng reo hò!

Liễu Kỳ Nhi là mỹ nữ điều này không cần nghi ngờ, may mắn có được làn da trắng nõn, bóng loáng giống như bạch ngọc, đường cong mềm mại đầy đặn, lông mày như liễu, mắt như sóng nước, dưới chiếc mũi hoàn mỹ là đôi môi mềm mại phớt hồng tự nhiên. Vẻ đẹp của nàng không còn gì để bàn cãi.

Tất cả mọi người đều biết nàng: tinh như tiên tử, động như yêu tinh, hành động như ma quỷ, những từ này dùng để miêu tả Liễu Kỳ Nhi là hoàn toàn chính xác.

Ý muốn nói là khi nàng im lặng bất động thì khí chất như tiên tử khiến cho người ta mê muội, tôn sùng không dám mạo phạm. Nhưng khi nàng cử động lại giống như yêu tinh hoạt bát, lạnh lợi làm cho người ta không đoán được rồi lại cảm thấy thân thiết, dần dần nhìn không được mà muốn gần gũi nàng, sùng ái nàng. Nếu như nói về hành vi của nàng thì chỉ có thể dùng từ ‘ma vương tái thế’ mới đủ để hình dung. Nàng chinh người đến mức không sợ người chết, đùa người đến ngay cả mạng đều có thể không cần, người nói như vậy có thể không đáng sợ sao?

Dựa vào hai điểm trên mà nói nàng là mỹ nhân hoạt bát mà tất cả các nam nhân đều mơ ước nhưng hành vi ma quỷ của nàng lại hù dọa tất cả nam nhân trên khắp thiên hạ.

Có chết cũng không sợ, chỉ là bất to cũng có chỗ mê, 18 năm sau ta lại là một trang hảo hán. Đáng sợ nhất là tình trạng bi thảm: muốn sống không được, muốn chết cũng không xong, sống dở chết dở. Mà Liễu Kỳ Nhi tình nghịch, đùa dai rất kiêu ngạo vì có thể dễ dàng làm được điều này. Dĩ nhiên, nàng tự cho là tâm mình thiện lương giống như vẽ bề ngoài xinh đẹp, đánh chết cũng không thừa nhận mình cố ý.

Cho nên ở bên cạnh nàng có rất nhiều nam nhân bằng hữu xưng huynh gọi đệ, nhưng thật tâm muốn theo đuổi nàng chỉ có một nửa, không có biện pháp, không ai dám nha!

Nhưng mà, làm gì có cô nương nào lại không có mùa xuân, cô nương khi lớn lên đều phải lựa chọn phu quân để xuất giá nhằm đảm bảo hạnh phúc cả đời, đương nhiên Liễu Kỳ Nhi cũng không ngoại lệ.

Trong suy nghĩ của nàng vị phu quân tốt nhất cũng chính là thanh mai trúc mã có thể cùng nàng vui đùa và làm mọi việc “Giang Ngư”

Giang Ngư thân hình cao lớn, khỏe mạnh lại vô cùng khôi ngô, dựa vào diện mạo của hai người mà nói thì nhất định là một đôi trời sinh, dĩ nhiên dựa vào bề ngoài trời cho thì không thể phán đoán được họ có hợp hay không. Chủ yếu là khi hai người hành sự phối hợp với nhau rất ăn ý không thể chê được. Từ nhỏ chỉ cần Kỳ Nhi làm ra “chuyện tốt” thì Giang Ngư chắc chắn sẽ có phần, chỉ cần hai người liếc mắt là có thể hiểu được suy nghĩ của đối phương.

Ở trước mặt Giang Ngư nàng không có bí mật nào, Giang Ngư cũng không hề giấu diếm nàng chuyện gì, cho nên hiểu rõ Giang Ngư nhất chính là Kỳ Nhi, hiển nhiên hiểu rõ Kỳ Nhi nhất cũng không ai khác ngoài Giang Ngư.

Cũng khó trách nàng quả quyết vị hôn phu tương lai của mình nhất định là Giang Ngư.

Mà Giang Ngư cũng vậy, gặp qua rất nhiều nữ tử nhưng không ai có thể làm cho hắn động tâm. Kỳ Nhi thật ra là một người không tệ, người khác sợ nàng nhưng hắn vĩnh viễn không. Hơn mười năm sống chung không phải là giả, có thể cùng nàng hợp ý như vậy tất nhiên là ‘ngưu tầm ngưu, mã tầm mã’, đó mới là điểm quan trọng. Đương nhiên rồi, dù sao cả hai cũng không thể tránh được chuyện sinh con, thay vì nghe theo cha mẹ sắp đặt gả cho người không quen thì hai người cứ cùng chung sống cho xong, cho nên khi Kỳ Nhi mười lăm tuổi hai người đã tự mình ước định, ta lấy nàng, nàng gả cho ta. Đường như mọi chuyện cứ như vậy mà kết thúc tốt đẹp.

Thế nhưng----cô nhân nói không sai : trời không chiều lòng người.

Câu này quả thật rất đúng!

Ít nhất hiện tại Liễu Kỳ Nhi cùng Giang Ngư đều gật đầu đồng ý. Chẳng qua là cách biểu lộ của hai người hoàn toàn khác nhau. Trong mắt Giang Ngư tràn đầy hạnh phúc nhưng vẻ mặt lại mang theo ý xin lỗi nhìn Liễu Kỳ Nhi, còn Liễu Kỳ Nhi giống như không thể tin được mà lấy ánh mắt oán phụ trừng hắn.

Buổi sáng, trong một quán trà ở một góc thành Tô Châu, hiện tại mới là lúc quán bắt đầu buôn bán, nên chưa đông khách. Tiểu nhị vừa lau chùi bàn ghế, vừa tò mò quan sát hai nam nhân đang ngồi bên cạnh cửa sổ. Nam nhân cao lớn rất anh tuấn còn nam nhân nhỏ bé kia cũng khôi ngô không kém, đều là những mỹ nam tử hiếm gặp. Chỉ có điều hành vi của hai người đó rất kỳ lạ, từ khi vào quán đến lúc ngồi xuống chỉ thấy nam nhân cao lớn cùng vị kia nói một câu, sau đó liền không nói gì nữa chỉ ngồi trừng nhau cho đến bây giờ, không có hành động gì hết, thật là kỳ quái. Nếu không phải chính mắt hắn thấy hai người họ vừa nãy còn nói chuyện vui vẻ bước vào quán thì hẳn nhất định sẽ nghĩ bọn họ là kẻ thù, nhưng hiện tại xem ra có thể là trở mặt thành thù. Chén trà trên bàn của bọn họ chắc là cũng đã nguội đi? Tiểu nhị lau bàn xong có lòng tốt đổi cho họ một bình trà nóng khác, lén nhìn qua hai người nhưng bọn họ giống như không thấy hắn, xem ra trong mắt của hai người chỉ có đối phương thôi. Hắn nhún vai biết điều tiếp tục làm công việc của mình nhưng thỉnh thoảng lại liếc nhìn một cái.

Cuối cùng, sau một lúc lâu đến nỗi bình trà mới đổi cũng dần nguội lạnh, vị nam tử nhỏ bé kia mới nói chuyện.

“Giang Ngư, huynh nói nghiêm túc sao?” Kỳ Nhi nặng nề thở dài một tiếng, cúi đầu, giọng nói có chút mất mát hỏi.

Giang Ngư khó hiểu nhìn Liễu Kỳ Nhi đang giả trang nam nhân, hình như nàng không vui. Không thể nào? Chuyện này đối với nàng lại nghiêm trọng như vậy sao? Tuy rằng cảm thấy Kỳ Nhi phản ứng hơi quá nhưng hắn vẫn rất cẩn thận trả lời câu hỏi của nàng.

“Ta rất nghiêm túc, lần đầu tiên nhìn thấy nàng ấy ta chỉ biết nàng sẽ là nữ nhân duy nhất mà ta yêu thương suốt kiếp này. Tuy là hiện tại nàng chưa có yêu thương ta nhưng ta tin tưởng một ngày nào đó nàng sẽ yêu ta mà ta tuyệt đối sẽ không buông tha nàng. Kỳ Nhi, ta nói cho muội biết là bởi vì muội là bằng hữu tốt nhất của ta, ta không muốn giấu muội bất cứ chuyện gì, muội có hiểu không?”

“Hiểu rõ. Tóm lại một câu, huynh không cần ta....Huynh có niềm vui mới sẽ không còn thương ta nữa. Đúng không?” Giọng nói của nàng nghẹn ngào, giống như đang khóc, đầu càng cúi thấp khiến cho người ta nhìn thấy rất không đành lòng.

“Kỳ Nhi, đừng giả bộ nữa được không? Huynh tìm được hạnh phúc muội phải mừng cho huynh mới đúng chứ không phải một vẻ mặt sống dở chết dở như vậy. Trời ạ, Kỳ Nhi, muội giả vờ không giống chút nào cả.” Giang Ngư suýt bật cười. Nàng vui vẻ đến thế sao?

“Không thể nào?” Nàng đột nhiên ngẩng đầu lên, trên mặt không hề có một giọt nước mắt nào cũng không có vẻ gì là thương tâm cả chỉ bầu môi không vui nói : ‘Huynh vi phạm lời thề của chúng ta, yêu thương nữ nhân khác, chuyện thương tâm như vậy lại xảy ra trên người một nữ tử xinh đẹp, đáng thương là ta, chẳng lẽ ta không nên khổ sở, đau lòng sao? Huynh nói đi!’ Nàng vì chính nghĩa mà trách mắng hắn.

“Muội đau lòng, khổ sở sao?” Hắn tự mình rót một chén trà, chậm rãi uống, hứng thú nhìn nàng.

“Tất nhiên rồi” Kỳ Nhi trả lời quả quyết. Cũng tự mình rót một chén trà, hít một chút hương trà thơm mới nhẹ nhàng nhấp một ngụm.

“Vậy muội có thể nói cho ta biết một chút điều gì khiến muội đau lòng, khổ sở?” Hắn một bộ dáng không để ý nhẹ nhún mày.

“Ta bị huynh vút bỏ, huynh còn hỏi ta vì cái gì mà đau lòng, khổ sở. Giang Ngư, huynh có còn lương tâm không vậy?” Nàng liếc mắt trừng hắn một cái rồi lại tiếp tục nhấp một ngụm trà lạnh.

“Kỳ Nhi, trước mặt người thật thà không nói lời giả dối, suy nghĩ của ta muội còn không biết sao?” Hắn buồn cười nói.

“Hừ!” Nàng trợn mắt xoay đầu.

Hắn tiếp tục nói : “Muội là đang luyến tiếc một nam nhân ‘hữu dụng’ như ta phải không? Ta vừa khôn ngoan lại xuất sắc, mọi lúc mọi nơi đều hiểu muội muốn gì, chủ yếu nhất vẫn là giúp muội thu dọn một đống hỗn loạn. Một nam nhân ‘hữu dụng’ như vậy là rất khó tìm phải không?”

“Đại giun đũa tự kỷ” Nàng không thèm để ý đến hắn.

“Kỳ Nhi của ta à....” Hắn duỗi tay qua, xoay đầu nàng lại đối mặt với hắn trong mắt tràn đầy ý cười nói : “Cho dù như thế nào đi nữa, muội vẫn mãi là

bằng hữu quan trọng nhất của ta suốt kiếp này. Tình cảm của chúng ta so với người thân còn thân thiết hơn có phải không. Ta không muốn chỉ vì sự xuất hiện của Mộng Nhi lại khiến cho tình cảm nhiều năm qua của chúng ta bị xóa bỏ hết....”

“Thật sao?” Nói thật, cuộc nói chuyện hôm nay làm cho nàng rất cảm động nhưng cho dù cảm động cuối cùng cũng không phá tan được những nghi ngờ trong lòng. Nàng biết hẳn đang an ủi nàng.

“Đương nhiên là thật” Ngữ khí của hắn không cho phép nàng nghi ngờ.

“Vậy thì, nếu cho huynh chọn giữa ta và nàng, huynh sẽ chọn ai?” Nàng dò hỏi, ánh mắt lướt qua một tia gian tà.

“Kỳ Nhi, sao có thể so sánh như vậy được, tình cảm giữa ta và muội cùng với tình cảm ta dành cho nàng ấy hoàn toàn không giống nhau, muội bảo ta chọn như thế nào đây?” Hắn nhìn không được kêu to.

“Ta cùng nàng không phải đều là nữ nhân sao? Sao không thể so sánh chứ?”

“Muội hiểu rõ mà.” Hắn liếc nhìn nàng, thấy trong mắt nàng lướt qua một tia gian tà, bắt đầu dĩ thờ dài :“Muội lại có ý định gây khó khăn cho ta.”

“Cho dù là như vậy, nhưng huynh bội ước trước nên muội có quyền được biết.” Nàng đứng tình hợp lý nói.

Hắn không kiên nhẫn xoa xoa tay, mắt trợn lên một bộ dạng đầu hàng nói :“Được rồi, được rồi. Chọn liền chọn, để cho ta ở giữa hai người các người đưa ra một lựa chọn....” Hắn dừng lại một chút, dùng ánh mắt nghiêm túc nhìn nàng nói :“Ta nghĩ...Ta sẽ chọn muội.”

“Thật không?” Nàng có chút kinh ngạc. Dù sao hôm nay hắn cũng nói cho nàng biết chuyện này chứng tỏ Giang Ngự rất để ý đến nữ nhân gọi Mộng Nhi kia, cũng không giống với đang chơi đùa, hẳn thật sự nghiêm túc. Bình thường mới nhìn qua còn tưởng hắn rất lười, không để ý đến bất cứ điều gì, hẳn không để tâm người khác nghĩ gì. Một khi hắn đã nghiêm túc liền chứng tỏ đó là chuyện cả đời, nàng có thể khẳng định chắc chắn nếu như bảo hắn bỏ qua nữ nhân gọi Mộng Nhi kia....chỉ sợ suốt đời này hắn cũng không thể yêu thương nữ nhân khác. Câu trả lời của hắn làm thỏa mãn lòng hư vinh của nàng cũng làm cho những oán giận ban đầu tiêu tan một chút.

“Tất nhiên là thật, ta cũng không phải loại trọng sắc khinh bạn.” Hắn nghiêm túc nói.

Kỳ Nhi từ trong mắt hắn có thể dễ dàng thấy được hắn là thật lòng, nàng nở nụ cười, càng cười càng ngọt ngào, vui vẻ nói :“Vậy thì quá tốt rồi, nếu huynh chọn ta, về sau sẽ không cùng nữ nhân gọi Mộng Nhi kia qua lại nữa. Mọi thứ lại trở về giống như trước kia, ta sẽ khiến cho huynh không còn nhắc tới nàng nữa....”

“Kỳ Nhi---”Hắn không thể tin được, sao phản ứng của nàng lại không giống với mong đợi của hắn. Nàng phải là rất cảm động rồi chúc phúc cho hắn và Mộng Nhi chứ....Sao lại khác nhau như vậy?

“Sao vậy? Hô lớn tiếng như vậy, không phải huynh đòi ý đấy chứ? Hừ, ta chỉ biết nếu huynh không làm được thì đừng có nói kiểu ngạo như vậy.” Kỳ Nhi khinh thường nhìn hắn.

Giang Ngự quả thật không nói lên lời, trầm mặc một lúc, hắn thở dài một hơi, giống như hạ quyết tâm nhưng cũng rất đau thương nói :“Được rồi, coi như hôm nay ta chưa có nói với muội về chuyện của Mộng Nhi, về sau ta cũng sẽ không đi tìm nàng nữa.”

“Vậy chứng tỏ hôn ước của chúng ta vẫn còn?” Kỳ Nhi không buông tha tiếp tục truy hỏi.

“Tất nhiên rồi.” Vẻ mặt của hắn đau khổ đến nỗi ép được ra nước.

Kỳ Nhi quay đầu qua chỗ khác, không dám nhìn thẳng hắn, bả vai run run, nói giọng buồn phiền :“Vậy...Được rồi.Nếu không còn việc gì chúng ta lại qua nơi khác đi dạo thôi.”

“Được.” Giang Ngự nặng nề đáp lại, lúc này hắn làm gì còn tâm tư để đi dạo phố suy nghĩ hỗn loạn nên không chú ý đến thanh âm của nàng có chút khác thường.

“Vậy...Chúng ta đi thôi?” Kỳ Nhi đứng dậy ngực phập phồng cổ kiêu chế cảm xúc, không nhìn được nhìn liếc qua Giang Ngự vẻ mặt ủ oải, hoảng hốt. Thông minh như Giang Ngự lúc nào thì có vẻ mặt như vậy. Cuối cùng không nhìn nổi nàng ha hả cười lên, không để ý đến hình tượng xoay người cười to.

Giang Ngự kinh ngạc. Một lúc sau mới kịp hiểu ra, lập tức kích động đứng dậy, mặt nhăn nhó, vừa vui vừa giận chỉ vào Kỳ Nhi cười đến ngời hẳn xuống kêu to :“Muội đùa giỡn ta?”

Kỳ Nhi ngồi trên mặt đất đang lấy tay lau đi nước mắt ở khóe mắt, vẫy vẫy tay thật tâm nói :“Ta chúc phúc cho hai người, khi nào rảnh dẫn nàng tới gặp ta.” Dừng lại một chút, nàng lại kiêu ngạo nói :“Ta thật sự muốn biết nàng có điểm nào hơn ta.”

Giang Ngự tâm tình thả lỏng, thái độ lại khôi phục như bình thường, trở về bộ dạng lười biếng quen thuộc, hắn cười cười,gọi tiểu nhị đến tính tiền rồi mới kéo Kỳ Nhi đang ngồi xồm trên mặt đất nói :“Đi thôi, đi dạo phố trước.”

“Đã có tâm tình đi dạo rồi sao?” Kỳ Nhi mặc hắn lôi kéo ra ngoài, nghịch ngợm nói.

“Còn nói nữa.” Giang Ngự liếc nàng một cái xem như cảnh cáo.

“Ta thật sự rất muốn gặp cái người gọi Mộng Nhi kia nha.”

“Nàng hiện đang ở Ích Châu, có cơ hội ta sẽ dẫn muội đi gặp nàng, nhưng chỉ sợ phải chờ tới mùa hạ. Lần này muội xuống núi không phải là muốn quay về phương Nam sao?” Mùa xuân hàng năm là lúc Kỳ Nhi quay về phương Nam đoàn tụ với gia đình.

“Đúng vậy nha, huynh có muốn đi cùng ta không? Ta nhớ năm trước Hương Nhi còn hỏi ta về huynh đấy.”

Đi qua ngõ nhỏ tiến vào khu chợ náo nhiệt, Kỳ Nhi đứng trước một quầy bán tôm, tôm vừa mới vớt còn nhảy tanh tách, nàng thấy thú vị cũng muốn chen vào đám đông mua tôm.

Giang Ngự vội vàng kéo nàng lại.

“Muội đừng có gây phiền toái nữa.”

“Ta mới không có đâu, chỉ nhìn thôi mà. Đúng rồi, tôm lại huynh có muốn cùng ta về phương Nam hay không?”

“Kỳ Nhi của ta à, muội nghĩ ta rảnh rồi sao?” Hắn giống như lên án quay lại hỏi nàng.

“Nói cũng phải, huynh nhất định ước gì mỗi ngày đều có thể cùng người trong lòng ở chung, làm gì có tâm tư theo giúp vị hôn thê trước đây.” Nói xong, nàng lại bày ra dáng vẻ bị thương làm cho người khác đau lòng.

Chỉ có điều, Giang Ngự đã sớm miễn dịch với bộ dạng đáng thương này của nàng. Hắn dừng lại cước bộ, lạnh lùng nhìn nàng, cho dù có rất nhiều người đi qua bên cạnh hai người hắn cũng không để ý nhân nhạ nói: “Muội ít trốn tránh trách nhiệm đi. Nếu không phải lúc trước muội nảy ra ý nghĩ kì quái là muốn trên chộc tổ chức nào đó thì hôm nay ta cũng sẽ không phải vội thay muội đi xử lý mớ hỗn loạn này rồi. Có tin ta thực sự bỏ lại muội không thêm quan tâm nữa rồi như mong muốn của muội đi theo người trong lòng của ta hay không?”

“Hi hi...” Kỳ Nhi ngượng ngùng cười khan hai tiếng, một bộ dạng hối hận hướng về phía Giang Ngự làm nũng, thân thiết kéo tay hắn, ôn nhu nói: “Ồi chao, muội biết trong khắp thiên hạ này chỉ có Giang Ngự đối với muội tốt nhất, vừa rồi muội chỉ nói đùa thôi mà, huynh sẽ không thực sự giận muội đó chứ?”

Giang Ngự không trả lời, lại lôi kéo nàng đi ra ngoài. Hành vi thân mật của hai người đã thu hút sự chú ý của mọi người... Tất nhiên rồi, giữa ban ngày ban mặt hai nam nhân lôi kéo nhau thân thiết như vậy còn ra thể thống gì nữa? Nếu còn không đi nhanh thì danh dự cả đời của hắn sẽ bị hủy trong tay nàng mất.

“Này, huynh không phải muốn buông tha cho tổ chức đó đấy chứ?” Nàng vẫn bám lấy hắn, chưa từ bỏ ý định hỏi.

“Muội nghĩ, ta còn có thể nói gì được chứ?” Hắn bắt đầu dĩ hời nàng.

“Muội chỉ biết huynh đối với muội tốt nhất.” Nàng cười đến thật vui vẻ.

Hai người vừa cười vừa náo loạn suốt dọc đường đi thẳng đến khi bị biển người bao phủ.

Mạc Tịch Thiên, thân hình cao lớn, khôi ngô, đáng vẻ lạnh lùng, cương nghị. Toàn thân từ trên xuống dưới đều tản ra khí thế bức người. Một đôi mắt phượng hẹp dài, con ngươi đen thâm thúy như bảo thạch, môi mỏng hơi nhếch lên khiến người ta không tự nhiên mà xa cách ngàn dặm. Sống mũi cao thẳng, xinh đẹp mang theo ba phần tao nhã, bảy phần khí phách. Đó chính là Mạc Tịch Thiên.

Từ lúc hắn hơn mười tuổi, đã phải một mình gánh vác gây dựng Hồn Thiên Bảo xưng bá Giang Bắc. Hồn Thiên Bảo chính là tâm huyết nhiều năm của phụ thân, cũng là ước nguyện duy nhất trước khi mất, hơn nữa nó cũng gắn liền với thời thơ ấu của hắn. Hắn không muốn từ bỏ, chỉ có thể đem hết sức lực vung nó đây.

Một thiếu niên mới mười mấy tuổi không quá lớn cũng không nhỏ, nhưng lại bị ép trưởng thành sớm phải đối mặt với giang hồ đầy máu tanh, giết chóc cùng thương trường nhẫn tâm, hiểm ác. Dựa vào nghị lực hơn người trời ban, đầu óc nhạy bén cùng may mắn đã không ít lần giúp hắn tìm được đường sống từ trong nguy hiểm. Không biết đã trải qua bao nhiêu khó khăn, gian khổ nhưng hắn vẫn có thể ung dung vượt qua, từng bước một đem Hồn Thiên Bảo từ lúc phụ thân qua đời thì hỗn loạn không chịu nổi, lung lay sắp ngã xuống trở lên vững chắc, uy tín nhất phương Bắc hơn hẳn khi xưa.

Nhiều năm nay trải qua bao gian khổ đã tạo nên một Mạc Tịch Thiên lãnh đạm, nghiêm túc, hi, nộ, ái, ố vô thường. Về ngoài tuần mĩ, khí chất lạnh lùng đã hấp dẫn rất nhiều tiểu thư quyền quý, kỹ nữ xinh đẹp nhưng đều bị ánh mắt như hàn băng của hắn dọa cho bỏ chạy. Đúng vậy, hắn đối với nữ nhân không có hứng thú, nữ nhân với hắn chẳng qua chỉ để thỏa mãn dục vọng giống như công cụ sinh con đẻ cái cho hắn mà thôi, tim của hắn sớm đã bị sự nghiệp chiếm giữ rồi. Hắn nhớ rõ đệ đệ Tương Văn nhỏ hơn hắn sáu tuổi đã từng nói qua: Nếu có một ngày đại ca yêu một nữ nhân thì nữ nhân may mắn kia nhất định là mối tình đầu của đại ca trong kiếp này.

Hắn không nhận được khóe miệng nhẹ giương lên, có lẽ là vậy, nhưng muốn hắn yêu một nữ nhân? Chuyện đó là không có khả năng đi. Hắn lạnh lùng cười.

“Vô tình” là danh hiệu của hắn. Ở trên giang hồ vô tình, ở trên thương trường vô tình, đối với nữ nhân vô tình, ngay cả đối với chính mình cũng vô tình. Vì muốn lấy tính mạng của kẻ thù, hắn có thể không quan tâm đến vết thương trên người toàn thân đầm máu cho đến khi đánh bại kẻ thù. Vì muốn chấn

hưng Hồn Thiên Bảo, hẳn có thể mặc cho bản thân mình không ngủ không nghỉ cho đến khi mệt mỏi gục ngã trên bàn nghị sự. Sự trong sáng, vui vẻ, thích cười cũng đã sớm chôn cùng phụ thân rồi. Tình cảm chân thành duy nhất của hắn là dành cho đệ đệ cùng ngoại tổ mẫu nhưng do nhiều năm xa cách, hắn đã sớm quên đi cách bày tỏ sự quan tâm cũng như yêu thương của mình. Thói quen đóng băng trái tim đã sớm không thể hòa tan....

Trên bầu trời mưa bay toán loạn.

Hắn ngẩng đầu nhìn lên thấy mây đen bao phủ đầy trời, xem ra cơn mưa này tạm thời sẽ kéo dài đây.

Trên đường đã không còn nhiều người qua lại, hắn đến trước một cửa tiệm tạp hóa. Bên ngoài cửa hàng cũ nát cửa khép hờ, thấy được bên trong có rất nhiều đồ vật, hắn giờ tay gõ nhẹ vào cửa hai cái.

“Xin hỏi có ai không?” Thanh âm có chút khàn khàn nhưng lại lộ vẻ lãnh đạm.

“A, tới đây, tới đây.” Chỉ một lát sau một vị lão nhân gầy yếu, gù lưng bước ra.

“Khách quan muốn cái gì?”

“Ta muốn mua một cái dù”

“Không thành vấn đề, không thành vấn đề.” Lão nhân lấy từ bên trong ra một cái dù màu đen đưa cho hắn.

“Dù này hai phân tiền, lão đây không có gạt người đâu.”

Hắn cầm nắm phân bạc vụn đặt ở trong lòng bàn tay gầy gò của lão nhân.

“Không cần trả lại”. Rồi quay đầu muốn đi.

“Khách quan, xin chờ một chút.”

Hắn nghe thấy liền dừng bước.

“Trời hôm nay như vậy có cần một con ngựa không?” Vị khách quan này chắc là người từ nơi khác đến.

Khóc môi nhẹ giương lên có chút lãnh đạm cũng giống như cơn mưa băng giá kia.

“Ta không cần.” Đơn giản cự tuyệt, căng chiếc dù màu đen, hắn chậm rãi hướng về phía thành Đông Phương.

Lão nhân nhìn theo bóng lưng của hắn một lúc mới đóng cửa lại, miệng lẩm bẩm nói: “Người này tuấn tú như vậy nhưng sao toàn thân lại lạnh giá đến vậy....Hắc! Quên đi, quản chuyện người khác nhiều như thế để làm gì...Không nghĩ đến ngày mưa thế này mà buôn bán cũng không tới, bán cái dù hai phân tiền lại kiếm lời một lượng năm phân, như thế này thì phải kêu thằng con đi mua một cân đồ nhắm để lão uống rượu...” Bóng lưng lão đảo, chậm rãi bước vào bên trong.

Ngoại thành, trong rừng cây bởi vì cơn mưa mà lộ ra màn sương mỏng lung.

Phía trên cây đại thụ, cành lá tươi tốt tầng tầng lớp lớp tạo thành một thế giới nhỏ bé bí ẩn.

Hiện tại Liễu Kỳ Nhi đang ở trên cây dựa vào một cành cây to khỏe, khô ráo, khẽ ngâm nga một khúc nhạc không đúng giai điệu.

Nàng ở trên cây, một, hai cành cây đại thụ có thể tạo thành một cây dù lớn màu đen giúp nàng ngăn trở những hạt mưa ngẫu nhiên rơi xuống, cho nên ngồi trên cành cây khô ráo thật sự rất thoải mái nha!

Nàng nhẹ xoay người, lơ đãng nhìn xuyên qua khe hở thấy từ phía xa có một nhóm người đang vội vàng chạy tới nơi này.

Bên cạnh đại thụ là một cái quan đạo, bình thường những người đi qua đây đều nghỉ lại dưới tàng cây này, nhưng mà hôm nay là một ngày mưa, người đi ít lại càng ít, sao lại có một nhóm người chạy đến chứ?

Nàng tò mò từ trên cây hướng phía dưới nghe ngóng, vừa đúng lúc nhóm người này tập hợp dưới tán cây đại thụ, không chút cảnh giác lớn tiếng bàn bạc, bọn họ đều mặc y phục màu đen, đeo khăn che mặt. Nàng nhắm mắt, có tất cả mười ba người. Nghe nội dung hình như là muốn lấy mạng của người nào đó, theo tin tức bọn họ nhận được, khoảng một lúc nữa người kia sẽ đi qua đường này, một đám người hợp lực tấn công khiến hắn không kịp trở tay.

Dọa! Lấy nhiều địch ít nha.

Nàng le lưỡi, tiết mục như vậy không phải nàng chưa từng nghe qua, ở trên giang hồ những chuyện như thế này vẫn thường hay xảy ra, nhưng tận mắt chứng kiến thì vẫn là lần đầu tiên. Xem ra Giang Ngục đã bảo vệ nàng quá tốt rồi.

“Đến rồi! Hắn đến rồi!”

“Mau chia ra!” Vừa dứt lời, mười ba người đều tự mình ẩn nấp. Trong một khoản thời gian ngắn thiên hạ lại khôi phục lại về yên tĩnh ban đầu.

Xa xa một bóng người thon dài cầm một chiếc dù màu đen đang từ từ đi tới, bước chân chậm rãi giống như không phát hiện được nguy hiểm, tựa như đang đi dạo trong sân viện nhà mình vậy.

Hắn trông như không có chút phòng bị nào đi đến phía dưới tàng cây, liền bị nhóm hắc y nhân xông ra bao vây. Trong mắt mỗi người đều lộ vẻ hung ác nhưng lại hết sức cảnh giác, cẩn thận quan sát hắn.

Nàng tò mò nhìn kỹ người kia, một thân trường bào màu xanh thẫm, một bộ dạng tao nhã, phong độ không giống với người trong giang hồ. Nàng nhìn hắn đã cảm thấy rất vừa mắt, đồng thời thiện tâm nổi lên, ngầm hạ quyết định lúc cần thiết sẽ lao ra giúp hắn một phen.

Lúc này lại thấy hắn không chút sợ hãi, vẻ mặt tự nhiên như không nhìn thấy hung thần ác sát trước mắt đã chọc giận mười ba hắc y nhân kia.

“ ‘Huyết Ảnh’ ra tay, không để người sống! Lên!”. Một hắc y nhân trong nhóm hô to một tiếng, mười ba người động tác chỉnh tề nhanh chóng cầm đao chém về phía người kia.

Nàng thâm kinh sợ hô một tiếng “Huyết Ảnh”!

Trên giang hồ xưng danh Đệ nhất tổ chức sát thủ “Huyết Ảnh”?

Dựa theo hiểu biết của nàng, mười năm trước tổ chức “Huyết Ảnh” nổi lên từng khiến cho giang hồ một trận hỗn loạn thấm đẫm máu tanh, khi đó có rất nhiều cao thủ nổi danh võ lâm đều chết trong tay “Huyết Ảnh”. Thảm cảnh đó đã gây nên một trận cảm chấn trong giang hồ nhưng là nhiều lần bao vây tiêu diệt nó cũng không bị làm sao cả. Chỉ vì “Huyết Ảnh” không có lộ diện, nhiệm vụ thất bại tất cả đều uống thuốc độc tự sát hóa thành máu loãng. Đối với kẻ thù toàn thiếu xác khiến cho lòng người khiếp sợ.

Trong truyền thuyết, tổ chức “Huyết Ảnh” này có Hắc Ảnh và Bạch Ảnh, mỗi bên có mười ba người nghe theo lệnh của Hắc Ảnh và Bạch Ảnh. Chẳng lẽ mười ba người này là người của Hắc Ảnh? Xem ra——người phía dưới này cũng không phải hạng tầm thường, lại có thể khiến “Huyết Ảnh” dốc ra toàn bộ lực lượng để ứng phó. Nàng không nghĩ được đánh giá hắn lần nữa, cũng không vội vàng ra tay cứu người. Một lần nữa thân mình lại dựa vào thân cây, yên lặng quan sát kỳ biến.

Quả nhiên, ngay khi toàn bộ mười ba cây đao chém xuống người áo xanh, mắt thấy hắn sắp biến thành một khối thịt bằm thì——bỗng nhiên, cổ tay hắn chuyển động linh hoạt, chiếc ô đen trên tay hắn xoay quanh một vòng, hòa cùng mưa tạo thành một vầng sáng chói mắt——

Từ trong vầng sáng đó hàng loạt tiếng “Keng, keng” vang lên! Đại đao trên tay của hắc y nhân đều bị đứt làm đôi rơi xuống đất. Cùng lúc, ô đen cũng mạnh mẽ quay tròn, những hạt mưa trên tán ô nhanh như chớp hướng về phía các hắc y nhân, ngay lập tức máu như những cánh hoa bay khắp nơi. Mấy hắc y nhân còn chưa kịp kinh hô thì từng người một đã bị đánh ngã rồi! Máu từ yết họng không ngừng chảy xuống vũng bùn làm cho nước bùn nhiễm màu đỏ sậm ghê người.

Trong lúc đó, chỉ còn lại vài hắc y nhân đang khiếp sợ quên cả tấn công.

Đợi đến lúc hoàn hồn lại, bọn họ mới hiểu được bản lĩnh của đối phương so với đánh giá của mình còn cao hơn rất nhiều. Trong lòng cũng biết hôm nay là không thể thoát khỏi cái chết vậy thì được ăn cả ngã về không—mỗi người hai mắt đều đỏ sậm, điên cuồng hét lên hướng về phía người áo xanh, lựa chọn phương thức đôi bên cùng chết chung.

Liễu Kỳ Nhi ở phía trên nhìn đến đầu vầng sáng hoa, trong lòng đã biết người áo xanh này chắc chắn là một cao thủ giỏi che dấu nhưng không nghĩ võ công lại cao đến mức này! Rất đáng sợ nha! Trong lòng không nhịn được kinh sợ.

Nhưng là, kinh hãi qua đi nàng lại nghĩ... Muốn luyện đến bản lĩnh như vậy chắc phải rất chăm chỉ đi? Dù sao trên thế gian này thiên tài giống như nàng là rất hiếm nha. Nàng xoa xoa cảm quả quyết gât đầu. Kết luận là “Hắn thực sự là một người rất chăm chỉ!” Ý nghĩ này chợt nảy ra trong đầu ngay lập tức ánh mắt nàng sáng rực, môi hơi cong lên thoáng mím cười lại càng thêm cẩn thận quan sát hắn. A!A! Càng nhìn lại càng cảm thấy hắn rất vừa mắt nha! Khí chất nho nhã, lạnh lùng, thêm chút cô độc, chắc chắn là một người rất đặc biệt, võ công cao lại càng phù hợp với mong muốn của nàng. Quá tuyệt vời! Quyết định chính là hắn!

Hắn đơn giản chuyển động thân hình, tránh đi hắc y nhân đang liều mạng xông lên, nhẹ nhõm mảy. Động một cái, thân thể hơi ngả ra sau tránh một đao sắc bén, một cước đá bay đại đao trong tay hắc y nhân. Khử tay vung lên chỉ nghe thấy tiếng một hắc y nhân hét lớn liền bay ra bên ngoài đập thẳng vào thân cây “Rầm” một tiếng rồi vô lực ngã xuống. Hắn thuận tay bắt lấy cây đao, một đao gọn gàng vung lên, lập tức ánh sáng lóe lên như điện....

Chỉ trong chốc lát, dưới gốc cây đại thụ đã có mười ba cỗ thi thể nằm trên mặt đất ẩm ướt, lạnh như băng. Mỗi người hai mắt đều mở to, dường như không thể tin mình sẽ dễ dàng chết trong tay kẻ khác như vậy....

Người áo xanh ngồi xỏm xuống kéo khăn che mặt của hắc y nhân xuống, phát hiện toàn bộ khuôn mặt của hắc y nhân đã biến dạng giống như bị lửa thiêu tan chảy ra, hoàn toàn không thể biết ai là ai. Thủ đoạn thật độc ác! Hắn không nhịn được khề thở dài, thủ đoạn của “Huyết Ảnh” thật sự quá tàn nhẫn, vì không muốn người khác nhìn thấy bộ mặt thật của bọn họ liền đem khuôn mặt thiêu thành thế này. Tóm lại, mục đích của “Huyết Ảnh” là gì?

Lần này vì sao lại động đến Hồn Thiên Bảo?

Hơn một tháng qua bọn họ ra khỏi Bảo đều bị “Huyết Ảnh” quấy rối, mặc dù chưa có ai chết nhưng cũng bị thương rất nhiều người. Lần này hắn cố ý cùng thuộc hạ tách ra, mục đích chính là muốn dụ “Huyết Ảnh” xuất hiện, lấy phương thức giết người thần tốc để bọn chúng không kịp uống thuốc độc,

không nghĩ đến....Hắn chậm rãi đứng dậy, ánh mắt nhìn về phương xa không biết đang suy nghĩ cái gì.

Liều Kỳ Nhi nhìn bóng dáng trầm tư, vững chắc của hắn, trong lòng cũng đang lập kế hoạch cho một tương lai tươi sáng.

Bỗng nhiên, hắn mở miệng chậm rãi nói: “Vị bằng hữu đang ở trên cây, mời xuống đây đi.”

Tiếng mưa nhẹ rơi theo từng cơn gió vang lên. Toàn bộ rừng cây đều bị sự tĩnh mịch bao phủ.

“Bằng hữu! Nếu còn không xuống dưới thì đừng trách ta không khách khí.” Dưới tàng cây giọng nói của hắn dần rét lạnh.

Hắn gọi mình sao? Kỳ Nhi bỗng nhiên từ trong suy tư dần tỉnh táo lại. Nhìn sang bốn phía, không có ai cả, thì đúng là gọi nàng rồi.

Thật quá lợi hại! Nàng không chút động tĩnh trốn ở trên này hắn cũng có thể phát hiện được sao? Nàng cực kỳ vui vẻ! Đồng thời, quyết tâm muốn có được hắn của nàng càng thêm kiên định nha! Trong lòng đã hạ quyết tâm, động tác cũng trở nên nhanh nhẹn hơn, lập tức đẩy ra cành lá rậm rạp những giọt nước mưa bắn lên mặt nàng cũng không để ý. Bày ra nụ cười mà nàng tự nhận là rất động lòng người nhìn về phía người áo xanh đang ngẩng đầu.

“Là người gọi ta sao?” Nàng cười hi hi nói.

Giọng nói trong trẻo vang lên, Mạc Tịch Thiên ngẩng đầu, hai mắt nhú lại, thật là một thiếu niên tuấn mĩ! Lập tức nghĩ lại, trong loại thời tiết như thế này tại sao hắn lại một mình trốn ở đây? Trong lòng không tránh khỏi có chút nghi ngờ.

“Tiểu bằng hữu, vì sao người lại trốn ở trên cây nhìn lên?” Giọng nói của hắn lãnh đạm theo thói quen.

“Ta cũng không có trốn, là ta tới đây trước cho nên cái này cũng không gọi là nhìn lên. Hơn nữa....các người ở dưới đánh nhau âm ỷ, ta còn chưa trách các người vì đã phá giấc ngủ trưa của ta đó, người lại dám đổ tội cho ta à?” Nàng về mặt đùa cợt đáp lại. Bởi vì lúc này hắn ngẩng đầu nhìn nàng, khuôn mặt tuấn tú của hắn nàng nhìn không bỏ sót chỗ nào. Nàng phát hiện bộ dạng của hắn trông cũng không tệ lắm! Chỉ tiếc là vẻ mặt lại lạnh như băng. Nàng nghĩ...có thể là rất nhiều người nợ tiền hắn đi? Nhưng cũng không sao, nàng giỏi nhất là đòi nợ. Ban nãy từ trên nhìn xuống nàng không thể nhìn rõ mặt của hắn, hiện tại hắn ngẩng đầu nhìn nàng, nàng thật sự là càng nhìn càng hài lòng, không phát hiện nụ cười đã tăng thêm rất nhiều. Không hiểu tại sao, nàng đối với nam nhân chưa từng gặp qua này lại có cảm giác tốt đến vậy, đây là chuyện chưa bao giờ xảy ra đối với nàng.

“Nhìn thấy nhiều người chết như thế người không sợ hãi sao?” Hắn hỏi ra suy nghĩ của bản thân, cố tình không để ý đến chuyện nàng nhìn hắn chăm chú khiến tâm hắn xao động.

“Có cái gì phải sợ chứ? Người chết đều là kẻ xấu không phải người tốt, ta chẳng có gì phải sợ cả!” Nàng rất tự nhiên mà đáp lại.

“Làm sao người có thể khẳng định bọn họ là kẻ xấu? Có lẽ là ta mới đúng.” Hắn hí mắt châm biếm nói.

“Yên tâm đi, ta rất tin tưởng người.” Trong mắt nàng hoàn toàn là biểu tình ‘người chính là người tốt’. Không cho phép hắn nghi ngờ.

“Người còn nhỏ tuổi, ngày mưa như thế này sao lại một mình ở chỗ này?” Đối với sự tin nhiệm của hắn ta, khiến cho hắn có chút dờ khóc dờ cười, đây là dạng tiểu nam hài gì vậy?

Nàng nhú nhú mày.

“Người sao hỏi nhiều vấn đề như vậy, dù sao người chỉ cần tin ta không phải người xấu là được, làm gì hỏi nhiều như thế chứ.”

Nếu không phải người võ công cao cường, lại vừa mất ta, ta mới không thêm cùng người nói nhiều thế này đâu, mà sao lại có nhiều vấn đề đến thế. Nàng ở trong lòng âm thầm lầu bầu, càng nghĩ lại càng sợ sau này mình sẽ hối hận, lại cần thận nhìn nhìn dáng người của hắn, xác nhận vẫn là vừa mắt, tâm tư mới khỏi phục lại một chút.

Phải tiến hành kế hoạch mới được.Ánh mắt nàng chợt lóe—nhìn toàn thân hắn quần áo ướt đầm...Ha! Có rồi!Nàng lại bày ra dáng vẻ tươi cười lớn tiếng nói.

“Này! Quần áo của người ướt hết rồi, ô của người cũng bị hũy rồi, ta cho người mượn ô của ta nhé!” Lời vừa nói khỏi miệng, lại vội vàng chui vào bên trong cây đại thụ, cố sức lôi chiếc ô đen trên ngọn cây xuống. Bị lôi kéo thân cây rung động, những giọt nước mưa lớn nhỏ từ trên cây rơi xuống bắn tung tóe.

Hắn bị vẻ mặt biến hóa không ngừng của nàng hấp dẫn, nhất thời không để ý đến toàn thân lại dính nước mưa, thấm hại vô cùng.

Mẹ kiếp! Hắn bị làm sao vậy chứ!

“Này, người đang làm gì đó, ta không cần ô của người!” Trời ạ, hắn chưa từng nhếch nhác như vậy, nhìn hắn ta bước chân chênh vênh lôi kéo cái ô chết tiệt kia hắn lại cảm thấy lo lắng, không để ý nước mưa đang rơi xuống hắt vào người hắn vẫn đứng dưới tàng cây lớn tiếng hô.

“Người cần thận một chút, sẽ bị trượt chân đó! Mẹ kiếp!” Hắn nhin không được chửi ra tiếng.

“Ta sắp lấy được rồi!”

Nàng mới không muốn nghe lời hấn đầu, đây chính là kết cục mà nàng mong đợi. Thấy chiếc ô từ từ lọt xuống nàng càng thêm vui vẻ. Bỗng nhiên nàng bị trượt chân, theo sau tiếng thét chói tai là tiếng gió thổi cùng tiếng kinh hô của hấn! Nàng liền chuẩn xác rơi vào trong lòng hấn, sau đó thân thể mềm nhũn, nhắm mắt lại ngất đi.

Hấn nhìn người trong lòng ướt sũng, sắc mặt tái nhợt không động đậy chẳng hiểu sao tâm lại hỗn loạn cả lên, vội vàng truyền nội lực cho “hấn” nhưng không có tác dụng. Dùng tay nhẹ nhàng mở ra bàn tay nhỏ bé, trắng nõn, mềm mại của “hấn” lấy ra chiếc ô mà “hấn” vẫn nắm chặt trong tay, có chút tức giận ném qua một bên. Trong lòng lại vì thái độ khác thường của bản thân mà cảm thấy khó hiểu.

Trong tình huống hiện tại chưa biết đối phương là bạn hay thù, nhưng hấn lại có thể mạo danh kỳ diệu lo lắng cho tiểu tử chưa rõ danh tính này? Nhiều năm qua, hấn đã sớm học được cách kiềm chế cảm xúc của bản thân, nhưng sao đối với tiểu nam hài vừa mới gặp mặt này trong lòng lại nổi lên sự quan tâm chứ?

Lại truyền nội lực cho hấn nhưng vẫn cứ tổn công vô ích. Đặt một ngón tay dưới mũi “hấn” kiểm tra lại thấy hơi thở bình thường, lông mày đang nhíu chặt cùng với tâm tư hỗn loạn của hấn mới dần bình tĩnh lại.

Lúc này, một trận tiếng vó ngựa từ xa truyền đến.

Trái tim đang treo lên của hấn tạm thời buông xuống, là người của Hồn Thiên Bảo đến đây tập hợp mà Tiêu Hồng Mai chắc chắn cũng theo tới.

Tiêu Hồng Mai là tri kỷ mà Mạc Tịch Thiên một lần tình cờ kết giao, cũng là đại phu trong Hồn Thiên Bảo, y thuật cao siêu có thể so với sư phụ của hấn “Vô Vi độc y” thậm chí còn trò giỏi hơn thầy đánh bại cả Lam Chi Thế.

Cách phía trước không xa có sáu người đàn ông vạm vỡ điều khiển sáu con ngựa chạy tới còn đất theo một con hắc mã cao lớn, khỏe mạnh thấy Mạc Tịch Thiên liền nhanh chóng dừng ngựa.

Sáu người được huấn luyện nghiêm khắc đồng loạt xuống ngựa chạy về phía Mạc Tịch Thiên, cũng không nhìn đến đồng thi thể hỗn độn trên mặt đất chứng tỏ Hồn Thiên Bảo kỷ luật rất chặt chẽ.

“Bảo chủ.”

Sáu người khom người xuống cùng kêu lên, Mạc Tịch Thiên nhìn sáu người lại nhíu mày.

“Tiêu đại phu và Trần đường chủ sao lại không đến?”

“Bẩm bảo chủ, nhóm chúng tôi mới rời khỏi Cương Huyện thì gặp phải “Huyết Ảnh” bất ngờ tập kích. Trần đường chủ bị trúng độc, Tiêu đại phu đang chữa trị cho hấn, hiện tại đã quay về Bảo rồi.”

Không nghĩ tới bọn họ cũng bị tập kích. Lông mày của hấn càng nhíu chặt hơn.

“Huyết Ảnh” dường như bất chấp thủ đoạn, hiện tại ngay cả Trần đường chủ cũng bị thương, quay về Bảo rồi? Xem ra là bị thương không nhẹ...Cúi đầu nhìn người trong lòng khuôn mặt vẫn tái nhợt như cũ, hấn do dự một chút, liền dứt khoát ngắt đầu lên nói: “Chúng ta lập tức quay về Bảo!”

Hấn cười lên con hắc mã kia, đem Kỳ Nhi ôm ở đằng trước để cho tay nàng vòng qua thân hấn, một tay đỡ lấy thân hình nhỏ nhắn kia còn tay kia thúc ngựa chạy về Hồn Thiên Bảo.

Sáu người kia thấy thế đều cảm thấy kỳ lạ liền nhìn nhau, trong lòng mỗi người đều chung một nghi vấn.

Tiểu nam hài kia là ai? Sao có thể làm cho bảo chủ luôn luôn lạnh lùng, băng lãnh lại lộ ra vẻ mặt thương tiếc chứ?

Hồn Thiên Bảo.

Hồn Thiên Bảo rộng lớn, tráng lệ được xây dựng ở Cương Huyện tại phương Bắc, phía sau dựa vào đỉnh Tuyết Vân cao vút giống như mảnh hổ chiếm lấy toàn bộ đỉnh núi xanh biếc. Trước cửa đứng sừng sững hai bên không phải là sư tử, mãnh hổ hay kỳ lân mà là hai khối Thạch hình tròn nặng ngàn cân được đặt ngay ngắn trên cái bệ hình vòng cung hiện lên màu xám tối tăm, giống như có một vầng sáng màu xanh vàng vây quanh khối Thạch lộ vẻ trang nghiêm nhưng cũng rất thần bí. Cửa chính đồ sộ là ba phiến gỗ vừa dày vừa nặng được sơn đỏ khảm đồng, đủ chỗ cho hai cỗ kiệu song song ra vào, bức tường vây bên cạnh khi ngắt đầu nhìn lại giống như cả tòa thành vây quanh bầu trời, tráng lệ không nói nên lời.

Trong Bảo chia thành ba tòa nhà năm hiên, lầu tiếp khách, phòng thiết yến cả một gian, hai gian làm phòng nghỉ cho khách, ở chính giữa là một vườn hoa vô cùng xinh đẹp, ba gian khác là phòng nghị sự, phòng nghỉ của Bảo chủ cùng thư phòng, mà năm hiên là chỗ ở của các Đường chủ phân tán khắp nơi trong Bảo tạo thành một cái sân nhỏ.

Lúc này Mạc Tịch Thiên ôm Kỳ Nhi tiến thẳng đến chỗ ở của Tiêu Ngọc Mai – Ngọc Trúc Hiên.

Khi Tiêu Hồng Mai nhìn thấy Kỳ Nhi thì hết sức kinh ngạc! Cũng không phải như những người bình thường khác nghi ngờ thân phận của nàng, mà là....nha đầu lười này sao có thể xuất hiện ở đây? Lại còn cùng Mạc Tịch Thiên ở chung một chỗ...

Tất nhiên, đối với sự khác thường của Mạc Tịch Thiên hấn cũng cảm thấy rất thú vị, luôn luôn chỉ có một vẻ mặt lạnh lùng, danh xưng lãnh khốc vô tình nhưng lại sẽ không tự chủ lộ ra vẻ mặt yêu thương đối với Kỳ Nhi?

Mà hắn có thể xác nhận thậm chí là khẳng định, bản thân Mạc Tịch Thiên cũng tuyệt đối không biết, tình hình này thật sự là rất thú vị.

Đặc biệt là lúc Kỳ Nhi vừa nhìn thấy hắn thì vẻ mặt "xong rồi" vừa lóe lên rồi biến mất sau đó liền đối với hắn nhiều lần phát ra ám hiệu. Hắn suyết chút nữa thì bật cười, không biết nha đầu kia lại đang diễn trò gì mới đây nhưng lại trêu chọc Mạc Tịch Thiên, đúng là không biết sống chết mà. Hắn lắc đầu thờ dài.

“Sao vậy? Nam hài này có vấn đề gì sao?” Thấy Tiêu Hồng Mai lắc đầu, Mạc Tịch Thiên không nhận được nhủ mày, trong mắt vô ý lộ ra quan tâm, lo lắng.

Tiêu Hồng Mai nhận cười, nghiêm túc nói :“Thứ nhất, hắn không phải nam hài.”

“Hắn không phải nam hài? Vậy... Vậy hắn...” Là nữ? Hắn còn đang kinh ngạc ở tận sâu trong đáy lòng có một tia vui sướng không hiểu được lướt qua.

“Đúng, nàng tuyệt đối là một cô gái hàng thật giá thật.”

Suy đoán của hắn là đúng, cùng lúc hắn cũng thương thức vẻ mặt vui mừng chưa bao giờ xuất hiện trên mặt của Mạc Tịch Thiên.

Ồ! Trời ạ, hắn dám đánh cược, lần này Kỳ Nhi chắc chắn là thảm rồi, tòa băng sơn trăm năm bất động dường như vì nàng mà tan chảy, mà tòa băng sơn này cũng không phải dễ chọc nha.

Hắn hoàn toàn là một bộ dạng xem kịch vui!

Hắn xoay người lại, đón nhận ánh mắt giết người của Kỳ Nhi nhưng lại giả vờ như không thấy, vội vàng nói tiếp.

“Thứ hai, thể chất của nàng đặc biệt khác hẳn so với người thường, phương pháp trị bệnh bình thường với nàng không có hiệu quả...”

Hắn một câu hai ý nói, lại nhận được ánh mắt coi thường của Kỳ Nhi. Hắn đáp trả lại bằng một nụ cười quái dị làm cho nàng thâm kêu một tiếng không ổn.

Do Tiêu Hồng Mai quay lưng lại nhìn về phía Mạc Tịch Thiên cũng vừa vận chấn cho Kỳ Nhi cho nên Mạc Tịch Thiên vẫn không thấy được hai người bọn họ nháy mắt ra hiệu với nhau.

Tiêu Hồng Mai lại nói tiếp :“May mắn là ta đã từng nghe một vị bằng hữu của sư phụ nói qua phương pháp trị bệnh này—chính là.....Ai nha...” Hắn lại lắc đầu thờ dài.

“Chính là như thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Nương Tử Bướng Bỉnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2

“Chứng bệnh này gọi là dương khí suy nhược, chỉ cần...cái này....” Hắn bỗng nhiên chần chừ không nói nữa.

“Chỉ cần như thế nào?” Nói mau, hắn không kiên nhẫn hỏi, từ khi nào Tiêu Hồng Mai lại trở nên dài dòng như thế.

“Sự thật là muốn trị bệnh này cũng không khó, chỉ cần giúp nàng thông khí bằng cách dùng môi kề môi thổi khí vào cho nàng, sau đó tĩnh dưỡng hai, ba ngày là được. Ta nghĩ tự mình chữa trị cho nàng nhưng là nam nữ thụ thụ bất thân chỉ sợ...”

“Không được!” Mạc Tịch Thiên trừng mắt nhìn hắn kiên quyết phản đối! Trong mắt hiện lên ý cảnh cáo ‘ngươi dám làm như vậy sẽ chết rất khó coi.’

“Tất nhiên là không được rồi, nếu ta làm như thế, Trình Trúc sẽ đánh chết ta mất, tuy rằng là cứu một mạng người nhưng ta cũng không dám mạo hiểm đâu.” Hắn bày ra vẻ mặt tiểu sinh sợ sệt, Trình Trúc là vị hôn thê của hắn nhưng là một người rất hay ghen, chuyện này mọi người đều biết.

Hắn lại nói tiếp :“Nhưng mà...nếu trong vòng ba canh giờ không cứu nàng thì chỉ sợ chúng ta phải bỏ tiền chuẩn bị cho nàng một cỗ quan tài đấy....”

“Ngươi nói trong vòng ba canh giờ không cứu nàng, nàng sẽ chết sao?” Mạc Tịch Thiên căng thẳng toàn thân cứng đờ.

“Đúng vậy!” Hắn rất thẳng thắn trả lời, trong lòng lại cười mãi không dứt.

“Chẳng lẽ không còn phương pháp khác sao?”

“Không có.” Hấn vô cùng chắc chắn trả lời.

Mạc Tịch Thiên nhíu mày, trầm tư một lúc muốn nói lại thôi. Một lúc sau, cuối cùng cũng quyết định xong mở miệng nói: “Hồng Mai, ngươi ra ngoài trước đi.”

“Bảo chủ, ngươi muốn nói...” Tiêu Hồng Mai giả vờ như không hiểu ý hấn, do dự hỏi lại.

“Ta nói ngươi có thể đi ra ngoài rồi.” Hấn không kiên nhẫn nói.

“Bảo chủ, ngươi phải suy nghĩ cẩn thận, chuyện này có liên quan đến...” Hấn giả vờ ngăn cản nhưng trong lòng lại cười đến sắp vỡ bụng rồi.

“Ta biết rõ mình đang làm cái gì.”

“VẬY là được rồi, kia...Hồng Mai xin cáo lui.” Lúc này, hấn cũng không dám nhìn về phía Kỳ Nhi, rất nhanh đã lui tới cạnh cửa còn có lòng tốt đóng chặt cửa lại. Sau đó lấy tốc độ giống như ma đuổi chạy ra ngoài, trốn ở trong một khóm hoa bật cười ha hả. Hấn nếu còn tiếp tục nhìn cười thì sẽ bị nội thương mất.

Trời còn thương hấn! Cuối cùng hấn cũng có được cơ hội để chinh Kỳ Nhi. Ông trời đúng là vẫn còn có mắt, hấn cảm thấy cực kỳ vui vẻ.

Từ nhỏ hấn vẫn hay cùng sư phụ đến chỗ Vân Hà sư thái thăm hỏi, Vân Hà sư thái cũng không thích gặp người lạ cho nên hấn cũng chưa từng gặp qua sư thái nhưng lại rất nhiều lần được đồ đệ của sư thái “chiếu cố”.

Mỗi lần đều bị Kỳ Nhi gắt gao chèn ép, chỉ vì hấn lớn hơn nàng vài tuổi cho nên khi người bị hại là hấn chạy đi tố cáo vì bị khi dễ thì lại bị sư phụ trách mắng. Mà tiểu ác ma kia bày ra một vẻ mặt đáng thương, nói do nàng không cẩn thận thôi.

Trời biết, nào có nhiều lần không cẩn thận như vậy chứ? Hai, ba lần không nói làm gì nhưng là mười lần, hai mươi lần thì là gì đây?

Nhớ lại chuyện trước kia, hấn không nhịn được cắn hận hừ một tiếng, sau đó lại nở nụ cười quái dị, mang theo vui sướng đã trả được thù...

Lần này không phải là hấn cố ý trả thù, mà chính là nàng tự tìm đến, hơn nữa Mạc Tịch Thiên cũng không có kén chọn, là niềm mơ ước của biết bao cô gái. Đúng vậy, nói đến thật sự là rất có lợi cho nàng. Chỉ có điều, Mạc Tịch Thiên cũng rất là đáng thương, không biết sẽ phải chịu loại “chiếu cố” gì đây.

Bỗng nhiên, Tiêu Hồng Mai rung mình một cái, nghĩ đến thù đoạn của Kỳ Nhi...

Không được, hấn vẫn nên tránh xa một chút, nếu không hấn sẽ chết rất bi thảm, rất khó coi. Trong lòng vừa nghĩ liền nhanh chóng thực hiện, cái gì hấn cũng không mang theo, lập tức kêu hộ vệ chuyển lời cho bảo chủ rồi chạy trốn.

Trong lúc Tiêu Hồng Mai vội vàng trốn chạy thì hiện tại ở bên trong phòng Mạc Tịch Thiên đang nhìn chằm chằm thiên hạ trên giường do dự không dám hành động.

Kỳ Nhi nhắm chặt hai mắt, trong lòng lại đang mắng chửi Tiêu Hồng Mai, đây là cái mưu kế quái quỷ gì vậy? Rõ ràng là muốn chinh nàng mà, nàng tuyệt đối sẽ không buông tha cho hấn, hơn nữa sẽ làm cho hấn chết rất khó coi.

Bỗng nhiên, hơi thở của Mạc Tịch Thiên lại truyền đến rất gần. Trời ạ, hấn thực sự muốn làm theo lời tên khốn Tiêu Hồng Mai kia, phải làm sao bây giờ? Nàng tạm thời không nghĩ được gì, lại nhớ tới dáng vẻ cùng với đôi mắt đen sâu thẳm như bảo thạch của hấn, tìm nàng không không chỗ được đập càng nhanh...

Mạc Tịch Thiên chậm rãi bước tới gần nàng, ngửi được hương thơm nhàn nhạt trên người nàng càng khiến cho tim hấn đập nhanh hơn.

Trời ơi! Nàng .....Cánh môi phần hồng xinh đẹp của nàng như hấp dẫn hấn, môi hấn nhẹ nhàng tiến đến gần môi nàng cảm thấy miệng nàng mím chặt, dùng tay dịu dàng nắm lấy hai má nàng làm cho miệng của nàng mở ra, hấn lại lần nữa dán lên môi nàng thổi khí. Cảm xúc mềm mại, non nặn trơn bóng khiến cho hấn say mê, hấn ép buộc chính mình phải tập trung giúp nàng thông khí, đè nén ham muốn đang từ từ nổi lên.

Cuối cùng, thấy nàng hơi động hấn vội rời khỏi lùi ra sau ba bước.

Trời ạ! Hấn sao có thể mê muội như vậy chứ? Hấn cố gắng bình ổn lại cơn sóng ngầm trong lòng, lúc nàng mở mắt ra hấn đã khôi phục lại như cũ, một bộ dạng bình tĩnh như chưa có chuyện gì xảy ra cả.

“Đây là đâu? Sao ta lại ở đây?” Nàng cố ý tỏ ra nghi ngờ, ánh mắt dần dần đặt trên người Mạc Tịch Thiên đang đứng cách nàng khá xa.

“Nơi đây là Hồn Thiên Bảo, ngươi từ trên cây rơi xuống ngã xỉu ta liền mang ngươi đến đây, ngươi có thể an tâm ở lại đây tĩnh dưỡng.” Mạc Tịch Thiên lãnh đạm nói.

“A, ta nhớ ra rồi ngươi chính là người đứng dưới tàng cây kia. Là ngươi đã cứu ta?” Nàng trái nhìn phải nhìn.

“Đây là nhà người sao?”

“Đúng, ta là chủ nhân ở đây tên là Mạc Tịch Thiên, còn người?”

“Ta tên là Kỳ Nhi, cảm ơn người đã cứu ta.” Mặt nàng ửng hồng. “Đúng rồi, sao người lại cách ta xa như vậy? Như vậy cũng không tiện nói chuyện nha.” Đây là nghi vấn của nàng sau khi mở mắt ra.

Hắn bỗng nhiên cảm thấy lúng túng, lạnh lùng trả lời: “Cái này....Không có gì, người cứ yên tâm nghỉ ngơi trước ta sẽ phái người đến chăm sóc cho người, ta có việc phải đi trước.”

Không chờ nàng trả lời, hắn vội vàng mở cửa ra bước đi. Mạc Tịch Thiên hắn khi nào thì trở nên chật vật như vậy chứ ?

Để lại Kỳ Nhi vừa cảm thấy kì quái lại có chút thất vọng.

Trong chốc lát, Kỳ Nhi mới nghiêm túc nhớ đến— vừa rồi cảm giác miệng kề miệng—Ai nha! Nàng ôm lấy hai gò má nóng rực, chậm rãi nhớ lại tình hình vừa nãy cùng với hành động vội vàng rời khỏi của hắn xấu chuỗi lại. Thật sự là quá mất mặt mà! Nàng thế nhưng lại bị một người nam nhân hôn? Tuy là lúc ấy nàng “Thật sự” bị ngất xỉu, tuy là hắn cũng không phải “Cố ý”, tuy là nàng cũng không chán ghét “Hồi thờ” của hắn, tuy là nàng cũng không chán ghét đôi môi lạnh lẽo của hắn.....

Ai nha! Tóm lại, tất cả đều là lỗi của tên xấu xa, tên chết tiệt, tên khốn Hồng Mai kia! Tên khốn Hồng Mai kia! Hắn căn bản là cố ý! Nghĩ đến đây, nàng đem tất cả những xấu hổ đó biến thành oán hận sâu sắc.

Được, tốt lắm! Tiêu Hồng Mai ơi là Tiêu Hồng Mai! Không ngờ người lại to gan lớn mật như vậy, dám chọc giận Kỳ Nhi ta. Nàng túm chặt lấy khăn trải giường trắng tinh, nghĩ đến điều gì đó khóe miệng liền giương lên một nụ cười tà ác. Lúc buông tay ra thì khăn trải giường đã nát vụn thành tro bụi từ trong tay nàng bay là tà....Giống như những bông tuyết bay bay. Nàng nhìn từng mảnh nhỏ khăn trải giường rơi trên đất giống như đang nhìn thấy kết cục của Tiêu Hồng Mai. Nàng đột nhiên nở nụ cười ngọt ngào.

Thật dễ dàng nhận ra rằng, quá khứ ta đối xử với người thật sự vẫn còn quá khoan dung—Tiêu, Hồng, Mai.

Lúc này, đang trên đường chạy trốn Tiêu Hồng Mai bỗng nhiên cảm thấy một trận gió lạnh thấu xương thổi tới, hắn rung mình một cái, quay đầu lại xem thì thấy đã thật sự cách Hồn Thiên Bảo khá xa rồi.

Đột nhiên hắn cảm thấy có chút hối hận, bởi vì hắn nhớ đến danh ngôn của Kỳ Nhi ‘nhận của người từng giọt, nhất định phải báo đáp như nước suối chảy ra’!

Xem ra là không thể quay về Hồn Thiên Bảo được, hắn phải trốn xa một chút mới được, cho dù phải trốn trong sa mạc hoang vắng hắn cũng chấp nhận.

Kì lạ, kì lạ, thật sự kì lạ! Luôn luôn hoạt bát, hiếu động như Kỳ Nhi lại có thể ba ngày liên tiếp ở trong Ngọc Trúc Hiên của Tiêu Hồng Mai không hề ra ngoài một bước?

Chẳng lẽ là nàng đổi tính rồi?

Không phải! Đó là do Tiêu Hồng Mai bỏ trốn làm cho nàng không thể trút giận, vì thế tự nhiên chỗ ở của Tiêu Hồng Mai liền thay chủ trả nợ.

Nếu muốn báo thù, nhất định phải làm đến nơi đến chốn mới được.

Vì thế nàng đã phải bỏ ra ba ngày để “sửa sang” lại địa bàn của Tiêu tiên sinh.

Cho đến tận bây giờ mới xong, nàng đặc biệt hài lòng với thành quả của chính mình tạo ra. Dựa theo sự hiểu biết của nàng với Tiêu tiên sinh chỉ có thể dùng bốn chữ “Rõ như lòng bàn tay” để miêu tả thôi. Tiêu đại tiên sinh sợ nhất là gì?

Chỉ có một chữ “Rắn” mà thôi. Ha! Ha! Ha!

Cho nên, bên ngoài Ngọc Trúc Hiên trong một mảng lớn rừng trúc hiện tại có ít nhất trên một trăm con rắn các loại kéo đến cư trú. Mà vốn là một mảnh vườn xinh đẹp lại mắc vào một cái khung bằng trúc, ...cong bên trong phòng thì sao? Trong phòng còn hoành tráng hơn.

Vừa vào phòng, nổi bật nhất là chiếc ghế dựa bằng gỗ mun trân quý mà Tiêu Hồng Mai yêu thích nhất, đặc biệt nhờ người từ ngoài thành vận chuyển vào. Chiếc ghế dựa kia được điêu khắc, chạm trổ từ một khối gỗ rất lớn với những đường nét tinh xảo rất đẹp. Đến bây giờ nó vẫn được đặt ở chỗ cũ nhưng hình dạng lại có chút thay đổi giống như một con Cự xà đang uốn mình, rất sống động đảm bảo khi Tiêu Hồng Mai trở về sẽ tức đến sùi bọt mép. Để hoàn thành tác phẩm vĩ đại này Kỳ Nhi phải bỏ biết bao nhiêu công sức ra đó! Tạm bỏ qua động cơ bất chính của nàng, quả thật đây là tác phẩm điêu khắc không tồi, rất đáng khen tặng.

Những đồ vật khác cũng cùng chung số phận, dưới bàn tay khéo léo của Kỳ Nhi cũng biến hết thành hình rắn. Thật không thể tưởng tượng nổi một ngày nào đó Tiêu Hồng Mai trở về sẽ có cảm nghĩ như thế nào, sợ rằng sẽ vô cùng hối hận vì đã vui mừng quá sớm, chọc đến Kỳ Nhi - Tiểu ác ma này!

Sự thật thì hắn đang trên đường chạy trốn đã sớm hối hận đến chết đi được.

Ba ngày, suốt ba ngày Mạc Tịch Thiên nhẫn nại không đi tìm Kỳ Nhi.

Đối với loại tình cảm xa lạ bỗng nhiên xuất hiện này hẳn thật sự không biết nên làm gì, đành phải trốn tránh bắt buộc bản thân vùi đầu vào công việc. Nhưng chỉ cần có thời gian rảnh, ngay cả trong giấc mơ hình bóng của nàng cũng sẽ tự động hiện ra trong đầu hẳn khiến cho tâm trí hẳn hỗn loạn không thể an tĩnh.

Suốt ba ngày qua, cuối cùng hẳn cũng bị bóng dáng của nàng đánh bại. Hẳn phải thừa nhận rằng từ lần đầu tiên gặp mặt trong khoảnh khắc ngắn ngủi đó, tim của hẳn đã bị nàng chiếm giữ, đây có thể gọi là vừa gặp đã yêu đi? Ha, hẳn tự giễu cười, không nghĩ tới từ trước đến nay tự kiềm chế bản thân, không động tâm với bất kỳ nữ nhân nào lại có thể dễ dàng thua trong tay nàng mà chính bản thân còn không biết, đúng như Mạc Tương Vân đã nói

Liều Kỳ Nhi, đã được định trước là người duy nhất mà Mạc Tịch Thiên hẳn trọn kiếp này yêu say đắm.

Nhưng không biết nàng đối với mình có cảm giác gì hay không ?

Nghĩ đến đây hẳn lại cảm thấy vô cùng phiền muộn. Nàng còn quá nhỏ, nhìn qua vẫn còn là một tiểu hài tử, ước chừng chỉ mới mười bốn, mười lăm tuổi đi ? Nàng sẽ không chê hẳn quá già đây chứ ? Nhíu mày, hẳn phát phát tay, không muốn nghĩ đến vấn đề phiền muộn này nữa.

Nghe nô tỳ nói ba ngày nay nàng cũng không có bước ra khỏi Ngọc Trúc Hiên nửa bước, trái lại còn tràn đầy hăng hái sửa sang lại Ngọc Trúc Hiên từ trong ra ngoài, còn không cho phép bọn họ bước vào bên trong, có vẻ rất thần bí.

Có lẽ hẳn cũng nên đi xem đang xảy ra chuyện gì, quan trọng nhất là hẳn muốn nhìn nàng một chút, cùng nàng nói chuyện hoặc là....có thể làm điều gì đó.

Bước vào Ngọc Trúc Hiên hẳn liền hỏi rõ xem Kỳ Nhi đang ở đâu, rồi cho tất cả người hầu lui xuống chỉ để lại vài tên thị vệ, một mình đi về phía sân sau, từ xa đã nhìn thấy một thân hình nhỏ nhỏ gần như đang nằm bò trên mặt đất không biết đang làm cái gì ?

“Nàng đang làm gì vậy?” Hẳn ngồi xổm xuống, hiếu kì nhìn nàng cả người đầy bùn đất cầm một cái xẻng nhỏ đang cố gắng đào đất lên giống như đang tìm một bảo vật gì đó.

“Lấy trứng sâu trắng.” Nàng cũng không ngẩng đầu lên đáp lại.

“Trứng sâu trắng?”

“Đúng rồi, ngươi muốn giúp sao?” Nàng quay đầu nhìn về phía hẳn.

Chắc! Mới vài ngày không gặp vẫn khôi ngô, tuấn tú như vậy. Nhưng nhìn thấy vẻ mặt ngạc nhiên của hẳn liền có chút bức mình.

“Nếu đã không giúp gì được thì xin đừng quấy rầy ta làm việc.” Còn chưa nói xong lại tiếp tục quay đầu đào tiếp.

Hẳn không nói được lời nào, chỉ đứng một bên nhìn cũng không bắt tay vào giúp đỡ. Không phải là hẳn không muốn giúp, mà là từ khi sinh ra cho đến bây giờ ngay cả sâu lớn lên trông như thế nào cũng không biết, hơn nữa còn là trứng sâu? Nhìn dáng vẻ nàng chuyên tâm hăng hái chiến đấu cùng bùn đất, hẳn lắc đầu, xem ra chính mình lại tự chuốc lấy phiền toái nhỏ nhỏ rồi. Đáy mắt tràn đầy ý cười, hẳn thích dáng vẻ chuyên tâm, hoạt bát kia của nàng.

“A!” Nàng đột nhiên hét to một tiếng, hẳn liền giật mình. Chỉ thấy nàng vui vẻ cầm lên chiếc hộp nhỏ ở bên cạnh, thật cẩn thận từ trong đất nhặt lên một viên tròn tròn trong suốt màu trắng.

“Cuối cùng ta cũng tìm được rồi! Ta biết dưới này nhất định có mà, chắc chắn! Vẫn là một ổ trứng to mà!” Nàng vô cùng hài lòng kêu to.

“Đây là trứng sâu trắng sao? ” Hẳn tò mò hỏi.

“Đúng thế, rất đẹp phải không? ” Nàng cầm lên một viên tỏa ra ánh sáng rực rỡ để cho hẳn nhìn rõ hơn, nhẹ tay để vào trong hộp nói: “ Cũng không được để nó ngoài ánh sáng mặt trời quá lâu, nếu không sẽ không thể nở ra sâu non được.” Lúc này, nàng rất vui vẻ nên đã quên đi trước đó vẫn còn giận hẳn, cùng hẳn chậm rãi nói.

“Nàng muốn nuôi cái này sao?” Hẳn hi vọng nàng sẽ phủ nhận.

“Đúng vậy, Ngươi không biết đâu chúng nó rất đáng yêu nha, khi mới sinh ra thì nhỏ nhỏ, hôi hôi nhưng khi lớn lên một chút sẽ trở nên trắng trắng, mập mập, càng ngày càng xinh đẹp đó.” Trong mắt nàng lộ ra tia sáng giống như đã thấy được mấy bóng dáng trắng, mập mờ lúc nhúc.

Mạc Tịch Thiên thấy vẻ mặt vui sướng của nàng cũng cảm thấy vui mừng theo, nhưng mà, nàng có vẻ hơi kì quái đi? Nữ hài tử bình thường sẽ không thích cái gì mà nàng vừa miêu tả, hình như là nuôi sâu? Giống như lời nàng nói nó lớn lên trắng trắng mập mập thật sự rất đáng yêu sao?

“Sở thích của nàng có chút kì quái.” Hẳn nói ra sự thật.

Nàng không cho là đúng liếc hẳn một cái, ung dung trả lời: “Mỗi người đều có những thứ đặc biệt đối với mình, ví dụ như: có người coi rượu như mạng nhưng lại có người không thích ; có người thích nuôi gà nuôi vịt nhưng cũng có người không đồng ý. Tóm lại, mọi người đối với những vật mà mình không thích lại thấy người khác không nở buông tay liền cảm thấy kì quái cho nên ngươi đối với sở thích của ta thấy kì lạ nhưng ta thì không.”

Nói xong một chuỗi dài kỳ quái với không kỳ quái, nàng nhìn không được muốn bật cười nhưng lại có người đi trước nàng một bước — nàng kinh ngạc nhìn qua Mạc Tịch Thiên đang cười đến rất phở trương nhưng lại thấy khuôn mặt hắn rất được....

“Đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy người cười nha.”

“Trời ạ! Nàng rất thú vị.”

Giọng nói thanh thúy cùng trầm ổn vang lên cùng một lúc, cũng cùng lúc im bặt, hai người bọn họ hứng thú nhìn đối phương, nhìn nhau, không khí lúc này bỗng trở nên đậm ấm cả hai nhìn không được cười to.

Trong một khoảng thời gian ngắn tiếng cười từ Ngọc Trúc Hiền liên vang vọng khắp nơi, giọng nói nam tính trầm ổn, mê người khiến cho thị vệ canh gác bên ngoài hiền cảm thấy ngạc nhiên, cảm đều nhanh rút xuống. Tiếng cười kia—tiếng cười kia là của bảo chủ bọn họ sao? Bọn họ không chút do dự bác bỏ sự thật này. Cho dù bọn họ vô cùng chắc chắn trong hiền kia chỉ có một người nam nhân—là người từ trước đến bây giờ đều rất nghiêm túc, Mạc vô tình, không tùy tiện nói cười....Bảo chủ Hồn thiên bảo.

Mạc Tịch Thiên đi theo Kỳ Nhi vào bên trong Ngọc Trúc Hiền.Khi vừa mới bước vào hắn liền phát hiện nơi này giống như có chút gì đó là lạ?

“Kỳ Nhi, không phải nàng thích nuôi rắn đấy chứ?” Rất có khả năng, rắn cùng sâu không phải cũng giống nhau sao? Hắn nhìn quanh bốn phía đầu đầu cũng là hình rắn, trên tường cũng treo đầy tranh các loại rắn, chiếc ghế tựa hình Cự Xà to lớn kia càng làm cho người khác chú ý.

“Nuôi rắn? Không có nha, tuy rằng ta không ghét rắn nhưng là mùi của nó quá nặng, ta sẽ không nuôi nó đâu.” Nàng vừa nói vừa nhìn theo ánh mắt của hắn nhìn qua,thật sự là một chiếc ghế dựa được điêu khắc rất nổi bật nha—

“Như thế nào? Chạm khắc không tồi phải không? Đây chính là kiệt tác mà ta phải tỉ mỉ mới làm ra đó!” Nàng đắc ý khoe khoang

“Nàng thay đổi đồ vật của Tiêu đại phu như thế có chút không đúng đi?” Hắn nhớ rõ chiếc ghế kia là đồ vật mà Tiêu Hồng Mai rất yêu quý, có một lần bị con trai của Trần đường chủ không cẩn thận cắt qua một đường, từ trước đến giờ hắn luôn ôn hòa hiếm khi tức giận nhưng lại nổi giận mắng con trai của Trần đường chủ một trận, vốn là một chiếc ghế bóng bảy, trang nhã hiện giờ lại biến thành Đại xà chiếm giữ—tuy nó được điêu khắc vô cùng tinh xảo, khéo léo nhưng hắn vẫn là rất lo lắng cho Kỳ Nhi.

“Yên tâm đi, ta đảm bảo Tiêu đại phu sẽ ‘Rất thích’ nó.” Nàng hí mắt cười gian xảo, tốt nhất là hắn đừng có quay trở về.

“Đúng rồi, Mạc Bảo chủ, người có khát nước hay không? Ở đây đợi ta một chút, ta đi vào trong pha trà cho người.”

“Không cần phiền toái, còn nữa nàng không cần gọi ta là Mạc bảo chủ, nghe rất xa lạ, chúng ta đã là bằng hữu không phải sao?”

“Thật sự! Chúng ta đã là bằng hữu nha, oa! Quá tuyệt vời!” Nàng nhảy lên reo hò! Bước đến gần ôm lấy cánh tay của hắn.

“Ta sẽ gọi người là Mạc đại ca nhé, chúng ta nếu đã là bằng hữu như vậy ta có thể ở trong này thật lâu, thật lâu người cũng không được đuổi ta nha?”

Thấy nàng vui vẻ hắn cũng vui theo.

“Ta có thể chuẩn bị một viện nhỏ cho nàng, nàng thích ở lại bao lâu cũng được.” Hắn không nhìn được vuốt nhẹ mái tóc trơn mượt của nàng, ôn nhu nói.

Hắn ở bên tai nàng thấp giọng lầm bầm, không khí có vẻ vô cùng thân thiết khiến nàng nhất thời đỏ mặt. Sao giọng nói của hắn lại mê người đến vậy chứ? Cuối cùng nàng không được tự nhiên cúi đầu, nhẹ đẩy hắn ra, cố gắng đè xuống tâm tư đang hỗn loạn của mình.

“Nàng không vui sao?” Thấy nàng rời đi trong lòng hắn có chút mất mát, chẳng nhẽ nàng không thích hắn sao?

“Không phải.” Nàng vội vàng phủ nhận.

“Ta nghĩ mấy ngày hôm nay ta đều sống ở Ngọc Trúc Hiền nên thấy quen rồi, không cần làm phiền người nữa.”

“Không phiền toái, hơn nữa đây là nơi ở của Tiêu đại phu nếu hắn trở về thì sẽ không tiện lắm.”

“Hắn không thể nhanh như vậy liền trở lại chứ?” Tuy là một câu hỏi nhưng trong lòng Kỳ Nhi thì là một câu khẳng định.

Lúc này, Tiêu Hồng Mai kia cho dù phải trốn đến hoang mạc, có chết cũng không muốn trở về chui đầu vào lưới đi? Xem ra đối với Tiêu Hồng Mai, Kỳ Nhi thật sự nắm trong lòng bàn tay, đều hiểu rất rõ suy nghĩ của hắn.

Hơn nữa....cho dù hắn đã quay về thì nơi này hắn dám ở lại sao? Hắc...hắc...Nàng cười vô cùng đắc ý.

“Tóm lại, ta sẽ giúp nàng chuẩn bị một chỗ khác, nàng cứ tạm thời ở lại nơi này đi.”

“Được rồi. Nhưng trước tiên người có thể dẫn ta đi dạo xung quanh không, ta thật sự rất buồn chán nha! Xuân Ly các nàng cũng không thể cả ngày chơi với ta được, hơn nữa ta trên đầu thì phần nhiều các nàng đều không dám chơi nha, nhìn thấy sâu bướm trắng liền oa oa kêu, thật không hiểu nổi chúng đáng yêu lại thú vị như thế sao các nàng lại sợ chứ? Ngoại trừ Ngọc Trúc Hiền những nơi khác ta không quen thuộc, người có thể dẫn ta đi được không?”

Xuân Ly cùng Hạ Diễm là nha hoàn do Mạc Tịch Thiên phái đến hầu hạ nàng. Xuân Ly thì thanh tú, đáng yêu lúc nào cũng là một dáng vẻ sợ hãi khiến cho nàng rất thích trêu chọc. Hạ Diễm thì có phần khôn khéo, từng trải hơn, có đôi khi nàng nghi ngờ không biết Hạ Diễm có phải lớn hơn nàng không, chỉ hơi nói đùa một chút cũng có thể phát tay áo bỏ đi, rất có cá tính.

Nhìn thấy vẻ mặt cầu xin đáng thương như vậy thì ai có thể nói không được chứ? Huống chi là trái tim của Mạc Tịch Thiên đã bị nàng chiếm giữ, mỹ nhân trong lòng đang cầu xin đương nhiên là hắn rất vui sướng và đáp ứng lâu rồi!

Thấy Kỳ Nhi đem trứng sâu màu trắng vắt và lấm mới lấy được đặt vào lớp xốp ấm áp trong chậu trồng hoa, nhẹ nhàng đem nó vùi xuống.

“Nuôi ở nơi này sao?” Hắn bước đến bên cạnh nàng hỏi.

Nàng quay đầu lại, ngẩng đầu nhìn hắn một cái cười nói: “Đúng vậy, nếu không người nghĩ ta sẽ coi chúng nó như bảo thạch* đặt trong hộp lau chùi mỗi ngày sao?”

* bảo thạch: đá quý

Mạc Tịch Thiên tưởng tượng ra hình ảnh đó, không nhịn được mỉm cười. “Phải mất khoảng bao lâu thì chúng nó mới có thể nở ra sâu non?”

“Không chắc chắn, nhưng theo ta đoán chắc khoảng mấy ngày nữa đi? Chỉ có điều chờ chúng nó lớn lên hóa nhộng thì phải mất gần một năm nữa.”

“Một năm? Hóa nhộng?”

“Đúng thế, chờ chúng nó kết kén hóa nhộng rồi mới trưởng thành cũng phải mất một, hai tháng nữa thôi. Khác khi phá kén thành công là lúc hưng phấn nhất, chúng nó sẽ biến thành bọ rùa xinh đẹp nhất thế gian này, lấp lánh sắc xanh cùng rực rỡ sắc vàng giống như một khối bảo thạch phát sáng.”

Nói xong trong mắt nàng phát ra ánh sáng rực rỡ khiến cho Mạc Tịch Thiên nhìn vào có chút mê muội, giờ phút này nàng thật rực rỡ mê hoặc người, tim của hắn liền đập sai nhịp, tâm trí của hắn như lạc vào chốn thần tiên, hắn vội vàng dừng suy nghĩ chuyển tâm cùng nàng trò chuyện.

“Bọ rùa? Nàng nói trứng sâu trắng đó là trứng bọ rùa sao?” Hắn cảm thấy có chút không thể tin được.

“Đúng vậy.”

Nàng lấy một ít nước vẩy xuống đất vừa giống như là đang tưới cây vừa nói: “Đất này cũng không phải là đất bình thường, phần lớn là lá cây vừa mới mục nát cho nên có hơi ẩm ẩm, hơi hơi nhưng vẫn phải thường xuyên duy trì độ ẩm. Tuy vậy nhưng lại không thể quá ẩm ướt nếu không sẽ dễ bị mốc đến lúc đó là không thể cứu được.”

“Không nghĩ nàng đối với những cái này lại hiểu biết như vậy, ta ngay cả trứng bọ rùa cũng là lần đầu tiên nghe thấy, nàng thực sự là không đơn giản.” Hắn thật lòng khen ngợi, cứ tưởng rằng nàng nuôi trứng sâu chỉ là nhất thời vui thích, chơi xong thì thôi, không ngờ rằng nàng thật sự nghiêm túc nuôi ấu trùng bọ rùa, điều này khiến hắn vừa bội phục lại vừa yêu thích.

“Hắc! Tầm tạm.” Thật ra chuyện về loại côn trùng này phần lớn là do sư phụ dạy cho nàng, ở trên núi Vân Hà của nàng có rất nhiều côn trùng xinh đẹp, có thể nói về phương diện này thì sư phụ là chuyên gia, nhưng nàng cũng nghi ngờ không biết sư phụ có bản lĩnh gì đó hay không? Chỉ có điều đáng ra ở phương Bắc lạnh giá như vậy phải là rất khó tìm được bọ rùa chứ, nhưng mấy ngày nay nàng lại đào được rất nhiều trứng như vậy khiến nàng có chút ngạc nhiên.

“Được rồi, việc lớn đã xong.” Nàng phui phui tay, nhìn thấy chậu hoa đã được sắp xếp tốt vừa lòng cười nói.

“Như vậy là được rồi sao? Mỗi ngày đều phải tưới nước sao?” Mạc Tịch Thiên chỉ vào chậu hoa kia hỏi.

“Không cần phải tưới nước mỗi ngày, chỉ cần thấy đất khô mới phải tưới thôi. Được rồi, đừng xem nữa, không phải người đã đồng ý dẫn ta đi dạo sao?” Nàng lắc nhẹ ống tay áo của Mạc Tịch Thiên, tràn đầy mong đợi nói.

“Bây giờ sao?”

“Buổi chiều người bận việc sao?”

“Không có.”

“Vậy chúng ta đi thôi.” Không cho hắn cơ hội từ chối, nàng cứng rắn kéo hắn đi ra ngoài cửa, mà Mạc Tịch Thiên cũng rất vui vì nàng không có ý trốn tránh hắn, đây có phải đại biểu cho việc nàng đối với hắn cũng có cảm giác? Chương 2.3

Mấy ngày sau đó, Mạc Tịch Thiên bỏ lại hết những công vụ rắc rối dẫn nàng dạo chơi khắp nơi trong Hồn Thiên Bảo, mà nàng luôn hiếu kỳ hỏi đông hỏi tây, sôi nổi không có một giây phút yên lặng. Mạc Tịch Thiên cũng không chút nào che giấu sự cưng chiều của mình đối với Kỳ Nhi khắp nơi bao dung nàng, chấp nhận toàn bộ hành động kỳ quái của nàng hơn nữa còn làm không biết chán. Đối với tính cách đặc biệt của nàng chỉ làm cho hắn càng thêm ái mộ, càng thêm yêu nàng say đắm, mọi người đều nhìn ra được bảo chủ đối với vị cô nương xinh đẹp, hoạt bát này đặc biệt yêu thích, mọi người đều rất phần khởi dự đoán: xem ra không bao lâu nữa Hồn Thiên Bảo sẽ có chuyện vui đây.

Đương nhiên chuyện lớn như vậy cũng rất nhanh đã truyền đến tai của lão thái phu nhân.

Lão phu nhân là bà ngoại của Mạc Tịch Thiên, năm nay đã 97 tuổi nhưng thân thể vẫn vô vùng khỏe mạnh, có thể nói là “gừng càng già càng cay”.

Cha mẹ ruột của Mạc Tịch Thiên đã sớm qua đời khi hắn vừa chào đời. Cha mẹ nuôi lúc hắn 17 tuổi cũng đã chết trong một trận dịch bệnh, bỏ lại hắn cùng một người đệ đệ 11 tuổi và trách nhiệm gánh vác Hồn Thiên Bảo. Trong nhà cũng không còn ai thân thích chỉ còn bà ngoại ở phía Nam xa xôi. Trước tình hình thực tế hắn cũng không có cách nào chăm sóc đệ đệ liền đem Trương Văn khi ấy mới được 11 tuổi cho bà ngoại chăm sóc, cho đến lúc Trương Văn tròn 18 tuổi mới được quay về phụ giúp trông coi sản nghiệp. Khi ấy ông ngoại cũng quy tiên nên hắn liền đón bà ngoại về ở cho tới tận bây giờ.

Nói đến chuyện mà lão phu nhân quan tâm nhất đơn giản chính là việc hôn nhân đại sự của bọn họ.

Nhất là Mạc Tịch Thiên, 17 tuổi là tuổi đẹp nhất của con người có quyền được sống hạnh phúc hưởng thụ tuổi trẻ đầy hoài bão. Mà hắn khi ấy lại đang đau khổ vì mất đi người thân, lại phải quản lý gia sản khổng lồ, đôi vai gánh vác trách nhiệm nặng nề. Trải qua sự tôi luyện của thời gian đem một thiếu niên nhanh nhẹn, vui vẻ trở thành một người nam nhân chín chắn, cẩn trọng nhưng cũng vô cùng lạnh lùng, vô tình. Lúc bà vừa mới đến Hồn Thiên Bảo thực sự không thể tin được hắn chính là đứa cháu nghịch ngợm hay quậy phá mà trước đây vẫn bám theo bà làm nũng, điều này làm cho bà cảm thấy rất đau lòng, tiếc nuối. Đến bây giờ Trương Văn đã hai mươi tuổi vẫn còn làm nũng với bà còn hắn dường như là đã quên rồi, đã là người ai chẳng có tình cảm và niềm vui chứ, chẳng qua là hắn chỉ có hứng thú với công việc thôi! Điều này khiến cho bà ân hận mãi không thôi.

Khi còn ở phương Nam đã từng vài lần nghĩ đến cùng bạn già chuyển đến phương Bắc ở cùng với hắn, cũng có thể chăm sóc lẫn nhau, chỉ là không nỡ rời xa quê nhà, hơn nữa cũng biết hắn quản lý Hồn Thiên Bảo khá tốt, cũng không vì cha mẹ qua đời mà làm cho sản nghiệp lui bại, trái lại càng thêm hưng thịnh. Vì vậy cũng hết sức vui mừng, đối với hắn càng thêm yên tâm cho rằng đứa nhỏ này đã đủ trưởng thành có thể tự mình đảm đương cho nên cũng bỏ qua ý niệm trong đầu. Quan trọng nhất là không nghĩ đến phía sau thành công đó hắn đã phải nỗ lực biết bao nhiêu? Phải trải qua bao nhiêu gian khổ mới biến hắn thành dáng vẻ như bây giờ? Ngay cả trong vài năm qua bà sống ở Hồn Thiên Bảo cũng chưa từng nghe thấy hắn cười một lần nào cả. Nghĩ đến đây bà không nhịn được thở dài, càng thêm tự trách bản thân.

Hiện tại, Thiên nhi vậy mà lại nở nụ cười mà còn là vì một cô nương nữa?

Nếu lời đồn là thật, bà sẽ sắp có chất trai để bế rồi. Ha ha!

Lão phu nhân không nén nổi nở nụ cười.

Nhớ lúc nhà họ Xuân Hoa chạy đến nói cho bà thì vẫn là một vẻ mặt không thể tin được, mà khi nghe xong tin rằng chính mình cũng lộ ra vẻ mặt không kém hơn thế là bao. Chỉ có thể dùng từ khó tin để hình dung thôi.

Lão phu nhân vô cùng hiếu kỳ, không biết khuôn mặt tươi cười của cháu trai trông sẽ như thế nào? Còn vị cô nương có thể làm tan chảy tòa băng sơn kia khiến cho cháu trai yêu thương-rất cuộc là thần thánh phương nào?

Trong vườn hoa phía sau hậu viện, Kỳ Nhi đang ca ngợi khu vườn trồng đầy hoa cúc kéo dài cả một mảng lớn. Màu vàng rực rỡ của hoa hòa cùng ánh nắng lung linh như một vầng sáng bao quanh thân nàng, nàng cực kỳ vui vẻ. Thỉnh thoảng từ rừng trúc bên cạnh lại có vài chiếc lá trúc khô héo bị gió thổi bay lên, càng làm cho biển hoa thêm thoát tục, tự nhiên. Nàng ngồi trên một tảng đá lớn, chống cằm hí hửng, hưởng thụ hương hoa đang theo gió bay tới khiến cho người ta mê say.

Bỗng nhiên, một giọng nói trong trẻo vang lên xua tan đi cơn buồn ngủ của nàng.

“Này, người là ai? Không đi làm việc lại trốn ở chỗ này lười biếng, để cho đại tổng quản biết được người liền xong đó! Tiểu nha đầu!”

Âm ý chết đi được, Liễu Kỳ Nhi nàng hiếm khi có được một lần “ý họa tình thơ”, người nào lại không sợ chết đến đây quấy rầy vậy? Giống như bình thường, nàng mặt không đổi sắc lười biếng hơi nghiêng đầu, không muốn lãng phí sức lực để tức giận mà cẩn thận quan sát người mới đến, liền âm thầm quyết định kết cục của hắn.

Ừ, dáng vẻ xem như đủ tiêu chuẩn cũng không có hơi thở khiến người ta chán ghét chỉ tiếc là cũng không thể so sánh được với Mạc đại ca. Còn hắn khi nhìn thấy dung mạo của nàng cũng giống như những kẻ khác đứng im tại chỗ, một vẻ mặt kinh ngạc, ngẩn ngơ.....Chỉ kém không có chảy nước miếng mà thôi. Nàng đương nhiên biết bản thân xinh đẹp kinh người cho nên thấy người khác đối với mình như vậy liền đã thành thói quen, không còn để tâm đến nữa. Khiến cho nàng nghi hoặc chính là, dung mạo cùng khí chất phát ra quanh thân người này sao lại có chút quen thuộc như vậy? Được rồi, cũng không có suy nghĩ chán ghét hắn, chỉ trừng phạt nhẹ thôi vậy. Suy nghĩ vừa chuyển, nàng liền lộ ra một nụ cười sáng lạn đối với người mới đến.

Mạc Trương Văn không dám tin vào hai mắt của mình, lúc nàng quay đầu lại...Dung nhan tuyệt mỹ chiếu vào trong mắt hắn, hắn liền ngây ngốc ngẩn nhìn! Đúng, hắn ngây dại, nàng thật sự rất đẹp, trên thế gian này sao lại có một cô nương xinh đẹp đến vậy, thực sự là một kiệt tác của ông trời, tiên nữ giáng trần cũng không thể đẹp hơn thế đi? Hơn nữa nàng còn dùng ánh mắt sáng ngời lại trong sáng đánh giá hắn từ trên xuống dưới không chút kiêng kỵ, lại còn tươi cười ngọt ngào đối với hắn nữa! Hắn không nén nổi cảm giác lâng lâng, tất nhiên cũng đã quên hết những gì vừa nói với nàng (điện giật rồi...ha ha >

“Người là ai? Tại sao lại nhìn ta chăm chú như vậy?” Nàng cúi đầu, khép hờ hai mắt, dùng giọng nói dịu dàng hỏi, chiều này luôn luôn có hiệu quả nha, quả nhiên.....

“Không...Không có gì.” Hắn bỗng nhiên tỉnh táo lại, sắc mặt ửng hồng, lập tức thu hồi vẻ mặt si ngốc, chưa đến hai giây đã khôi phục lại vẻ phóng khoáng lộ ra nụ cười mê hoặc người, ung dung tự giới thiệu: “Ta tên là Mạc Trương Văn, là chủ nhân nơi đây, xin hỏi cô nương đây là....” Hắn nhìn nàng

hỏi.

Nàng cười ngọt ngào, hào phóng đáp lại: “Thì ra là nhị thiếu gia, thất lễ rồi, ta tên là Kỳ Nhi hiện đang ở nhờ trong Ngọc Trúc Hiên của quý bảo.”

“Ngọc Trúc Hiên? Đó không phải là nơi ở của Tiêu đại phu sao? Cô nương, nàng cùng Tiêu đại phu không phải là...” Hấn ngạc nhiên hỏi.

“Cho tới bây giờ ta cũng chưa gặp qua Tiêu đại phu. Do ta không cẩn thận từ trên cây ngã xuống, là Mạc đại ca có lòng tốt cứu ta, đưa ta về đây” Nàng tự nhiên trả lời.

“Mạc đại ca?” Hấn càng kinh ngạc hơn. “Khoan đã, nàng đang nói đại ca của ta – Mạc Tịch Thiên? Bảo chủ Hôn Thiên Bảo?” Hấn không dám tin hỏi lại.

“Đúng vậy, rất kỳ quái sao?” Nàng mở to hai mắt nghi ngờ nhìn hấn.

“Không, không kỳ quái.” Mới là lạ đó! Cho dù nghĩ như thế nào đi nữa thì vị đại ca băng lãnh của hấn sẽ không bao giờ làm chuyện này, có đánh chết hấn cũng không tin nhưng trước mặt người đẹp hấn cũng không thể nói ra được.

“Nàng ở trong Ngọc Trúc Hiên, vậy Tiêu đại phu thì sao?” Hấn lại hỏi.

“Không biết nha, sau khi ta tỉnh lại cũng không có thấy hấn, nghe nói hấn đi chơi xa không biết lúc nào trở về.” Kỳ Nhi rất thành thật nói.

“Nha, thì ra là vậy.” Hấn từ trong suy tư phục hồi lại, nhìn nàng cười nói. “Cô nương, nàng vừa tới nơi này nhất định còn chưa quen, không biết ta có được vinh hạnh cùng nàng đi dạo hay không?” Hấn trong lòng tràn đầy chờ mong thật tâm muốn cùng mỹ nhân đi du ngoạn.

“Tốt quá, mấy ngày nay đều là Mạc đại ca dẫn ta đi, nhưng hôm nay hấn không có rảnh bảo ta đi chơi một mình, ngại bằng lòng dẫn ta đi thì tốt quá, có một vài chỗ ta cũng chưa được đi xem đâu!” Nàng cười dịu dàng đáp ứng hấn, không để ý đến vẻ mặt kinh ngạc của Mạc Trương Vân.

“Nàng nói, mấy ngày nay đều là đại ca của ta dẫn nàng đi?” Qua một lúc lâu sau, hấn mới gian nan xác định lại lần nữa.

“Đúng vậy, về mặt của ngại rất kỳ quái nha.”

Trời ạ, chuyện này sao có thể chứ? Đại ca băng lãnh của hấn lại phí thời gian đi cùng nữ nhân? Chẳng lẽ.....Hấn không muốn nghĩ thêm nữa, không muốn chấp nhận tình cảm mới nảy mầm của mình cứ như thế mà lui tụt, tuy rằng trong lòng nghĩ như vậy nhưng khi nhìn đến Kỳ Nhi ánh mắt lại lộ vẻ bất đồng.

Kỳ Nhi hẳn cảm thấy được rõ ràng Mạc Trương Vân có chút biến hóa, tuy trong lòng có chút nghi ngờ nhưng cũng không để tâm lắm. Dù sao cũng có người dẫn đường miễn phí kèm luôn cả bạn đồng hành, tội gì lại từ chối chứ? Vì thế nàng vô cùng vui vẻ kéo theo Mạc Trương Vân đi thám hiểm những nơi chưa từng đến.

Ở một góc bên cạnh rừng cây, hai người đang nhìn về phía một tòa đại lâu được sơn màu đỏ. Phía trước cửa lớn tráng lệ, có vài người đang lần lượt tiến vào bên trong tòa đại lâu.

Kỳ Nhi tò mò muốn qua xem một chút lại bị kéo trở về.

Mạc Trương Vân vội vàng kéo Kỳ Nhi trốn vào trong rừng cây.

“Ngươi làm gì vậy? Kéo như vậy sẽ làm cho tay ta đau đó.” Nàng trừng mắt hướng về phía bàn tay to lớn đang nắm chặt cổ tay nàng, lớn tiếng khiếu nại.

“Nói nhỏ thôi, hiện tại không thể đi qua bên kia được.” Hấn lập tức buông tay ra.

“Vì sao?” Nàng xoa xoa cổ tay, nhưn mảy hỏi.

“Đó là phòng nghị sự, trước cửa treo thẻ bài màu đỏ chứng tỏ đại ca cùng các quản sự đang họp ở bên trong, không cho phép bất cứ ai đi vào cả, chúng ta qua nơi khác chơi đi? Lần sau ta lại mang nàng đến đây.” Hấn nhìn xung quanh khu rừng sợ sẽ có người nhìn thấy bọn họ, đến lúc đó muốn đi cũng không được.

“Họp cái gì thế?” Nàng hỏi lại.

“Hôm nay là mùng 3, chắc là các cửa hiệu ở khắp nơi làm công tác thống kê sổ sách, mấy người quản sự chính đều đã đến, chúng ta đi thôi.” Nơi này thật sự không an toàn, nói xong lại kéo nàng hướng sâu vào trong rừng cây chạy đi.

“Này, ngại hơi quá đáng rồi đấy, lại lôi kéo ta.” Nàng cố hết sức nhưng không làm sao thoát ra được, không có biện pháp, trời sinh như vậy rồi, được hấn lôi đi cũng có chút thoải mái, cũng mặc hấn lôi kéo. Đi được một nửa nàng đột nhiên nghĩ tới.....(bỏ tay với nàng này lun >.

“Ồ? Ngươi là nhị bảo chủ kiêm luôn chức quản sự bên Hà Nam, vậy sao ngại lại không đi họp?” Đúng rồi, vừa rồi khi đi dạo trong vườn hấn có nói qua hấn lớn lên ở phương Nam, bởi vì hấn đối với nơi ấy vô cùng quen thuộc cho nên Mạc Tịch Thiên liền để hấn phụ trách cửa hàng bên Hà Nam, hôm nay mới trở về Hôn Thiên Bảo. Cho nên hấn mới có thể chưa từng gặp qua nàng, vì sao các quản sự khác đang phải họp còn hấn lại không cần?

“Hắc, cũng không có ai biết hôm nay ta sẽ trở lại, thừa cơ lười biếng thôi!”

Quả đúng như vậy! Hóa ra là lén lút chuẩn êm.

“Oa, không nghĩ người lại gian xảo như thế! Chắc chắc, thật là nhìn không ra nha.” Nàng cười nhạo nói.

“Này, tiểu thư, ta là vì nàng đó, cái này gọi là quên mình tiếp đãi mỹ nhân, hiểu không? Thật sự là lòng tốt không được báo đáp mà!” Hắc khoa trương kêu to.

“Đạ—rất cảm ơn sự quan tâm cùng khen ngợi của người. Ta sẽ cố gắng không nghĩ đến thực tế là vì người nhân rồi muốn chơi đùa nên đem ta ra làm bìa đồ, như vậy có được không?” Nàng giả vờ nghiêm túc hỏi hắc.

“Tiểu thư, ta đầu hàng! Cầu xin nàng đừng có cười nhạo ta nữa!” Hắc bắt đắc dĩ thở dài chộc cho Kỳ Nhi cười ha hả.

Dọc theo đường đi hai người nói cười âm ỹ, cuối cùng, vòng quanh một lúc mới ra khỏi rừng cây.

Mọi thứ phía trước dần trở lên rõ ràng, cỏ cây xanh tươi, non mềm nổi lên một dải nghiêng mình xuống hồ nước xanh biếc bỗng nhiên hiện ra trước mắt hai người.

“Oa, đẹp quá đi!”

Kỳ Nhi nhìn không được tán thưởng! Tia nước mát lạnh nhẹ bắn lên người làm cho người ta cảm thấy dễ chịu, khoan khoái. Hồ nước tĩnh lặng như một tấm gương, phản chiếu cảnh sắc xung quanh. Gió khẽ thổi, sóng nước dập dờn cảnh sắc như nhẹ lay động khiến cho người ta nhìn không chớp mắt dường như bị vẻ mỹ lệ của nó thu hút.....

“Không tồi chứ, chúng ta đến cái đình phía trước kia đi. Nơi ấy có thể quan sát được toàn bộ Quan Nguyệt Hồ.” Hắc liền chỉ về cái đình ở phía đối diện không xa.

“Quan Nguyệt Hồ?”

“Đúng vậy, hồ này tên gọi là Quan Nguyệt Hồ, ở đây phải xem vào đêm tối mới có hương vị chứ! Đặc biệt là vào buổi tối khi mặt trăng lên cao, ánh trăng chiếu lên mặt hồ, sương đêm mờ lung như bao phủ toàn bộ cảnh vật, càng tăng thêm nét huyền bí.”

“Oa, tuyệt vời! Buổi tối ta nhất định phải bảo Mặc đại ca dẫn ta tới.” Nghe hắc nói xong, trong lòng vô cùng mong đợi, chỉ mới tưởng tượng thôi đã khiến người ta say mê.

“Ta cũng có thể mang nàng đi, sao phải tìm đại ca chứ?” Hắc có chút không phục nói.

Nàng cười cười không đáp lại.

“Hừ, thật không công bằng.” Hắc cố ý chu môi tỏ vẻ không phục. Thực ra ở chung cả một ngày, hắc phát hiện Kỳ Nhi rất hoạt bát lại thông minh, còn có thể xuất khẩu thành thơ, hoàn toàn phá tan ấn tượng tốt đẹp đầu tiên của hắc với nàng. Hơn nữa có đôi lúc cùng nàng nói chuyện hắc rất tự nhiên mà quên mất nàng vốn là một cô nương, cái này— cái này thật sự là rất không phù hợp đi, ngay cả chính hắc cũng không dám tin điều này có thể xảy ra, rõ ràng là cùng một đại mỹ nhân ở chung sao lại có cảm giác như huynh đệ chứ? Nói ra chắc chắn sẽ chẳng có ai tin. Hắc không nhịn được thở dài.

“Này, người sẽ không thật sự để tâm đó chứ? Ta xem người như là bằng hữu mới nói sự thật với người nha, tất nhiên, đi cùng với người cũng được nhưng mà với những chuyện như vậy ta nghĩ đi cùng với Mặc đại ca có vẻ thích hợp hơn. Vì vậy cũng không phải do người không tốt, mà dựa trên khía cạnh ‘thiên thời, địa lợi’ thì người dường như không thích hợp lắm. Ta nói như thế người hiểu chứ?” Nhìn đáng vẻ chán nản của hắc, nàng có lòng tốt an ủi hắc.

“Đã biết.” Hắc kiêu ngạo xoay người.

Khía cạnh ‘thiên thời, địa lợi’ ư? Xem nàng nói thành cái gì đây, chẳng qua là thích cùng đại ca ở chung một chỗ thôi, còn nói ra những lời vô nghĩa.

“Vậy là tốt rồi.” Nàng để mặc hắc kéo đi, ở phía sau nên không nhìn thấy vẻ mặt của hắc, tự cho mình là đúng nói.

Một lúc sâu liền tới đình, nó được xây dựng theo kiểu đài cao, cần phải bước lên mười hai bậc thềm mới có thể lên đài để ngắm cảnh. Về điểm này nàng có ý kiến.

“Trời ạ, còn phải lên bậc thềm nữa sao? Hiện giờ chân ta cũng không còn sức lực để leo lên nữa, làm sao bây giờ?” Nàng nhìn về phía hắc. Hắc nhận được ánh mắt của nàng đương nhiên hiểu được nàng muốn nói cái gì. Trong khoảng thời gian ngắn ngủi ở chung hắc phát hiện nàng còn có một khuyết điểm lớn nhất, chính là—lười biếng.

Có thể không cần mình ra tay liền tuyệt đối sẽ không động tay ngọc.

Dĩ nhiên ý tứ của nàng cũng có thể hiểu là, đúng lúc người bên cạnh nàng có thể đảm đương nhiều trọng trách.

Bắt đầu từ chương 3 mình sẽ sửa lại xưng hô giữa Kỳ Nhi và Tương Vân nhé vì lúc này Tương Vân chỉ cảm thấy Kỳ Nhi như bạn bè thôi nên mình đổi thành “ta – muội”.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Nương Tử Bướng Bỉnh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3

Không còn cách nào khác hần đành phải động tay, cũng rất quân tử mà ôm ngang nàng nhưng vẫn duy trì khoảng cách giữa hai người rồi bước lên bậc thềm.

Ai ngờ vừa lên trên đình—“A—” một tiếng thét chói tai vang lên khiến hần hoảng sợ vội buông đôi tay đang ôm Kỳ Nhi xuống—

“Này, ngươi muốn hại chết ta sao? Không muốn thì cứ nói thẳng ra....” Nàng thật sự không thể tin được chỉ vì một tiếng thét lại có thể khiến hần không quan tâm đến an toàn của nàng, may là thân thể của nàng nhanh nhẹn, kịp thời xoay người mới có thể tránh được một màn thân mật cùng nền đất nha.

Không thấy hần đáp lại, nàng nghi ngờ ngẩng đầu lên theo ánh mắt của hần nhìn qua, à! Thì ra trên đình còn có người.

Chỉ thấy một cô bé mặc quần áo nha hoàn đứng bên cạnh bàn tròn mất, che miệng lại. Xem ra tiếng hét ban nãy chắc chắn là của nàng rồi! Còn có một vị lão phu nhân đang ngồi trên ghế nhũ này, ánh mắt nghiêm khắc nhìn Mạc Tương Vân đồng thời cũng nhìn về phía nàng.

Nhưng mà cho dù là ánh mắt của lão phu nhân rất dọa người, nha hoàn bỗng nhiên hét chói tai thì Mạc Tương Vân cũng không cần phải để cho nàng ngã một cách khó coi như thế chứ? Thật sự hơi quá đáng đó! Đang muốn mở miệng mắng người thì Mạc Tương Vân đã mở lời trước—

“Bà ngoại, ngài sao lại có nhã hứng ở trên này thường hò vầy?”

Hóa ra là bà ngoại của tiểu tử này, khó trách lại bày ra dáng vẻ mèo sợ lão chuột như thế. Nghiêm túc nhìn một chút, hình như lão phu nhân tóc trắng đang rất tức giận, còn Mạc Tương Vân đang sợ hãi cúi đầu, nàng có lòng tốt đưa ra quyết định—không mở miệng, tập trung xem kịch vui.

“Đúng vậy, nhưng vẫn không bằng nhã hứng của ngươi dẫn một cô nương đến thường hò.” Nói đến cô nương lại liếc Kỳ Nhi một cái, tiếp tục nói: “Ta nhớ không lầm thì hôm nay không phải mừng 3 sao? Hay là ta đã già rồi nên đầu óc cũng không còn minh mẫn nữa, hiện tại sao ngươi vẫn còn ở đây? Hử?”

Kỳ Nhi nhin không được cười trộm, trốn tới trốn lui nhưng vẫn cứ bị bắt được, hần đúng là không phải xui xẻo bình thường nha!

“Chuyện này....chuyện này....” Hần đúng là số khổ mà, bà ngoại thường rất ít khi đến Quan Nguyệt Hồ, hôm nay sao lại trùng hợp đụng phải chứ, quay đầu lại thấy Kỳ Nhi đang cố nín cười liên lung hăng trừng nàng một cái. Kỳ Nhi nhăn mũi làm ra một cái mặt quỷ hướng về phía hần, lại còn hào phóng không tiếng động nở nụ cười.

Dĩ nhiên, hành động của hai người không thể thoát khỏi đôi mắt của lão phu nhân, bà nhũ mày hỏi: “Vị cô nương đây là....”

“Lão phu nhân, ngài khỏe, ta tên là Liễu Kỳ Nhi, tạm thời là khách của quý bảo.” Không đợi Mạc Tương Vân trả lời, nàng rất tự nhiên giới thiệu về mình, hơn nữa còn cười khanh khách nhìn lão phu nhân.

“Nàng là khách do đại ca mời đến, hôm nay đại ca bận rộn nhiều việc, cho nên con....” Mạc Tương Vân thật cẩn thận định thoát tội cho bản thân, nhưng lão phu nhân lại nghiêm khắc cắt ngang lời hần—

“Ngươi cũng biết đại ca ngươi đang bận rộn nhiều việc sao? Vậy ngươi còn đứng ở đó để làm gì? Chẳng nhẽ Thiên nhi vì Mạc gia là trâu làm ngựa mười mấy năm còn chưa đủ hay sao?” Nghĩ đến Thiên nhi là bà lại thấy đau lòng, áy náy, không nhìn được hốc mắt lại đỏ lên.

“Không, không phải vậy, bà ngoại, con—con lập tức đi ngay.” Hần im lặng không nói, vừa lúng túng lại vừa xấu hổ giải thích, hần không có quên đại ca vì bảo vệ Mạc gia đã phải trả giá rất nhiều, nghĩ đến mình thật sự là quá ích kỷ, hần do dự nhìn về phía Kỳ Nhi...

Kỳ Nhi bị lão phu nhân bỗng nhiên tức giận làm cho hết hồn. Lúc này đang nhẹ vỗ ngực, sao lại thế này chứ! Lão phu nhân tức giận lớn như vậy, xem ra Tịch đại ca rất được cưng chiều nha, nàng ngày thơ nghĩ. Ngay lập tức liền đồng cảm với a Vân, bèn quay sang hần bày ra vẻ mặt không cần lo lắng.

“An tâm, cô nương này sẽ ở lại đây giúp ta, ngươi mau đi đi.” Lão phu nhân nói.

“Dạ, bà ngoại. Vầy....Con đi đây.” Nói xong liền tỏ ý xin lỗi cùng Kỳ Nhi, rồi vội vàng rời đi.

Sau khi Mạc Tương Vân rời khỏi, lão phu nhân càng quan sát Kỳ Nhi thật cẩn thận.

Kỳ Nhi cũng rất tự nhiên nhìn lại bà, hơn nữa còn không khách sáo đánh giá bà, lão phu nhân một đầu tóc trắng, xem ra không phải tám mươi thì chắc

cũng chín mươi rồi. Sắc mặt vô cùng khỏe mạnh, hồng hào, quan sát nàng là một đôi mắt thâm trầm, trong ánh mắt không giấu được vẻ khôn khéo cùng trí tuệ làm cho người ta không kiềm chế được mà sinh lòng kính trọng. Nhưng thêm cái mũi, miệng và những nếp nhăn khắc sâu trên khuôn mặt theo năm tháng lại đặc biệt ôn nhu, chẳng qua là lúc này trong ánh mắt nghiêm khắc cùng dò xét của bà Kỳ Nhi nhạy cảm phát hiện được sự bất mãn cùng xem thường mà bà đang cố gắng che giấu, xem ra hình vị lão phu nhân này giống như là không thích nàng nha.

“Liều cô nương, người cùng Vân nhi là quan hệ như thế nào?” Lão phu nhân chậm rãi hỏi.

Kỳ Nhi hơi ngạc nhiên.

“Quan hệ gì sao? Ta cùng a Vân hôm nay mới gặp mặt....” Nàng suy nghĩ một lát. “Ừ, coi như là bằng hữu đi.”

“Hôm nay mới gặp sao?” Lão phu nhân nhíu mày, ánh mắt nghiêm khắc lộ vẻ khinh thường nhìn về phía nàng, không khách sáo phê bình.

“Người đứng là một cô nương tùy tiện, lại để cho một nam nhân mới quen biết chưa đến một ngày ôm vào trong lòng, thật không hiểu cha mẹ người dạy dỗ người như thế nào nữa, hành vi như vậy còn không biết tự kiểm điểm.”

Kỳ Nhi nghe thế không nhịn được nổi giận, không khách khí đáp lại: “Lão phu nhân, ngài nếu cảm thấy ta không tốt thì đó là chuyện của cá nhân ta, ngài cứ việc phê bình ta, nhưng xin ngài đừng có nói cha mẹ ta như vậy.”

“Hừ? Không nhìn ra người lại là một người con có hiếu như thế.” Lão phu nhân hừ lạnh nói, trong ánh mắt nghiêm khắc lướt qua một tia tán thưởng không dễ phát hiện.

Kỳ Nhi cũng lười cùng bà nói thêm câu nữa, một mình nhìn về phía cánh vật mờ ảo xung quanh hồ. Nàng không biết lão phu nhân vì điều gì mà không thích nàng, cho nên nói nàng tùy tiện không biết tự kiểm điểm, còn phê bình cha mẹ thân yêu của nàng. Bà phê bình hành vi của nàng cũng không sao, dù sao thì nàng cũng nghe người khác nói nhiều rồi, nhưng chính là bà không nên nói cha mẹ của nàng như vậy.

Trong lúc đó, không khí trong đình như ngừng lại, mặc dù trên mặt hồ những giọt nước lạnh lẽo vẫn bắn lên theo từng cơn gió nhưng không khí trong đình vẫn cứ trầm lắng như cũ.

Cho đến khi âm nước trên hồ sôi lên, nha hoàn Xuân Hoa lấy ra là trà đã sớm chuẩn bị ngâm vào nước, một lúc sau, hai chén trà nóng thơm ngát được đặt lên trên mặt bàn. “Lão phu nhân, Liều tiểu thư, xin mời dùng trà.” Xuân Hoa cung kính nói.

“Xuân Hoa người đi bảo gia đình chuẩn bị kiệu cho tốt, trên hồ gió càng ngày càng lạnh rồi.”

“Dạ, lão phu nhân.” Xuân Hoa nhận lệnh lui xuống.

Lúc này trong đình chỉ còn có hai người là lão phu nhân cùng Kỳ Nhi mà thôi.

Lão phu nhân bụng chén trà nóng lên nhẹ thổi, uống một ngụm, nhẹ gật đầu giống như rất vừa lòng.

Liều Kỳ Nhi mặc dù còn giận dữ, nhưng là cũng sẽ không bỏ qua chén trà nóng thơm ngát này, không uống rượu trắng không uống rượu. Trà này mới ngửi cũng đã biết là thượng hạng rồi, hơn nữa hương vị cũng không tệ, ừ, đúng là Bích Loa Xuân của Tây Hồ rồi. Cái này ở phương Bắc đúng là hiếm có. Kỳ Nhi chậm rãi uống, hương trà này làm cho tâm tình của người ta càng thêm sáng khoái.

Vì thế, già trẻ hai người đều không nói chuyện, tự mình chìm đắm vào trong hương trà thơm ngát.

Một lúc sau, lão phu nhân đặt chén trà xuống, lặng lẽ nhìn Kỳ Nhi thoải mái uống trà, mí mắt hạ xuống, ánh mắt xoay vòng không biết là đang suy nghĩ điều gì.

“Liều cô nương, tối nay tới Di Hòa Cư cùng nhau dùng cơm tối được không?” Lão phu nhân bỗng nhiên nói.

“Dùng cơm?” Kỳ Nhi suất chút nữa bị sặc, cố gắng đem ngụm trà kia nuốt xuống, ngẩng đầu lên nghi ngờ nhìn về phía lão phu nhân, mới bắt đầu đã nhìn nàng không vừa ý rồi sao lại muốn mời nàng ăn cơm chứ?

“Đúng vậy. Sao thế? Chẳng lẽ người không dám tới sao?” Lão phu nhân ánh mắt lóe sáng giống như bó đuốc liếc nàng một cái.

Kỳ Nhi nhàn nhạt cười, mới nói: “Lão phu nhân mời ta sao dám không đi chứ! Chỉ có điều, xin hỏi sao ngài lại muốn mời ta ăn cơm?”

“Coi như là chủ nhà hiếu khách đi.” Lão phu nhân giọng điệu nhàn nhạt đáp lại.

Sau khi Kỳ Nhi trở lại Ngọc Trúc Hiên, mệt mỏi đến nỗi vừa đặt mình xuống giường liền ngủ thiếp đi. Nha hoàn vào kêu nàng dùng bữa tối nàng cũng không có tỉnh dậy.

Cho đến lúc mặt trăng đã lên cao. Một bóng người lặng lẽ tiến vào phòng nàng, dựa theo bản năng nàng lập tức tỉnh lại, nhưng cũng rất bình tĩnh tiếp tục giả vờ ngủ.

Không biết người đó có ý đồ gì?

Bóng đèn nhẹ nhàng đi đến cạnh giường đứng một lúc, rồi khẽ gọi một tiếng: “Kỳ Nhi...”

Là Tịch đại ca!

Nàng nhẹ thở ra, tiếp theo lại nghĩ đến đã muộn thế này hẳn tới làm gì chứ?

Hóa ra là hôm nay sau khi họp xong Mạc Tịch Thiên có xem qua sổ sách một chút, mới ra khỏi phòng nghị sự liền nghe nha hoàn báo lại Kỳ Nhi chưa có ăn cơm tối, sợ nàng sinh bệnh nên vội vàng chạy đến Ngọc Trúc Hiên xem thử.

Thấy nàng còn chưa tỉnh, Mạc Tịch Thiên kéo chăn bông qua đắp kín cho nàng, sờ sờ trán nàng mới an tâm, nhẹ nhàng ngồi ở mép giường ngắm nàng ngủ. Xem ra hôm nay nàng chơi rất mệt mỏi rồi. Trên khuôn mặt xinh đẹp không còn vẻ tỉnh quái, hoạt bát như ban ngày nhưng lại lộ ra vẻ trầm tĩnh mà hẳn chưa từng thấy qua, lông mi cong dài khép lại, cái miệng nhỏ nhắn, hồng phấn khẽ nhếch lên, hơi thở nhẹ nhẹ, hẳn không kim được từ từ đến gần....Lúc sắp chạm phải môi nàng....Hắn đột nhiên thay đổi mục tiêu, khẽ hôn lên chóp mũi nhỏ nhắn, trắng hồng một cái, thở dài, xoay người rời đi.

Không biết qua bao lâu, đợi cho trái tim đang đập loạn nhịp của nàng bình tĩnh trở lại mới khẽ mở mắt đưa tay vuốt chóp mũi.

Trời ạ! Hắn nhưng lại hôn trộm nàng!

Lần trước là vì cứu nàng, nàng có thể không tính toán, nhưng mà hắn là nam nhân nha sao có thể đi vào phòng của một cô nương chứ? Còn hôn nàng nữa? Chủ yếu là muốn phá hư danh tiết của nàng mà thôi! Nhưng là nàng cũng không có cảm giác chán ghét nha, làm sao bây giờ.

Suy nghĩ hồi lâu cũng không nghĩ ra manh mối gì cả. Thôi quên đi, cứ chuyển tâm ngủ một giấc là được rồi.

Nàng đối với những chuyện không nghĩ ra được vừa nhạy bén nhưng lại rất nhanh từ bỏ, để tránh làm tổn thương đến cái đầu hoàn mỹ, vô tội của nàng, như vậy rất không đáng nha. Không phải sao?

Nàng nhắm mắt, đắp lại chăn bông. Không đến một lúc sau, nàng liền nằm dè lên chăn, ngủ thiếp đi.

Chỉ là trong vô thức, một bàn tay tuyết trắng vẫn che ở trên mũi không rời.

Buổi tối ngày hôm sau.

Lão phu nhân đang ở trong Di Hòa Cư.

Trên bàn ăn, lão phu nhân ngồi ở ghế trên, Mạc Tịch Thiên cùng Mạc Tương Vân chia ra ngồi hai bên cùng một vị cô nương thanh tú xa lạ. Nhóm nha hoàn hầu hạ ở xung quanh, đồ ăn đã sớm được xếp lên bàn nhưng lại không ai động đũa.

Lúc Liễu Kỳ Nhi chạy tới Di Hòa Cư, nhìn thấy chính là tình hình như thế.

“Người đến muộn.” Lão phu nhân ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm nàng.

“Rất xin lỗi, ta nhất thời tìm không chỗ này, cho nên...” Kỳ Nhi xấu hổ cười nói, nhìn ra được là mọi người còn đang chờ nàng.

“Thiên nhi, nha hoàn trong bảo chúng ta không dẫn đường giúp khách sao?” Lão phu nhân không chút khách sáo cắt ngang lời nói của nàng, quay sang hỏi Mạc Tịch Thiên.

“Bà ngoại, Kỳ Nhi là khách, nên không biết trong bảo...” Mạc Tương Vân vội vàng giải thích giúp nàng, lời còn chưa nói xong liền biết mất trong ánh mắt nghiêm khắc của lão thái thái.

“Ngồi đi.” Lão phu nhân chuyển mắt hướng về phía Liễu Kỳ Nhi ra hiệu cho nàng ngồi xuống. Kỳ Nhi nhẹ thở ra, rất tự nhiên mà ngồi xuống bên cạnh Mạc Tịch Thiên. Mạc Tịch Thiên dịu dàng nhìn nàng, mặt nàng hơi ửng hồng không khỏi nhớ đến buổi tối hôm qua, không được tự nhiên mà hướng về phía hắn nhẹ mỉm cười, rồi lập tức hướng sự chú ý của mình lên trên bàn đầy thức ăn. Xem ra lão phu nhân đối với mình không có ấn tượng tốt, nhưng đồ ăn trên bàn này cũng không tệ lắm, đồ ăn phương Nam chính cống đây. Không thể phủ nhận rằng, nàng đối với món ăn của phương Nam là vô cùng thiên vị nha.

“Xuân Hoa, đem canh bùng lên, chuẩn bị ăn cơm.” Lão phu nhân phân phó nha hoàn đứng bên cạnh nhưng ánh mắt sắc bén vẫn không quên quan sát vẻ mặt của Mạc Tịch Thiên khi nhìn Kỳ Nhi bỗng nhiên trở nên ôn nhu, say đắm.

Kỳ Nhi vẻ mặt vui sướng không ngừng nhìn chằm chằm một bàn đầy đồ ăn, ở phương Bắc rất khó nếm được đồ ăn phương Nam chính cống, một năm nàng cũng chỉ được ăn có vài lần, không nghĩ tới ở trong đây lại có thể được hưởng thụ một bàn đầy đồ ăn như thế. Mãi nghĩ, nước dãi của nàng rất nhanh liền nhỏ xuống. Đã sớm bị đồ ăn hấp dẫn, tạm thời đã quên đi vẻ mặt chán ghét của lão phu nhân đối với nàng.

Chỉ có điều, sau khi bữa cơm này bắt đầu, Kỳ Nhi không nhận được thở dài!

Nàng chưa bao giờ biết ăn cơm cũng có thể đau khổ đến vậy, suýt chút nữa khiến cho nàng bị đau dạ dày. Gắp một miếng rau, lão phu nhân chê nàng thô lỗ; uống một ngụm canh thì chê nàng thanh âm quá lớn; cho đồ ăn vào miệng thì chê miệng nàng quá rộng, không có hình tượng thực nữ. Vậy thì nàng cứ im lặng ăn cơm không là được, không nghĩ tới cũng vẫn bị lão phu nhân chê trách, nói nàng ghét bỏ một bàn đầy đồ ăn, thân hình gầy gò như thế lại còn kén ăn. Cái này không được cái kia cũng không đúng, nếu không phải bởi vì bà đã lớn tuổi thì nàng đã phát hỏa từ lâu rồi.

Suốt bữa cơm, lão phu nhân rõ ràng là đang soi mói nàng nhưng lại ra sức khen ngợi vị cô nương thanh tú ngồi trầm lặng bên cạnh nàng.

Lão phu nhân giống như vô tình lại hữu ý nói để cho Kỳ Nhi biết được, thì ra vị cô nương cực kỳ xinh đẹp này là ái nữ của Lam đảo chủ “Phượng Hoàng đảo” ở phía tây trong Tứ gia giang hồ, gọi là Lam Lạc Lạc, là tiểu thư khuê các đúng chuẩn. Trời sinh yếu đuối, dịu dàng, mới nhìn qua liền khiến cho người ta muốn đặt ở trong lòng bàn tay mà yêu thương, che chở. Suốt bữa cơm không nghe thấy nàng nói một câu dư thừa nào, đối đáp vô cùng tự nhiên, khéo léo đúng là một tiểu thư khuê các điển hình. Điều này làm cho Kỳ Nhi nhớ đến Hương Nhi muội muội cũng dịu dàng, đáng yêu như vậy. Kỳ Nhi lại cẩn thận quan sát vẻ yếu đuối của Lam Lạc Lạc, so với Hương Nhi còn có chút lạnh lùng, hờ hững. Giống như những vì sao trên bầu trời, đối với mỗi người đều phát ra ánh sáng lấp lánh nhu hòa nhưng lại khiến cho người ta không chạm tới được. Kỳ Nhi hào phóng đối với nàng nở nụ cười thân thiện. Nàng cũng chỉ là nhàn nhạt cười đáp lại, sau đó cúi đầu tiếp tục ăn cơm, động tác vô cùng đẹp mắt không chút giả bộ, uyển chuyển chỏi từ người khác, quả thật so với tính tình hoạt bát của Kỳ Nhi đúng là một trời một vực.

“Ài, lớn tuổi rồi, thời gian cùng các người ở chung một chỗ không được nhiều lắm, bắt đầu từ ngày mai, buổi tối đều đến nơi này cùng ta dùng cơm được không?”

“Dạ, bà ngoại.” Mạc Tịch Thiên cùng Mạc Tương Vân cùng nhau đáp lại, Lam Lạc Lạc cũng nhẹ gật đầu.

Liều Kỳ Nhi nghe thấy vậy suýt chút nữa thì ngã xuống đất, ta không cần! Nàng ở trong lòng hồ hét!

“Lão phu nhân, thân thể ngài còn khỏe mạnh lắm, sống đến một trăm tuổi cũng không thành vấn đề, ta nghĩ ta...” Nàng có chút nịnh hót nói.

“Sao vậy? Người sợ ăn cơm cùng với lão thái bà này sao? Mới chỉ nói người vài câu người liền không chịu được sao? Nói cũng đúng a, hiện tại những người trẻ tuổi không còn biết kính trọng người già nữa rồi, chỉ biết chế người già phiền phức... Không nghĩ người cũng là một người không hiểu biết như thế...”

Liều Kỳ Nhi giờ hai tay đầu hàng, đành phải nói: “Mỗi ngày ta đều đến ăn cơm là được chứ gì?”

“Nơi này của ta không chào đón người ‘tâm không cam lòng không muốn’.” Lão phu nhân hừ lạnh một tiếng, dáng vẻ vô cùng kiêu ngạo, cao quý. Lập tức liền gọi nha hoàn: “Xuân Hoa, đưa ta vào trong. Cùng với một nha đầu không có giáo dục nói chuyện khiến cho ta thật sự rất đau đầu.”

Lão phu nhân tự mình trở về phòng, lúc đứng dậy còn khinh thường liếc Kỳ Nhi một cái, sau đó để cho nha hoàn dìu đi chậm rãi ra khỏi phòng ăn.

“Bà ....” Kỳ Nhi phát huy toàn bộ tính nhẫn nại của mình, cố nhịn xuống những lời muốn nói ra. Lão nhân gia xảo quyết này thật sự là không thể nói lý mà.

Bỗng nhiên Mạc Tịch Thiên nhẹ nhàng nắm lấy tay nàng, ôn nhu nói: “Bà ngoại không có ác ý đâu.”

Kỳ Nhi nhìn thấy sự dịu dàng trong mắt hắn, trong lòng tràn đầy không vui cũng theo đó mà tan biến.

“Đừng đó. Kỳ Nhi, tính tình của bà ngoại luôn nóng nảy như vậy đấy, muội không cần để tâm đâu.” Mạc Tương Vân đứng ở bên cạnh nói theo. Không chú ý đến Mạc Tịch Thiên cùng Kỳ Nhi trong lúc đó đang tình chàng ý thiếp.

Kỳ Nhi nhìn Mạc Tịch Thiên rồi lại nhìn sang Mạc Tương Vân, nhún nhún vai miễn cưỡng cười nói: “Thoải quên đi, ta mới không phải là người ích kỷ như vậy đâu.”

Lão phu nhân vừa mới bước ra khỏi phòng ăn, Lam Lạc Lạc cũng uống xong ngụm canh cuối cùng, lập tức liền đứng dậy dùng khẩu khí dịu dàng có chút áy náy nói: “Ngượng ngùng. Mạc đại ca. Mạc nhị ca, Liều tiểu thư, ta muốn đi về trước.”

“Lạc Lạc, nếu không có chuyện gì thì ở lại đây cùng chúng ta nói chuyện phiếm đi.” Kỳ Nhi đối với nàng có chút hiếu kỳ.

“Không được, cảm ơn.” Nàng hướng về phía Kỳ Nhi mỉm cười, sau đó cùng hai nha hoàn đi theo, tao nhã rời khỏi phòng ăn.

“Lạc Lạc vẫn ở trong này sao?” Kỳ Nhi nhìn chăm chăm vào bóng dáng của Lam Lạc Lạc đang dần khuất xa hỏi.

“Không phải đâu.” Mạc Tương Vân nói.

“Phượng Hoàng đảo mỗi khi đến mùa hè thời tiết nóng đến nỗi có thể nướng người, mà thân thể của Lam Lạc Lạc hình như không được tốt lắm, thường xuyên bị ngứa xiu vô cớ khi vào hè, là một mỹ nhân ốm yếu đúng chuẩn, bởi vì trước đây cha cùng Lam đảo chủ là bạn tri kỷ nên hàng năm chưa qua mùa xuân, Lam đảo chủ sẽ đưa nàng đến đây, xem như là nghỉ hè đi.”

“Hóa ra là như thế. Hình như nàng không muốn cùng người khác gần gũi.”

“Hắc, ta nói cho muội biết, nàng chẳng những là mỹ nhân bệnh tật còn là mỹ nhân đầu gỗ nữa. Ta còn nhớ khi nàng vừa tới, cho dù ta đùa nàng thế nào, nàng cũng chỉ lộ ra một vẻ mặt tươi cười kiểu nhu nhược vậy, ngay cả một chút biểu cảm cũng không có, thật sự không thú vị gì cả. Cả ngày trốn ở trong phòng, rất ít khi thấy nàng ra ngoài, so với tiểu thư khuê các bình thường còn ngoan ngoãn hơn nhiều.”

Xem ra Mạc Tương Vân không thích Lam Lạc Lạc cho lắm.

“Sao vậy? Nghe như ngươi không không thích nàng lắm thì phải?”

“Muội sẽ thích một người đầu gối sao?” Mạc Tương Vân hỏi lại nàng.

“Ta thật sự không cho rằng nàng giống đầu gối. Chẳng qua là ngươi chưa thực sự hiểu nàng mà thôi.” Kỳ Nhi không do dự giải thích hộ nàng. Có lẽ là do tâm tư, Lam Lạc Lạc cùng Hương Nhi thân thể yếu đuối giống nhau, ngoan ngoãn giống nhau khiến cho nàng không khỏi luyến tiếc, yêu thương. Chỉ là nàng có một cảm giác rất mơ hồ, có lẽ Lam Lạc Lạc cũng không giống như vẻ bề ngoài yếu đuối như vậy.

Sáng hôm sau, mới sáng sớm Mạc Tương Vân đã tới Ngọc Trúc Hiên báo danh. Rất không khách khí đem Kỳ Nhi từ trong giấc mộng ngọt ngào lay tỉnh.

Kỳ Nhi hai mắt lim dim, khi nhìn thấy khuôn mặt tà ác dám cả gan phá tan mộng đẹp của nàng thì lửa giận ngút trời—đồng thời cũng gọi lên thù mới hận cũ trong lòng nàng. Ngày hôm qua niệm tình hân không ngại vất vả theo giúp nàng nên mới chỉ dạy dỗ hân một chút nhưng xem ra có người trời sinh ngựa da, thích ăn đòn!

Nàng trừng mắt hân.

Mà hân giống như không biết sống chết, cựa kỳ hứng thú đối với nàng nói: “Kỳ Nhi, đã trở thế này rồi mà muội vẫn còn ngủ à, thật sự rất giống tiểu trư, như vậy không có tốt đâu! Nhưng mà không sao, sau này ta nhất định sẽ đến gọi muội dậy mỗi ngày, cùng ta hưởng thụ vẻ đẹp trong lành của buổi sớm nhà.”

“Là vậy sao? Vẻ đẹp của buổi sớm!” Nàng không tức giận ngược lại còn nở nụ cười. Đã thế ta sẽ cho ngươi biết thế nào là ‘vẻ đẹp’ của buổi sớm!

Bên cạnh, nha hoàn Xuân Ly cũng theo vào cùng Mạc Tương Vân gấp đến nỗi sắp khóc, hai mắt hồng hồng áy náy nhìn nàng, sợ hãi nói: “Tiểu thư, thực xin lỗi...ta không kịp ngăn cản nhị thiếu gia...”

“Không có gì. Ngươi ra ngoài múc cho ta chậu nước để ta rửa mặt đi.” Nhìn bộ dạng của nàng như vậy, chắc chắn là Mạc Tương Vân không để ý đến sự ngăn cản của nàng cố tình chạy vào....Được lắm, tội của hân lại tăng thêm một bậc nữa rồi—nàng cười lạnh lùng.

“Dạ, cảm ơn tiểu thư.” Xuân Ly nói xong, vội vàng lui xuống.

“A Vân, ngươi ra ngoài đợi ta. Một đại nam nhân mới sáng sớm đã ở trong phòng của một khuê nữ, này còn ra thể thống gì nữa!” Nàng cũng không có quên mị đối với những cử chỉ tùy ý của nàng vẫn thường xuyên nhắc nhở; không thể để cho nam nhân tùy tiện ra vào khuê phòng của mình! Nhưng, xem ra nam nhân của Mạc gia giống như không kiêng kỵ vấn đề quan trọng này, dường như là muốn phá hỏng danh dự của nàng nha!

Khuê phòng?

“A! Thực sự xin lỗi, ta thế nhưng lại quên mất, ta liền lập tức ra ngoài, nhưng muội cũng phải nhanh lên một chút đó!” Lúc này hân mới nhớ ra những quy tắc của lễ giáo, hân nhưng lại lỡ mồm chạy vào phòng của một cô nương. Chẳng qua là đối với sai lầm lúc này hân lại chẳng thấy có gì không ổn, hân thật sự là nhìn không ra Kỳ Nhi ngoại trừ vẻ bề ngoài thì có điểm nào giống với một cô nương đâu? (ha ha...chết cười với huynh này mất)

“Được rồi! Ngươi mau đi ra ngoài đi!” Hừ! Nhìn hân vội vàng muốn hưởng thụ ‘vẻ đẹp’ của buổi sớm như vậy, nàng sẽ vui lòng mà tác thành cho hân! Nàng chậm rãi cầm một bộ xiêm y màu xanh lá cây mặc vào, đợi Xuân Ly bưng nước ấm tới, cầm khăn mặt thấm nước tùy tiện lau hai cái lên mặt, lại đem mái tóc dài đen bóng, tron mượt thuận tay búi vài cái, cuối cùng cũng đại cáo thành công. Mỹ nhân chính là được ưu đãi về điểm này, không cần phải trang điểm cũng vẫn đẹp đến không thể tưởng tượng nổi. Lúc Mạc Tương Vân nhìn thấy nàng đi ra, ánh mắt sáng rực lên! Chỉ kém không có nước miếng rơi đầy đất thôi!

“Trời ạ! Hôm nay trông muội giống như một đóa hoa bách hợp ở trong núi sáng sớm tỏa ra hương thơm tươi mát động lòng người, đẹp đến lộn xộn.” Hân kinh hô, đương nhiên phần lớn là nịnh hót cùng trêu chọc. (sặc luôn)

“Cảm ơn lời khen của ngươi, mặc dù những điều ngươi nói toàn là sự thật, từ ngữ dùng để miêu tả cũng hơi thiếu một chút nhưng ta cũng rất có lòng mà miễn cưỡng nhận, vậy được chứ? Hôm nay ngươi muốn dẫn đại mỹ nhân ta đây đến chỗ nào chơi đây?” Nàng tự cho là rất khiêm tốn mà nhận lời khen ngợi của hân, nhưng vẫn làm cho hân bày ra vẻ mặt buồn nôn trông rất khoa trương, ngay cả đến nha hoàn Xuân Ly cũng lộ ra vẻ mặt không được tự nhiên. Nàng chỉ là cười cười cũng không để tâm, toàn là những chuyện nằm trong phán đoán của nàng.

Cuối cùng hân cũng khôi phục lại vẻ bình thường. “Hôm nay ta muốn dẫn muội ra phía sau núi, nơi đó chơi rất vui đó, có đủ loại thực vật kỳ lạ, ngay cả một ít hoa cỏ của phương Nam cũng nờ được ở chỗ ấy, là một nơi rất kì diệu nha!”

“Thật sao? Có một nơi đẹp như vậy sao không nói cho ta biết sớm chứ, chúng ta nhanh đi thôi!” Nói xong liền vội vàng lôi kéo tay áo của hân đi ra ngoài, đã đi ra tới cửa rồi đột nhiên dừng lại—hại Mạc Tương Vân suýt chút nữa thì đụng trúng nàng.

“Làm sao vậy, đột nhiên lại dừng lại thế?”

“Xong rồi, ta vậy mà lại quên mất——ai, ta không thể đi cùng ngươi——” Trái ngược với dáng vẻ phần khích vừa rồi, nàng chán nản kêu to.

“Vì sao? Mặc dù nơi đó là cấm địa trong bảo nhưng là do ta mang muội đến nên sẽ không sao cả, ta là chủ nhân mà.” Hân tưởng là do nàng nghĩ tới điều này nên mới kêu to như thế.

“Không phải là nguyên nhân đó đâu, trên thế gian này làm gì có chỗ nào là cấm địa đối với Liễu Kỳ Nhi ta chứ! Ta là có nguyên nhân khác mà!” Cấm địa? Cấm địa là cái quái gì chứ! Nàng hừ lạnh!

“Vây là nguyên nhân gì? Không vấn đề, ta nhất định sẽ nghĩ cách giải quyết giúp muội.” Hần vỗ vỗ ngực kiêu ngạo nói. (xong, sập bẫy rồi... hey...)

“Thật sao? Một lời đã định nha!” Đôi mắt nàng lấp lánh nhìn hần.

“Yên tâm! Tứ mã nan truy*!” Nhìn thấy trong mắt nàng tràn ngập vẻ sùng bái, sự kiêu ngạo của nam nhi cứ như thể mà thăng hoa.

* Tứ mã nan truy: bốn ngựa khó đuổi.

“Vây thì tốt quá, ta đây liền nói cho người biết nguyên nhân.” Nàng roi vào trong hồi ức, chậm rãi kể lại tình hình năm đó.

“Nhớ rõ khi đó ta mới 6, 7 tuổi, có một lần sư phụ phải xuất môn đi xa không thể mang ta theo, liền đưa ta tới chỗ sư bá ở lại đó nửa năm. Bởi vì khi ta cùng ở với sư phụ đã có thói quen trời còn chưa sáng đã lên núi hái thuốc cho nên mới sớm tỉnh mơ đã thức dậy. Ở chỗ sư bá ta vẫn duy trì thói quen rời giường sớm đó, chỉ là sư bá cùng sư phụ thói quen làm việc, nghỉ ngơi không giống nhau, sư phụ là ngủ sớm dậy sớm, còn sư bá là ngủ muộn dậy muộn, luôn ngủ cho đến tận trưa mới thức dậy, ngay đến đệ tử của ông ấy cũng như thế. Người thử nghĩ xem, ta muốn ngủ thêm cũng không ngủ được, nhưng là sáng sớm lại không ai chơi với ta, kia muốn bao nhiêu nhàm chán liền có bấy nhiêu a! Thế là ta liền chạy đến phòng ngủ của sư bá đánh thức ông, xin ông ấy gọi các đệ tử dậy chơi với ta, lại nói cho ông ấy biết ngủ sớm dậy sớm có rất nhiều lợi ích——thế nhưng lão già gian xảo kia lại bắt nạt ta còn nhỏ dại, muốn ta phải thề thì mới đồng ý bảo các sư huynh đệ buổi sáng dậy sớm chơi với ta——”

“Ông ấy muốn muội thề cái gì?” Hần tò mò hỏi.

“Ông ấy muốn ta thề, nếu như sau này mỗi ngày có thể đem chiêu thức võ công mà ông ấy dạy cho ta luyện tập tốt, ông ấy sẽ bảo các sư huynh đệ sáng sớm lúc ta luyện công xong chơi với ta, ngay cả ông ấy cũng sẽ dậy chơi với ta. Lúc ấy khi mới nghe xong ta liền không quá hứng thú, sáng sớm đã kêu ta luyện công ta mới không có chăm chỉ như vậy đâu.”

“Ta nghĩ ông ấy cũng chỉ muốn tốt cho muội mà thôi, mới có thể bảo muội thề như thế.” Dựa vào tính lười biếng trời sinh của Kỳ Nhi, sư bá sử dụng một chiêu này thật sự rất tuyệt vời.

“Đúng vậy, sau đó ta nghĩ lại chuyện đó đối với ta thật sự chẳng có chỗ nào là không tốt cả, trái lại còn rất có lợi nữa, vừa rèn luyện võ công lại có người chơi cùng ta sao lại không làm chứ? Nhưng là lúc đó có một điểm ta không có nghĩ đến, chờ sau khi nghĩ ra thì đã không kịp nữa rồi, thề cũng đã thề rồi còn có thể rút lại được sao, lời thề này đúng là sai lầm lớn nhất của ta kể từ khi sinh ra đến giờ đó!” Nàng buồn bực nói.

“Người biết sư bá muốn ta thề gì không, ông ấy muốn ta thề, ‘Suốt đời này’, nếu như thức dậy sớm thì nhất định phải hoàn thành bài tập mà ông ấy quy định bằng không thì chỉ có thể đến buổi trưa mới có thể kêu các sư huynh đệ đến giúp ta. Dĩ nhiên chuyện này cũng có cách giải quyết, chính là có người tự nguyện giúp ta hoàn thành bài tập, lúc ấy sợ sư phụ nên các sư huynh đệ đều giúp ta. Nhưng là trong lời thề của ta đã nói rõ là suốt đời này nha! Hay nói cách khác cho dù ta cùng sư phụ trở về thì sáng sớm mỗi ngày cũng muốn luyện nhưng là không ai giúp ta cả, bởi vì trên núi chỉ có hai người là ta và sư phụ thôi, cũng không thể bảo sư phụ theo giúp ta được phải không? Cho tới bây giờ ta đã lớn rồi nhưng mà sáng sớm khi thức dậy đều sẽ luyện... Nghe đến đó, người chắc là đã hiểu, không phải buổi sáng ta thích ngủ nướng mà là ta có nỗi khổ tâm trong lòng nha!” Nàng tiếc nuối mà thờ dài. (nỗi khổ tâm sao)

“Hóa ra là như vậy, sáng sớm hôm nay muội thức dậy sẽ phải tuân theo lời thề luyện công xong mới có thể cùng ta đi chơi, trừ khi là ta giúp muội hoàn thành, đúng không?” Hần hiểu rõ gật gật đầu, chỉ trách nghe nha đầu này nói nàng thường ngủ đến khi mặt trời lên cao mới có thể rời giường, hóa ra nguyên nhân lại sâu xa như vậy (chết cười mất thôi ^^)

“Đúng thế, nhưng người vừa mới nói là muốn giúp ta, người sẽ không đổi ý đó chứ?” Nàng dùng ánh mắt cầu cứu nhìn hần, làm cho hần muốn từ chối cũng không được, vả lại chính mình cũng đã đồng ý với nàng rồi.

“Ta nói giúp muội thì chắc chắn sẽ giúp muội, nam tử hán đại trượng phu nói lời giữ lời, muội không nên nghi ngờ ta, nhưng là——sư bá của muội quy định bài tập gì thế?” Chẳng lẽ rất khó sao? Nếu quá khó thì phải suy nghĩ lại một chút....

Thấy hần nói rất kiên định như thế, nàng tươi cười rạng rỡ nói: “Rất đơn giản, chỉ cần nằm sấp trên mặt đất, hai bàn tay chống đất chân duỗi thẳng, sau đó chuẩn bị 49 thanh đoản kiếm, chuôi đao cắm trên mặt đất, sau khi cắm xong chỉ cần người có thể thoát khỏi đao trận đó thì là hoàn thành.”

“Đơn giản như thế sao?” Không tồi, hần chỉ cần đem trọng tâm đặt ở một tay, lại chậm rãi men theo khe hở của các cây đao di chuyển là có thể dễ dàng mà thoát khỏi đao trận kia, cái này chỉ cần có một chút bản lĩnh là mọi người đều có thể làm được.

“Đúng nha, nếu không người cho rằng lúc ấy mới chỉ có 6 tuổi ta còn làm được những động tác khó hơn sao? Chỉ có điều làm mãi một chuyện cũng sẽ thấy chán ghét, hôm nay người chịu giúp ta, ta liền cảm thấy rất vui vẻ, thoải mái nha! Được rồi, để sớm được đi chơi chúng ta mau chóng bắt đầu thôi.” Nàng cười hết sức ngọt ngào.

“Không thành vấn đề, chưa đến một khắc thời gian ta liền hoàn thành.” Hần tự tin tính toán, không chú ý tới nụ cười quỷ dị của nàng.

* Một khắc = 15 phút.

“Hy vọng là như vậy!” Nàng nhỏ giọng nói thầm, con rùa lớn ngu ngốc này, mình phải thu thập rồi!

Ngay sau đó Mạc Tương Vân vội vàng chạy đến phòng bình khí lấy 49 thanh đoản kiếm, chỉ còn lại Kỳ Nhi ở phía trước sân chọn một nơi trống trải, một khoảng đất rộng cách xa cây cối và phòng ở, theo như lý giải của nàng thì đất ở chỗ ấy tương đối mềm, đao sẽ cắm được sâu hơn, Mạc Tương Vân cũng không để ý, dù sao thì cũng sẽ kết thúc nhanh thôi, ở chỗ nào cũng giống nhau. Hắn cả thân mình nằm sấp xuống, chân duỗi thẳng chống tay xuống, sau đó để cho Kỳ Nhi cầm những thanh đao sát thân hắn khoảng cách giữa mũi đao và thân hắn chỉ có một cm.

Đợi cho Kỳ Nhi đem 49 thanh đoản đao cắm xong, nàng vỗ vỗ hai tay. “Được rồi, việc lớn đã xong!”

“Vậy ta có thể bắt đầu được chưa?” Hắn ung dung hỏi, trò chơi của trẻ con mà thôi!

“Có thể rồi.” Nàng gật gật đầu, nhưng là lúc tay hắn muốn giờ lên——nàng bỗng nhiên lại kêu lên một tiếng kỳ quái, làm cho hắn theo bản năng hạ tay xuống.

“Chờ một chút, ta thể nhưng lại quên mất một bước cuối.” Nàng nhẩn nại không nở nụ cười tà ác.

“Bước cuối cùng gì?” Còn bỏ sót gì sao?

“Đúng rồi, chính là cái này!” Vừa nói xong chỉ thấy ngón tay nàng khẽ động một cái.

Trong lúc hắn còn chưa kịp phản ứng, hai viên đá liền không tiếng động bắn trúng huyệt tê của hắn, ngay lập tức hai cánh tay của hắn không thể cử động được.

“Kỳ Nhi, muội làm gì vậy? Mau giải huyệt cho ta!” Hắn kinh sợ kêu to, hai tay không thể cử động bảo hắn sao đứng lên được đây.

“Không có gì, ta chỉ là quên nói với ngươi, còn có động tác nhỏ nhỏ đó thôi.” Nàng tỏ vẻ vô tội, hai tay xòe ra, còn rất khoa trương lắc lắc đầu.

“Ngươi đang chỉnh ta?” Hắn có chút hiểu ra.

“Không tồi.” Nàng nhàn nhạt nói.

“Ngươi sao lại có thể đối xử với ta như vậy, ta chỉ là muốn dẫn ngươi đi chơi thôi, ngươi không nên lấy oán báo ơn như vậy.” Hắn hai mắt tròn to, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Vậy sao? Ta quên nói cho ngươi biết, từ khi sinh ra đến giờ ta hận nhất lúc ta đang ngủ lại bị người khác đánh thức, nhất là sáng sớm, nói như thế——ngươi có hiểu không?” Nàng cũng không chịu thua kém trừng lại hắn, sau đó dùng thanh âm dịu dàng pha chút bi thương tiếp tục trách mắng. “Còn nữa, có nhớ lần đầu tiên gặp mặt không? Khi ấy ta mãi đắm chìm trong không khí mê người đó, lúc đang lịm đi muốn ngủ là ai chạy tới phá hỏng giấc ngủ của ta? Sau đó niệm tình ngươi chơi đùa cùng ta bởi vì theo ta mà bị lão phu nhân trách mắng, ta mới có lòng tốt tha thứ cho ngươi, không ngờ ngươi còn không biết ăn năn hối lỗi, sáng sớm lại đến đánh thức ta, quan trọng nhất là còn tự ý xông vào khuê phòng của ta, muốn hại ta không gả đi được sao? Những tội đó ngươi có nhận hay không? Còn dám nói ta vong ân bội nghĩa à? Cái này gọi là có thù phải báo. Liều Kỳ Nhi ta từ trước đến nay nhận của người một giọt thì phải trả lại một sông, đối xử với ngươi như vậy vẫn còn là nhân từ chán, niệm tình ngươi là đệ đệ của Mạc đại ca, là chủ nhân nơi này đây. Nếu bản về phương thức mà ta dùng để đối phó với ngươi—hừ hừ, ngươi chỉ cần lấy kết quả hiện tại của ngươi nhân lên mười lần là được, sao nào? Ta xem như quá từ bi đi? Được rồi, không thèm nghe ngươi nói nữa, hiếm khi lại nói nhiều như vậy, khát khô cả cổ rồi, ta phải trở về uống chén nước rồi tiếp tục mộng đẹp mới được. Vậy nhé, ngươi tự chăm sóc cho mình đi. Chắc là buổi trưa ta sẽ rời giường, đến lúc đó ta sẽ trở lại giải huyệt đạo giúp ngươi. Tạm biệt nhé! Phải chờ ta đó!” Vẫy vẫy tay, nàng cũng không quay đầu lại cứ thế ung dung trở về phòng.

“Ngươi——” nghe nàng nói xong có cảm giác như mình thật sự đã phạm phải một sai lầm nghiêm trọng, nhất thời hắn cũng không biết nên phản ứng thế nào, ngẩn ngơ, đợi đến khi không còn thấy bóng dáng của nàng đầu mới sực tỉnh—tóm lại một câu, chỉ vì hắn đánh thức nàng nên nàng mới tàn nhẫn như thế?

“Liều Kỳ Nhi——” hắn rống to.

“Ngươi thật là quá đáng, chẳng qua ta chỉ phá giấc ngủ của ngươi mà thôi, ngươi cứ thế này đối xử với ta sao——” Vì thế hắn bắt đầu mở miệng mắng ngươi! Càng mắng càng giận!

“Độc ác nhất đúng là tâm của nữ nhân, tâm ngươi như rắn rết vậy, ngươi……” Dọa nha! Ngay cả Tam Tự Kinh cũng mắng ra được.

Bởi vì, tiếng rống của hắn quá vĩ đại. Một lúc sau, Kỳ Nhi cuối cùng cũng xuất hiện.

Chỉ có điều nàng cũng không có tức giận. Những chuyện như thế này đã quá quen thuộc rồi, có người so với hắn mắng còn khó nghe hơn. Nàng mỉm cười ung dung đến trước mặt hắn, đưa ra một quả táo to, đỏ mọng.

“Đây—xem ta đối với ngươi rất tốt nha, sợ ngươi nắng nhiều quá sẽ khát nước, đặc biệt mang trái cây đến đây cho ngươi! À! Con người ta chính là như vậy đó, thật sự là quá thiện lương mà.”

“Ngươi——” hắn đang muốn mở miệng phản bác, thì quả táo lớn trong tay Kỳ Nhi liền bay trúng vào miệng rộng của hắn, cắt đứt lời hắn đang định nói.

“Không cần cảm ơn ta! Đây là chuyện ta nên làm, ngươi cứ từ từ mà hưởng thụ đi.” Nói xong còn cười hi hi giống như vừa mới làm được một việc thiện rồi vui vẻ rời đi. Để lại Mạc nhị thiếu gia khuôn mặt đỏ bừng, gân xanh đầy trán, miệng còn ngậm một quả táo lớn đang khóc không ra nước mắt.

Ô—ô ô....Ai tới cứu hân với...

Sương mù dần dần tan biến, không khí trong trẻo, lành lạnh cũng dần ấm áp lên, một lần nữa mặt trời lại tỏa ra ánh sáng cùng sức nóng của nó, chiếu xuống những bông hoa khiến chúng càng thêm rực rỡ hơn, cỏ cây càng thêm xanh biếc hơn, rất có sức sống. Nhìn xem, toàn bộ cảnh sắc càng trở nên tươi đẹp, lung linh hơn! Đến cả giọt nước cũng lấp lánh động lòng người!

Chỉ có điều người làm ra giọt nước về mặt giống như không hài lòng cho lắm.

Lúc này đã là giữa trưa, Mạc Tương Vân nằm ở chỗ đó đã sớm ướt đầm mồ hôi đến cả quần áo trên người cũng ướt nhẹp dính lên thân thể cao lớn, lộ ra những đường cong hoàn hảo, đồng thời còn toát ra mùi mồ hôi nhàn nhạt! Xem ra chỗ mà Kỳ Nhi chọn thật đúng là tuyệt vời, chỗ này vắng vẻ không một bóng người, ánh nắng chói chang thật sự chiếu thẳng lên người hân, mồ hôi từng giọt lại từng giọt rơi xuống từ quần áo của hân, rơi xuống mũi đao đang cắm cách hân chưa đến vài cm, đã sớm ngấm vào bùn đất màu nâu rồi. Đầu của hân đã sớm mỏi nhừ không chịu nổi mà gục xuống, cùng những mũi đao cắm trên mặt đất nhìn nhau, mặc cho tóc ướt nhẹp dính vào hai bên gò má, mặc cho vị mặn của mồ hôi vô tình đốt nóng hai mắt hân, thật sự là quá nhếch nhác, hân đường đường là Nhị thiếu gia của Hôn Thiên Bảo khi nào đã từng bị trừng phạt như thế này? Hân có muốn nghiêng răng nghiêng lợi mà nguyên rủa thêm nữa cũng không được, bởi vì quả táo lớn kia còn đang chần ở miệng hân, Kỳ Nhi nhét rất chuẩn, làm cho người ta muốn nuốt không được muốn nhổ ra cũng không xong. Nhưng là hiện tại hân cũng không còn sức lực để mắng người nữa rồi, chỉ mong Kỳ Nhi tới nhanh một chút, cầu xin nàng tha cho hân, hân bằng lòng tự nhận tất cả không tính toán nữa.

Dựa vào bóng nắng để phán đoán, hiện tại cũng đã qua buổi trưa rồi, sao nàng còn chưa tới thả hân? Có trời mới biết hân không thể chịu nổi được nữa rồi, nếu không phải là phía dưới có mũi đao sắc bén khiến hân có động lực để chống đỡ thì hân đã sớm nằm trên mặt đất thở phì phò rồi, chỉ thấy thời gian từng giờ từng khắc trôi qua, bóng nắng cũng ngày càng kéo dài thêm, mà bóng dáng của Kỳ Nhi vẫn biệt tăm biệt tích như cũ, một đi không trở lại.

Mạc Tương Vân đáng thương, không thể làm gì khác hơn là cùng ánh nắng chói chang và mũi đao hằng hái chiến đấu!

Phía bên phải Ngọc Trúc Hiên có một con đường nhỏ, bóng trúc tĩnh mịch, càng đi sâu vào trong càng tối tăm, tĩnh lặng, cho dù trời đang giữa trưa, bên ngoài rất nóng nhưng trong rừng trúc lại vô cùng thoáng mát, gió thổi nhẹ nhàng mang theo hơi nước tươi mát khiến cho lòng người càng thêm khoan khoái. Con đường mòn khúc khuỷu, quanh co nhưng lại nối thẳng đến phòng bếp của Hôn Thiên Bảo.

Lúc này mặt trời đã lên cao, loài người trên thế gian này cũng có thể hiểu được giờ ăn cơm đã đến rồi, bụng cũng tự động réo lên như nhắc nhở. Bên trong và ngoài phòng bếp, một đám người hầu đang vội vàng nhận đồ ăn để đưa tới các viện náo nhiệt vô cùng. Mặc dù trong các viện đều bố trí một phòng bếp nhỏ nhưng cũng giống như vô dụng, không có biện pháp, làm việc ở trong bảo phần lớn là những nam nhân chưa thành thân, sau khi thành thân đều dọn ra ngoài, mỗi ngày đều đúng giờ đến bảo làm việc, lại đúng giờ về nhà ăn cơm, cho nên toàn bộ đồ ăn trong bảo đều do phòng bếp này phụ trách.

Lần đầu tiên Kỳ Nhi biết đến phòng bếp này quả thật đã bị nó làm cho kinh sợ, kiến trúc đồ sộ, cửa sổ cao lớn, ống khói to lớn...toàn bộ đều vô cùng cao lớn, ngay cả những người làm việc ở trong đây cũng toàn là người cao lớn. Bao quanh nửa phòng bếp là một dòng suối nhỏ nước trong veo, là nơi người hầu rửa sạch đồ ăn, nếu không nhắc đến ống khói luôn không ngừng nhả khói, những bếp lò luôn luôn lép lép và đám người đang ồn ào kia, chỉ nhìn dòng suối nhỏ cùng rừng cây bên cạnh thì chỗ này đúng là một nơi yên tĩnh.

“Ừm, nơi này thật sự là rất thoáng mát nha!” Tuy ngoài miệng nói như vậy, trong lòng cũng nghĩ như vậy nhưng không có nghĩa là nàng sẽ ngoan ngoãn đứng ở rừng cây bên cạnh dòng suối mà hóng mát, ngược lại còn rất hăng hái, vội vàng chen chúc vào trong đám người đang chạy khắp nơi kia, để lại Xuân Ly lệ rơi đầy mặt cùng Hạ Diễm về mặt thờ ơ đứng đợi ở rừng cây bên cạnh dòng suối. Các nàng đang chờ cái gì ư? Đương nhiên là đợi chủ nhân của các nàng đi vào trong chọn món ăn để ăn trưa rồi! Bởi vì, tiểu thư Kỳ Nhi nói, người muốn ăn là nàng mà trong ba người nàng là lớn nhất cho nên phải để nàng tự mình vào chọn đồ ăn. Còn nhiệm vụ của bọn họ là bung đồ ăn về Ngọc Trúc Hiên, cho nên hai người ở chỗ này chờ nàng lấy đồ ăn, rồi bê về Ngọc Trúc Hiên.

“A Ly, A Diễm, các người xem ta lấy được đồ ngon gì này!” Nàng vui vẻ từ trong đám người chui ra, hai tay bưng một khay đồ ăn rất lớn. “Có bánh trứng gà, mứt đỏ, bánh bột mì, canh thịt dê còn có món tôm chiên mà các người thích nhất nữa, thế nào? Có vừa lòng không? Bên trong còn rất nhiều món ngon nữa, bọn họ còn rất nhiệt tình nha, không ngừng lấy đồ ăn cho ta làm hại ta không biết lấy món nào thì tốt. Chờ chút nữa ta lại lấy thêm một ít nữa để chúc nữa về ăn thử, các người muốn lấy món gì cứ nói đừng khách sáo, ta lại đi lấy cho.”

Nàng hưng trí bừng bừng nói, giống như còn muốn anh đừng tranh đấu một phen.

Từ khi Kỳ Nhi đến Hôn Thiên Bảo, bề ngoài xinh đẹp cùng tính cách hoạt bát, trong sáng làm cho người ta yêu thích, đi đến đâu cũng được khen ngợi, săn đón hơn nữa còn có lời đồn nàng là ý trung nhân của bảo chủ, rất có thể là bảo chủ phu nhân trong tương lai, gần đây nàng cùng Mạc Tịch Thiên gần như là mỗi ngày cùng vào cùng ra, khắp nơi đều có thể nghe thấy tiếng cười hiem có của Mạc Tịch Thiên, càng chứng thực lời đồn về bảo chủ phu nhân, mọi người đối với nàng lại càng phát huy sở trường nịnh hót của mình. Đương nhiên khi những người trong phòng bếp nhìn thấy “bảo chủ phu nhân tương lai” tiến vào, mọi người lại càng ra sức xuất ra sở trường, từng đạo thức ăn thơm phức đều được đưa thẳng đến trong tay nàng, nàng hận không thể đem toàn bộ về để thưởng thức, nàng chọn mấy món trông như là đồ mới, từ chối ý của người hầu muốn bê giúp nàng, tự mình bưng hai khay đồ ăn lớn để dâng quay lại bên dòng suối giao cho Xuân Ly cùng Hạ Diễm.

Xuân Ly cùng Hạ Diễm liếc nhau một cái, tiếp nhận khay thức ăn từ tay nàng, Xuân Ly vẻ mặt đau khổ giống như cầu xin nói: “Kỳ Nhi tiểu thư, mấy món này đủ ăn rồi, chúng ta mau về thôi.”

“Nhưng mà bên trong vẫn còn rất nhiều món ngon nha!” Kỳ Nhi có chút không muốn. Rất đáng tiếc! Mỗi món đều muốn nếm thử a!

“Chúng ta mỗi ngày đều phải ăn cơm, thức ăn mỗi bữa đều khác nhau, không đến vài ngày nữa thì những món sở trường của đầu bếp cuối cùng cũng tiến vào bụng của chúng ta, Kỳ Nhi tiểu thư không cần phải nuôi tiếc như vậy.” Hạ Diễm cung kính nói.

Kỳ Nhi bước đến gần nàng, hít mát đối với vẻ mặt vừa thờ ơ lại vừa giống như nhắc nhở của nàng nói: “Hạ Diễm, vẻ mặt của ngươi có thể thay đổi một chút hay không, bộ mặt không nóng không lạnh nhìn rất nản nha! Hạ Diễm, Hạ Diễm, tên của ngươi nhất định là đặt sai rồi. Ngươi nhìn xem vẻ mặt của Xuân Ly rất sinh động, tuy là luôn thích khóc, nhưng là so với vẻ mặt luôn chỉ có một kiểu của ngươi còn tốt hơn nhiều, phải học nhiều một chút, biết không?”

“Dạ, ta sẽ cố gắng học tập.” Nàng vẫn là nhàn nhạt, cung kính đáp lại.

Kỳ Nhi tròn mắt nhìn nàng, mà nàng vẫn như cũ già dặn, vẻ mặt không thay đổi mặc cho nàng nhìn chán chê, giống như muốn nói: có cái gì đẹp chứ, nhàm chán!

“A! Thôi quên đi, quên đi, chúng ta trở về đi.” Kỳ Nhi vỗ trán một cái, chịu không nổi hô to.

“Kỳ Nhi tiểu thư, ta quen biết Hạ Diễm đã một năm rồi nàng đều như vậy đó, ngài cũng đừng ép buộc nàng.” Xuân Ly ở một bên buồn cười nói, nàng thật sự rất thích cung cách làm việc không so đo những việc nhỏ nhặt cùng tính cách kỳ quái của Kỳ Nhi tiểu thư, xem nàng không ngừng cố gắng muốn phá vỡ vẻ mặt duy nhất của Hạ Diễm, tinh thần này thật sự rất đáng nể nha!

“Hừ! Chúng ta cứ chờ xem!” Nàng giống như vô tình lại hữu ý liếc Hạ Diễm một cái.

Nói đùa, nàng sẽ không tin đâu! Một ngày nào đó nàng sẽ nhìn thấy một vẻ mặt khác của Hạ Diễm, chắc chắn, Liều Kỳ Nhi nàng cũng không phải là người chỉ mới thất bại vài lần mà lại buông tha dễ dàng như vậy! “Không đạt được mục đích tuyệt không bỏ qua” đó chính là châm ngôn của nàng nha.

Tại ba người các nàng đang nói chuyện cười đùa sắp bước vào đường mòn thì một gã sai vặt vội vàng chạy về hướng các nàng.

“Liều tiểu thư—Liều tiểu thư, ngài đợi một lát đã, đầu bếp nói có một con cá lớn mới đánh lên từ sông đang hấp, xin ngài đợi một chút, xin ngài mang về nếm thử được không?”

Gã sai vặt này bộ dạng bình thường lại có vẻ thành thật, lúc bày đang thở hổn hển mồ hôi đầy đầu, hơi khom lưng hai tay đan nhau chờ Kỳ Nhi trả lời.

Kỳ Nhi nhìn gã sai vặt bình thường này trong chớp lát, chú ý tới ngón tay của hắn cong một góc lớn—âm hiệu? Hai mắt hiện ra một tia kinh ngạc, bỗng nhiên cười cười, thoạt đầu còn có chút nghi ngờ rồi đột nhiên vui mừng, nàng bằng lòng đáp ứng.

“Được rồi, xem đầu bếp của các ngươi đã có thành ý như thế, ta liền ở tại đây chờ một chút vậy.” Lại quay đầu nhìn Xuân Ly cùng Hạ Diễm đang bụng đồ ăn về mặt đau khổ dằn dò: “Hai người đi về trước đi, nhớ đem đồ ăn cất kỹ, nếu các ngươi đói bụng thì cứ ăn trước, ta ở lại đây chờ con cá lớn kia.” Khi nói những lời này vẫn không quên liếc gã sai vặt kia một cái đầy ẩn ý. Gã sai vặt xấu hổ cười cười.

“Tiểu thư—” Cả hai đồng thanh kêu lên có ý muốn ngăn cản.

Kỳ Nhi liền vẫy vẫy tay, cắt ngang lời nói của hai người, nói: “Rất kỳ quái nha, hai người các ngươi giống như nha hoàn của ta, cần phải nghe theo ta mới phải nhưng sao lại cứ khắp nơi phản đối mệnh lệnh của ta chứ? Hay là trong lòng các ngươi không coi ta là chủ nhân mà xem ta giống như kẻ ăn không ngồi rồi sống tạm ở đây—cho nên....”

“Dạ, không phải đâu, xin tiểu thư tha tội.” Hai nha hoàn sợ hãi kêu.

“Vậy sao các ngươi còn không quay về?” Kỳ Nhi lớn tiếng nói.

“Vâng.” Hai người liếc nhau một cái, do dự một lúc, sau đó lại thấy Kỳ Nhi vẫn đang nhìn chăm chăm mình, hoảng sợ vội vàng bước nhanh về phía Ngọc Trúc Hiên.

“Thật là, cứ phải hung dữ mới được.” Nhìn theo bóng dáng hơi người dần biến mất ở trên con đường mòn, nàng lắc đầu.

“Cứ tưởng rằng muội trốn ở nơi này có thể học được một vài điều cho giống tiểu thư khuê các một chút, không nghĩ tới vẫn còn độc ác như thế!” Phía sau truyền đến tiếng cười trầm thấp, mang theo ý đùa cợt cùng châm chọc, đây là thanh âm mà Kỳ Nhi đã quá quen thuộc rồi.

Nàng xoay người, đối mặt với chủ nhân của thanh âm, chăm chú nhìn hắn, chỉ nhìn thấy gã sai vặt kia vốn thành thật, xấu hổ giờ lại hoàn toàn trái ngược, hơi gi皱 cọt nhìn thẳng nàng, trong mắt không giấu được tia sáng âm áp mà nàng vốn đã quen thuộc.

“Giang Ngư, huynh thật là có bản lĩnh, đến cả ta trốn ở trong đây huynh cũng tìm ra được, xem ra, ta thật sự không thể coi thường năng lực làm việc của huynh rồi.”

“Không dám, là chủ nhân biết cách dạy dỗ.” Hắn cung kính khom lưng ôm quyền, nhưng trong mắt lại lóe lên tia trêu chọc.

“Hừ, ít nịnh hót đi, có chuyện gì chúng ta đi vào bên trong rừng cây rồi nói.” Nàng cũng không tin người luôn bận rộn như Giang Ngư đây lại có thể đến nơi này thăm nàng, chắc chắn đã có chuyện rất quan trọng xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Nương Tử Bướng Bỉnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4

Giang Ngư và Kỳ Nhi là thanh mai trúc mã cùng nhau lớn lên, khi còn nhỏ cả hai đều nghịch ngợm, phá phách, rất ăn ý thường hay cấu kết cùng nhau làm chuyện xấu trêu chọc người khác. Kỳ Nhi nghĩ kể còn hần thì thực hiện, phối hợp phải nói là không chê vào đâu được, chỉ có điều người chịu khổ nhiều nhất luôn là hần, bởi vì Kỳ Nhi luôn xem vui đùa như là sở thích khiến hần thường xuyên phải xử lý những mớ hỗn độn ấy, nhưng điều đó cũng luyện cho hần có được bản lĩnh mà người bình thường không thể ứng phó được. Mượn thân phận bây giờ của hần mà nói, là tổng quản của “Thủy Ngân” một tổ chức thần bí nổi danh trên giang hồ vài năm gần đây, hiện tại có thể nói là chủ quản chân chính của “Thủy Ngân”, chỉ bởi vì người khởi xướng kiêm chủ nhân của “Thủy Ngân” – Kỳ Nhi tiểu thư không thích chơi nữa, cho rằng làm chủ tử thì thật sự quá mệt mỏi, không muốn lại ngược đãi bản thân mình cho nên đem tất cả mọi quyền hành giao cho Giang Ngư kêu hần làm hết mọi chuyện, nàng tình nguyện làm chủ tử trên danh nghĩa, vì thế Giang Ngư lại trở thành người đi sau dọn dẹp mọi thứ. Chỉ là lần này hần dường như đã thành công vang dội, tổ chức ở trong tay hần càng lúc càng lớn mạnh, bây giờ đã mở rộng khắp cả nước, mỗi vùng đều có cơ sở ngầm của “Thủy Ngân”, thế lực cực kỳ hưng thịnh, tuy rằng còn chưa bằng Hồn Thiên Bảo ở phía Bắc và Liễu gia trang ở phía Nam, nhưng mạng lưới tình báo có thể xưng danh ‘thiên hạ đệ nhất’ cũng không thẹn.

“Thủy Ngân” chính là đại biểu cho ‘vô không bất nhập’*

* Vô không bất nhập: không lĩnh vực nào là không có mặt.

Trên giang hồ không chuyện gì là “Thủy Ngân” không biết, chỉ cần “Thủy Ngân” nhận làm thì không có chuyện làm không được. Ít nhất là hơn ba năm nay kể từ khi “Thủy Ngân” được thành lập thì chưa từng biết đến mùi vị của thất bại!

“Đã xảy ra chuyện gì sao? Khó có được dịp huynh bỏ lại bảo bối của mình chạy đến nơi xa xôi này tìm ta, nói đi, cuối cùng là có chuyện gì? Song ta nói trước, nếu quá phiền phức thì ta cũng không có rảnh đâu.”

Ở một nơi sâu trong rừng trúc, Kỳ Nhi đang dựa vào một cành trúc lớn, khoanh tay hỏi Giang Ngư đứng ở trước mặt.

“Còn có, trước tiên đem mặt nạ của huynh lấy xuống đi, ta rất không thích hướng một cái mặt giả nói chuyện.” Không đợi Giang Ngư mở miệng nàng liền nói trước.

“Thật là, một chút cũng không có lo lắng cho gương mặt thật này mà đi ra ngoài thì sẽ có bao nhiêu phiền toái.” Giang Ngư tuy nói như thế nhưng vẫn dùng tay kéo chiếc mặt nạ da người mỏng manh xuống. Phía sau lớp mặt nạ là một khuôn mặt khôi ngô, thanh tú, lông mi dày cong vút, luôn ẩn chứa vẻ mỉa mai hoặc có chút lười nhác nhưng đôi mắt kia lại sáng đến kinh người giống như có thể nhìn thấu hết thấy, đó là ánh sáng khôn khéo.

“Đúng thế đó, như thế này nói chuyện cũng tự nhiên hơn.” Kỳ Nhi vừa lòng gật đầu.

Nhớ lại trước kia, Giang Ngư được chọn là phu quân tương lai của nàng, chỉ tiếc....

“Ta đến là báo cho muội một chuyện.” Giang Ngư mở miệng nói.

“Chuyện gì?” Nàng thông thả nói, nhưng trong lòng cũng biết Giang Ngư đã tự mình tới đây chứng tỏ sự việc không phải đơn giản.

“Muội nên biết gần đây ‘Huyết Ảnh’ lại bắt đầu hoạt động, mà mục tiêu chính là chỗ muội đang ở - Hồn Thiên Bảo.” Hần chăm chú nhìn nàng, giống như muốn nhìn ra suy nghĩ của nàng.

Hần vẫn luôn nghi ngờ mục đích Kỳ Nhi ở lại Hồn Thiên Bảo. Trước kia khi nàng ở đâu cũng đều lưu lại manh mối cho hần biết nhưng lần này nàng lại không có báo tin cho hần, không một tiếng động liền biến mất. Nếu không phải hần đã sớm phái người theo dõi hành tung của nàng thì hần có suy nghĩ nát óc ra cũng không thể ngờ nàng lại trốn ở nơi đây. Chỉ có điều hần cũng không tin những tin đồn tràn ngập Hồn Thiên Bảo, Mạc Tịch Thiên coi trọng Kỳ Nhi sao? Còn Kỳ Nhi thì sao?

“Thu hồi suy đoán của huynh lại.” Nàng đột nhiên nói. Đôi mắt của hần tròn to như vậy, sao nàng lại không biết người này đang suy nghĩ gì chứ? “Nguyên nhân ta ở lại đây về sau huynh sẽ rõ, nói chuyện chính đi.”

“Không thành vấn đề.” Hần cũng không để ý cười cười, thu hồi tầm mắt, trầm tư một lúc rồi tiếp tục nói: “Sau khi phát hiện hành tung của ‘Huyết Ảnh’, ta đã huy động toàn bộ nhân lực của ‘Thủy Ngân’ tra xét lai lịch của nó chỉ tiếc là mới thu được một ít tin vụn vụn không đủ để hiểu rõ về tổ chức ‘Huyết Ảnh’ thần bí này, vì thế ta đã phái ra vài tinh anh ý đồ thâm nhập vào đó, nhưng là những người được phái đi khi gần tiếp cận đến ‘Huyết Ảnh’ thì đều biến mất mấy tháng liền không có tin tức. Nhưng cuối cùng trời xanh cũng không phụ người có tâm, bảy ngày trước những người ở trong đó truyền tin tức về—chỉ tiếc người báo tin trốn ra được khỏi đó ở trên đường không bao lâu liền độc phát bỏ mình thậm chí không kịp đem lai lịch ‘Huyết Ảnh’ nói ra. Song trước khi chết bọn họ đã để lộ ra, có một người cũng đang âm thầm điều tra lai lịch ‘Huyết Ảnh’, trên người hần nhất định có tư liệu về nó, chỉ có điều người kia là một nhân vật rất khó chơi—”

“Là ai?”

“Quý tôn.” Hần thờ dài một cái. “Người này nửa chính nửa tà, hành sự không theo nguyên tắc gì cả, kỳ quái, xảo quyệt làm cho người ta đau đầu, không biết tại sao hần lại để ý đến ‘Huyết Ảnh’, trong tay hần chắc chắn có tư liệu về nó.”

“Chẳng lẽ các ngươi không tra được hành tung của hắn sao?”

“Cứ nói đùa! Nếu biết trong tay hắn có thứ chúng ta muốn thì sao có thể để hắn dễ dàng thoát khỏi chúng ta chứ. Hắn cứ đi một, hai ngày rồi lại dừng đang hướng đến Hồn Thiên Bảo, cho nên hiện tại ta liền đợi ở trong này.”

“A, huynh cho là hắn sẽ đến Hồn Thiên Bảo sao?”

“Đúng vậy, căn cứ theo điều tra của chúng ta, hàng năm chưa đến mùa xuân hắn đều sẽ đến Hồn Thiên Bảo một chuyến cùng thời gian hiện tại là trùng khớp. Cho nên chúng ta đoán chắc chắn hắn sẽ tới đây. Trùng hợp là muội cũng ở trong này, coi như là ý trời đi, thế nào? Thịnh thoảng cũng nên làm nhiệm vụ của chủ nhân đi chứ?” Hắn cười đến rất là gian tà, ít nhất là trong mắt nàng thấy như thế.

“Hừ! Chỉ biết huynh đến là không có chuyện gì tốt cả.” Nàng oán giận, còn nói thêm: “Huynh đoán hắn khi nào thì tới?”

“Nhanh nhất là ngày kia. Chậm nhất là—đây cũng không phải là chuyện mà ta có thể đoán trước, còn phải xem tâm tình của hắn nha! Hắn đi nhanh thì đến sớm, chậm thì đến muộn vậy thôi!” (bó tay với huynh luôn, nói như không nói! ~.~)

Nói nhảm! Điều này tất nhiên là nàng biết rồi.

“Huynh sao có thể nói nhảm nhiều thế chứ.” Nàng rất tự nhiên mà đem ý nghĩ trong lòng nói ra.

“Chỉ là rất nhớ muội thôi, luôn không nói một tiếng nào liền biến mất, cũng không nghĩ đến ta thật sự rất lo lắng cho muội.” Hắn bày ra vẻ mặt thâm tình nóng bỏng, ai oán nhìn nàng.

“Bớt buồn nôn đi, hại ta da gà rơi đầy đất, những lời buồn nôn đó giữ lại cho Mộng Mộng của huynh hưởng thụ đi, bồn tiểu thư không có phúc đó đâu!” Nàng làm động tác buồn nôn khiến hắn nhìn không được cười ha ha. Nhưng sau khi cười xong hắn lại thờ dài.

“Yên tâm, những lời này ta chỉ có thể nói với muội thôi, lúc đối mặt với nàng, ta một câu cũng không nói ra được...” Hắn bắt đầu dĩ thờ dài.

“Ha! Không thể nào?” Nàng không nhịn được cười khanh khách, đến gần hắn rất nghiêm túc, rất cẩn thận nhìn hắn nói: “Huynh sẽ không nói cho ta biết đã lâu như thế rồi mà vẫn chưa bắt được nàng.... Vẫn thăm thương trọng nhớ như cũ đấy chứ?” Thấy được vẻ mặt úm của hắn—hắc! Thật sự bị nàng nói trúng rồi. Thật không nghĩ tới Giang Ngự từ trước đến nay luôn làm việc quyết đoán, lưu loát khi lạc vào ái tình lại như vậy....Hắc hắc! Nói dễ nghe một chút là xấu hổ, còn khó nghe chính là nhát gan!

“Ta đã sớm nói với huynh, yêu nàng thì nên nói với nàng, huynh không nói nàng làm sao biết được? Đến lúc đó bị người khác cướp mất huynh đừng có hối hận.” Nàng có lòng tốt khuyên bảo hắn.

“Sẽ không.” Hắn nói rất quả quyết. “Những người bên cạnh nàng cũng không có ai dám mơ tưởng đến nàng.” Về điều này hắn vô cùng chắc chắn. Bởi vì những nam nhân có ý với nàng đều bị hắn âm thầm giải quyết. (sax..thảo nào huynh mạnh mẽ thế...)

“Thật không?” Kỳ Nhi nở nụ cười tà ác. “Huynh tới đây cũng vài ngày rồi đi? Có đôi khi trai gái mới gặp một lần đã sinh tình, mấy ngày liền có thể kết thân. Huynh đã lâu như vậy không có ở bên cạnh nàng, không khéo nàng cũng đã gả cho người khác rồi, đang chờ sinh em bé nha—” nhìn vẻ mặt biến sắc của hắn, nàng có chút kinh ngạc nhưng rất nhanh liền buồn cười chết mất, lần này không phải hắn sẽ thật sự tin vào lời nói đùa của nàng đấy chứ?

“Muội nói nhảm! Nàng sẽ không dễ dàng yêu người khác như vậy đâu!” Hắn bắt an gằm nhẹ.

“Vậy cũng khó nói nha—nàng cũng không biết huynh thích nàng, sao lại không thể yêu người khác chứ? Có lẽ hiện tại nàng đang cùng tình nhân mới quen của nàng chàng chàng thiệp thiệp đó!” Nàng vẫn còn lửa cháy đỏ thêm dầu đồng thời cũng vui sướng thưởng thức vẻ mặt không hề phòng của hắn.

Sắc mặt của hắn càng lúc càng khó coi, nghĩ đến Mộng Nhi lúc này có lẽ đang dựa vào trong lòng nam nhân khác....Hắn liều chết kìm nén lửa giận điên cuồng cùng bất an trong lòng. Cuối cùng, hắn đề cao thanh âm nói: “Ta phải đi đây, qua mấy ngày nữa ta lại liên lạc với muội.”

Kỳ Nhi nghe hắn nói muốn đi, vẻ mặt nghiêm túc hẳn lên, cẩn thận nói: “Giang Ngự, huynh trăm ngàn lần phải nhớ, nếu nàng có xuất giá huynh cũng không cần qua đau khổ, cái gọi là nơi xa xăm nào chẳng có hoa thơm cỏ lạ, thân là bằng hữu tốt của huynh, đến lúc đó ta nhất định sẽ an ủi huynh—hi...Ha ha! Gì chứ! Thật đó, ta nhất định sẽ an ủi huynh!” Vừa nói vừa không nhịn được cười phá lên rất không có hình tượng. (Sax nước

)

“Ta sẽ nhớ kỹ.” Hắn nghiêng răng nghiêng lợi nói, đè xuống lửa giận trong lòng rồi xoay người bước đi. Hắn thật sự không còn tâm trạng để ý đến Kỳ Nhi đang cười đến vui sướng nữa—trong lòng lại lớn tiếng kêu khô—trời ơi! Mộng Mộng, nàng trăm ngàn lần phải đợi ta cũng đừng thật sự thừa lúc ta không có ở đó mà yêu người khác nhé....

Thật sự là quá thú vị! Còn chưa từng gặp qua Giang Ngự lại nỗ lực sử dụng khinh công nhanh đến như thế, nàng còn chưa kịp nháy mắt hắn đã biến mất ngay trước mặt nàng, chắc chắn! Sức mạnh của tình yêu quả là rất vĩ đại nha! Tin chắc rằng sự phụ của hắn khi nhìn thấy hắn sử dụng khinh công như vậy chắc chắn sẽ rất vui mừng. Ai nha! Thông minh như hắn, chỉ cần gặp phải chuyện có liên quan đến Mộng Nhi liền biến thành kẻ ngốc, ngay cả khi nàng nói đùa cũng không nghe ra. A! Tình yêu thật sự sẽ khiến người ta biến thành kẻ ngốc sao? Nhìn Giang Ngự liền có thể biết được, đáp án chắc chắn là đúng.

Nàng vừa cười vừa đi ra khỏi rừng trúc, dọc theo đường mòn quay trở về, trong lòng lại đang suy nghĩ, ‘Huyết Ảnh’ thần bí—Quý tôn thần bí—xem ra sắp tới nàng không còn nhàm chán nữa rồi. Nàng cười đến thực vui vẻ, chuyện này rõ ràng đã gọi lên hứng thú của nàng.

Lúc trở lại Ngọc Trúc Hiên thì thấy Xuân Ly đang đứng ở cửa nhìn quanh, vừa thấy nàng vội chạy lại nói: “Tiểu thư! Tại sao lâu như vậy người mới trở lại thế? Ô, cá đâu?” Không phải tiểu thư đợi lấy con cá lớn kia sao? Sao lại trở về tay không thế kia?

“Trên đường gặp phải con mèo nhỏ tham ăn nên cho nó ăn rồi.” Nàng tùy ý nói.

“À!” Xuân Ly gật đầu một cái, chợt nhớ đến. “A, bảo chủ đang ở bên trong đợi người nha, chúng ta nhanh vào đi thôi.”

“Mặc đại ca đến sao?” Nàng vui mừng nói. Mấy ngày nay nghe nói trong bảo bận rộn nhiều việc, nàng cho là vài ngày sẽ không được nhìn thấy hắn.

“Đúng thế, ta và Hạ Diễm trở lại thì bảo chủ đã đến được một lúc rồi.” Xuân Ly đi theo phía sau nàng nhanh miệng nói.

“Mặc đại ca!” Vừa bước vào đại sảnh nàng liền nhào vào trong lòng Mạc Tịch Thiên, lập tức ngẩng đầu lên nói. “Ta còn tưởng rằng hôm nay huynh sẽ không đến, phải chờ đến bữa tối mới có thể gặp được huynh chứ!”

Kể từ ngày đó lão phu nhân nghiêm khắc quy định bữa tối phải cùng nhau ăn ở Di Hòa Cư, Kỳ Nhi cũng rất nhẫn nhịn mà đúng giờ đến đó trình diện. Còn lão phu nhân vẫn như cũ quở trách lỗi của nàng nhưng mà Kỳ Nhi cũng dần phát hiện ra thật ra thì lão phu nhân cũng không giống như bề ngoài luôn chán ghét nàng. Bởi vì nàng nhận ra, phần lớn những lời lão phu nhân nói với nàng cũng giống như những lời khuyên răn của mẹ nàng khi còn ở phương Nam. Kêu nàng không nên quá lỗ mãng, không nên quá tùy tiện, đứng phải ra đứng, ngồi phải ra ngồi. Nhưng là tính cách đó ở trên giang hồ nhiều năm không thể nói đổi là đổi ngay được, nàng cũng chỉ nghe cho có lệ lấy bắt biến ứng vạn biến*, bắt chước Lam Lạc Lạc ôn hòa nhã nhặn ăn cơm, lão phu nhân có nói gì cũng chỉ gật đầu là được, chiều này quả nhiên hữu dụng, gần đây lão phu nhân cũng nói rất ít còn nàng ăn cũng được nhiều hơn.

* bắt biến ứng vạn biến: lấy cái không đổi ứng phó với cái thay đổi.

Mạc Tịch Thiên vuốt lại mái tóc bị gió thổi bay loạn của nàng, dịu dàng nói: “Chuyện của ta xong rồi, nàng còn chưa ăn cơm phải không?”

“Dạ, huynh cùng ăn với ta nhé!” Nàng không cho phép hắn từ chối, sau đó liền quay đầu dặn dò Xuân Ly cùng Hạ Diễm chuẩn bị bữa trưa.

“Nàng không sợ ta sẽ ăn hết sao?”

“Không sao, huynh có thể ăn cùng ta nha! Hay huynh không thích ăn cùng ta?” Nàng có chút lo lắng hỏi, chỉ sợ hắn sẽ thật sự không thích giúp nàng.

“Cô nương ngọc, chỉ cần là điều nàng muốn ta đều không từ chối.” Hắn cưng chiều nói (Oa, ngọt ngào quá đi! :bird:)

“Thật sao? Ta biết huynh tốt với ta nhất mà!” Nàng vui vẻ nói, quả nhiên nàng không có nhìn lầm người, nàng càng ngày càng thích hắn rồi nha.

Lúc ăn cơm Kỳ Nhi hỏi hắn. “Mặc đại ca, huynh cùng ‘Huyết Ảnh’ có hiềm khích sao?”

“Không có.” Hắn nhíu mày nói: “Làm sao nàng lại biết ‘Huyết Ảnh’?”

“Huynh quên rồi sao? Lần đầu tiên chúng ta gặp mặt là lúc huynh đánh nhau cùng với nhóm hắc y nhân kia, lúc đó ta nghe được họ tự xưng là ‘Huyết Ảnh’, kỳ lạ, nếu như giữa các người chưa từng có thù oán, vậy thì vì sao ‘Huyết Ảnh’ lại tìm đến Hồn Thiên Bảo gây phiền toái chứ? Mặc đại ca, huynh không cảm thấy rất kỳ lạ sao?”

“Nàng không cần suy nghĩ nhiều, chuyện của ‘Huyết Ảnh’ tự ta sẽ giải quyết. Lại nhắc đến lần đầu tiên gặp mặt, một cô nương như nàng tại sao lại ở chỗ đó chứ? Nàng không biết một cô nương một mình trên đường không có người bảo vệ là rất nguy hiểm sao?”

“Làm ơn đi, ta cũng không phải là lần đầu tiên lưu lạc giang hồ, ta mặc nam trang thì người nào biết được ta là nữ chứ, con đường đó ta cũng rất quen thuộc, hơn nữa võ công của ta cũng khá, ai dám ức hiếp ta chứ?” Nàng gấp một miếng thịt bỏ vào miệng, không chút để ý nói.

“Tóm lại, nếu không có người bảo vệ, nàng tốt nhất không được ra ngoài một mình.” Hắn nghiêm túc nói, suy cho cùng nàng vẫn là một cô nương hơn nửa thân thể của nàng cũng không tốt lắm, lần trước chẳng qua chỉ từ trên cây rơi xuống thôi cũng suýt chút nữa đã mất mạng rồi, hắn cũng không tin tưởng công phu của nàng tốt ở chỗ nào.

“Huynh không tin ta?” Nàng buông đũa xuống, bĩu môi nói.

“Ta là quan tâm đến nàng, không muốn nàng có bất cứ tổn thương nào.” Hắn nghiêm túc nói.

Chú ý tới sự chân thành hiện lên trong mắt hắn, nàng hơi nghiêng đầu nghĩ một chút. “Vậy, sau này khi ra ngoài huynh theo cùng ta.”

Thấy hắn gật đầu, nàng vui vẻ hẳn lên.

Mấy ngày nay trong bảo đón một vị khách quý nhưng lại khiến cho bọn họ nhân trốn tránh âm ỹ, mỗi người đều cảm thấy lo lắng rất sợ bị phái đi hầu hạ vị khách quý kia, tiếc là, dù sao vẫn phải có người đi hầu hạ hắn, nếu ngay cả một chút tiếp đãi nho nhỏ cũng không làm được thì Hồn Thiên Bảo sao có thể xưng là thiên hạ đệ nhất bảo nữa.

Cho nên người được chọn không thể làm gì khác ngoài khóc rống lên, tự cầu phúc cho mình!

Những người không được lựa chọn thì lại vô cùng vui sướng, may mắn tổ tiên tích đức, ngày thường thấp hương vái lạy không có uổng công nha!

Rốt cuộc là thần thánh phương nào có thể khiến cho người làm trong bảo kính sợ đến vậy? Kỳ Nhi tò mò chết đi được.

Xuân Ly cùng Hạ Diễm nói, vị khách quý kia là một người kỳ quái lại rất đáng sợ, hàng năm vào thời gian này đều đến ở trong bảo vài ngày, sau đó liền không cho phép người không liên quan bước vào viện của hần chỉ trừ người hầu hạ hần ra.

“Tại sao hần lại kỳ quái và đáng sợ?” Kỳ quái lại đáng sợ ư? Cái này rất thú vị nha!

“Thân hình hần thật là đáng sợ nha, vừa cao lớn vừa cường tráng, trên người ngang dọc không biết có đến mấy trăm vết sẹo, nhất là trên mặt của hần càng vô cùng thâm trầm giống như ác quỷ cực kỳ đáng sợ. Tội tệ nhất chính là tính khí thất thường của hần, người hầu hạ hần đều bị chinh đến mức bầm tím cả người, có khi người làm không cẩn thận đến gần phạm vi Tự động viện, hần sẽ không cần lý do gì mà đưa người đến thảm hại. Có một lần A Cát còn bị hần ném vào hồ phân, suýt chút nữa chết chìm đấy!” Các nàng khiếp sợ nói. (nghe ta cứ như là Frankenstein ấy nhỉ!)

“Hà? Chuyện như thế bảo chủ chẳng lẽ không biết sao?” Nàng nghi ngờ hỏi, theo lý thuyết thì Mạc đại ca chắc sẽ phải quan tâm đến sống chết của người làm chứ, trừ khi thân phận của vị khách kia không đơn giản.

“Đương nhiên là biết nha, nhưng bảo chủ lại muốn chúng ta khi hần tới liền cố gắng tránh đi, không nên chọc cho hần không vui.” Các nàng cam chịu nói.

Phải không? Rốt cuộc là nhân vật như thế nào lại khiến cho Mạc đại ca cũng phải nhường nhịn ba phần? Thân hình vừa cao lớn vừa cường tráng, hơn nữa còn toàn thân đầy sẹo? Tại sao nghe qua lại giống như là.....Nhưng cũng không đúng nha, trong lòng nàng nghĩ đến người kia mặc dù cũng hết sức kỳ quái, nhưng là bộ dạng hần nhìn cũng khá, cũng đáng sợ nhưng mặt mày lại không giống như ác quỷ, Kỳ Nhi đối với vị khách kỳ quái ở tại Tự động viện kia tò mò muốn chết được.

Buổi chiều hôm đó, nàng không để ý đến sự ngăn cản của Xuân Ly cùng Hạ Diễm nàng sôi nổi đến trước Tự động viện thăm hỏi vị khách kỳ quái kia!

Xuân Ly cùng Hạ Diễm đều biết rõ Mạc Tịch Thiên rất coi trọng Kỳ Nhi chỉ sợ nếu nàng thiếu đi một sợi tóc cũng phải truy hỏi. Hôm nay nàng cũng không thêm để ý đến sự ngăn cản của các nàng muốn đến Tự động viện nhìn người kia chỉ sợ là lạnh ít dữ nhiều, nếu tiểu thư có điều gì thất lễ thì kết cục các nàng cũng đoán ra được. Mới nghĩ thôi đã sợ rồi, vội vàng chạy đi báo tin cho Mạc Tịch Thiên dọc theo đường đi gấp đến nỗi khóc luôn rồi.

Đợi đến khi Mạc Tịch Thiên nghe hai nha hoàn báo lại, ngay lập tức biến sắc vội chạy tới Tự động viện. Chẳng lẽ nàng không biết vị khách ở Tự động viện kia rất khó chơi sao? Lại còn không sợ chết tiến vào nguy hiểm, ngộ nhỡ Nhan Chân Khanh không cẩn thận tổn thương nàng...Cái ý nghĩ này khiến cho tim hần như bị bóp chặt, rất khó chịu.

Nhan Chân Khanh chính là “Quý tôn” mà phần lớn những người trên giang hồ khi nghe tên đều sợ hãi, hành sự khó lường, tính cách lại càng kỳ quái, lúc vui vẻ thì cùng người khác xưng huynh gọi đệ khi mất hứng thì có thể đưa giong tính mạng của người ta cho nên bằng hữu trên giang hồ cũng không có mấy, mà Mạc Tịch Thiên lại là một ngoại lệ. Khi hần mới bắt đầu tiếp nhận Hồn Thiên Bảo, trong một lần ra ngoài bàn chuyện làm ăn thì trên đường gặp được Nhan Chân Khanh đang chinh mấy tên ác bá, lúc ấy trong bọn chúng có một tên lén lút sử dụng châm độc thừa cơ Nhan Chân Khanh không chú ý bất ngờ đánh tới, đang thuận lợi thì bị Mạc Tịch Thiên bắn rơi châm độc mới cứu được hần. Ai ngờ từ đó hần liền vô duyên vô cớ bám lấy Mạc Tịch Thiên, thực sự đi theo hần về Hồn Thiên Bảo, tuyên bố phải đền ơn, Mạc Tịch Thiên không thêm quan tâm đến hần liền để cho hần ở lại. Từ đó về sau, cứ mỗi năm vào khoảng thời gian này Nhan Chân Khanh đều đến đây ở vài ngày, theo như hần nói thì là tin chắc một ngày nào đó Mạc Tịch Thiên sẽ cần dùng đến hần, đó chính là lúc hần đền ơn, về phần sự thật có phải như vậy hay không thì chỉ có bản thân hần mới biết.

Lúc Mạc Tịch Thiên vừa lo lắng vừa tức giận chạy đến đại sảnh của Tự động viện lại không thấy một ai, trong lòng càng thêm bất an. Bỗng nhiên từ đằng sau viện truyền đến tiếng cười khiến cho hần vừa nghi ngờ vừa ngạc nhiên đồng thời cũng thở nhẹ một tiếng. Đó là tiếng cười của Kỳ Nhi! Hần chậm rãi bước vào.

“Mạc đại ca, sao huynh cũng đến đây?” Kỳ Nhi nhìn Mạc Tịch Thiên chậm rãi đi tới vội vàng ngừng cười hỏi. Phía sau viện là một vườn hoa nhỏ, trong lương đình có bàn đá cùng ghế đá, lúc này Kỳ Nhi cùng Nhan Chân Khanh đang ngồi trên ghế đá, trên bàn đặt hai chén trà cùng một giỏ trái cây tươi và một bàn cờ đánh dờ, rất rõ ràng là bọn họ đang chơi cờ.

“A, thật sự là thượng khách nha, bảo chủ bận rộn trăm công nghìn việc nhưng lại chịu chút thời giờ đến xem tiểu đệ, ta thật sự là rất cảm động nha. Hiếm có! Hiếm có! Thật là hiếm có!” Ngồi đối diện với Kỳ Nhi, một vị đại hán cường tráng khắp người đầy sẹo dùng giọng điệu khoa trương pha chút hài hước cười nói. Chỉ thấy hần mặc một bộ trường bào màu xanh mòng manh làm từ vải bông, tay áo ngắn ngủi để lộ ra bắp thịt rắn chắc đầy sẹo, khuôn mặt cũng vô cùng rạn rở, mặc dù có một vết sẹo dài từ mắt trái xuống tận cằm nhưng lại không làm giảm đi vẻ tuấn mỹ của hần ngược lại còn tăng thêm vẻ mị hoặc đến nguy hiểm, lúc này đang mỉm cười vui vẻ càng khiến cho người ta lóa mắt. Mỗi lần hần tới Hồn Thiên Bảo đều mang theo mặt quỷ lấy chuyện hù dọa người hầu làm niềm vui, đó cũng chính là mặt nạ của hần ở trên giang hồ, hần chưa bao giờ lộ ra khuôn mặt thật trước mọi người, nhưng hiện tại hần lại tháo xuống mặt nạ còn cùng Kỳ Nhi cười đến vui vẻ. Không biết tại sao, Mạc Tịch Thiên đối với khuôn mặt tươi cười mê hoặc người của hần lại có ý nghĩ muốn đập dẹp nó.

“A Từ, người ít giọng khách át giọng chủ* đi, cái gì gọi là thượng khách chứ! Thật không sợ lừa mà.” Kỳ Nhi cố tình chinh hần.

* giọng khách át giọng chủ: đồng nghĩa với đối khách thành chủ.

“Này, ta chính là ăn ngay nói thật nha, hàng năm ta đều đến đây ở vài ngày thế nhưng vẫn chưa từng được đại bảo chủ tới cửa hỏi thăm đó.” Vừa nói ánh mắt còn liếc Mạc Tịch Thiên một cái, không để ý đến ánh mắt của hần đang dần lạnh lẽo.

A Tứ? Kỳ Nhi gọi hần là A Tứ? Nàng lại có thể gọi hần thân thiết như vậy?

“Hừ, mặt dạn mày dầy ở lại nhà của người ta còn khiến cho người hầu kinh sợ, lòng người hoang mang, nếu như ta là chủ nhân đã sớm đuổi người ra ngoài rồi, còn để cho người ở viện tốt như vậy, ăn uống ngon như thế sao?” Nàng cắn một miếng táo to, dùng ánh mắt khinh thường trách mắng hần.

“Kỳ Nhi, người cũng thật quá đáng nha, người đừng quên, người và ta đều là khách ở trong này đó.”

“Nhưng mà ta không giống như người lấy việc hù dọa người khác làm niềm vui a! Người đó, không tự kiểm điểm lại bản thân đi còn bắt chước chó điên loạn cắn người, thật sự là càng ngày càng không có nhân phẩm mà! Mạc đại ca, huynh chắc chắn là không chịu nổi được hần đúng không?” Kỳ Nhi cười hi hi quay đầu hỏi Mạc Tịch Thiên.

“Liều Kỳ Nhi—” Nhan Chân Khanh tức giận đứng dậy nhìn chăm chăm nàng, thân hình cao lớn của hần như mây đen bao phủ lấy thân thể nhỏ nhắn của nàng nhưng vẻ mặt Kỳ Nhi vẫn nhàn nhai như cũ. Giống như bình thường, một bàn tay lớn sẽ hung hăng đánh về phía nàng. Hần đương nhiên biết nàng tránh được, đây là thói quen thường ngày của bọn họ, chỉ tiếc là —có người không biết.

Chỉ thấy Mạc Tịch Thiên kịp thời giữ lấy bàn tay đang vung xuống, không chút nể nang bắt lấy tay hần, trong mắt nổi lên một tầng hàn băng, tức giận âm trầm nói: “Nhan Chân Khanh, nếu người dám làm tổn thương nàng cho dù là một sợi tóc, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho người. Cho dù người có là ‘Quý tôn’ đi chăng nữa.”

“Người làm gì phải hung dữ như thế! Người—” hần kinh ngạc nhìn vẻ mặt phẫn nộ của Mạc Tịch Thiên, lại nhìn nhìn Kỳ Nhi ở phía sau đang tỏ vẻ không quan tâm, nhìn qua nhìn lại mấy lần, khó có thể tin sự thật mà hần vừa nghe ra, thờ dãi nói: “Trời ạ! Không nghĩ đến—ai, người xong rồi.” Câu cuối cùng là đồng cảm với Mạc Tịch Thiên.

Kỳ Nhi nhún mày, theo thói quen châm biếm nói: “Không nghĩ tới khả năng diễn đạt của người lại thoái hóa nhanh như thế, ngay cả một câu cũng nói không xong.” Ngay sau đó lại cúi đầu tiếp tục tiêu hóa câu nói vừa rồi của Mạc Tịch Thiên...Nhan Chân Khanh....Quý tôn....Hừ! Hóa ra....Bỗng nhiên nàng cười lạnh lùng, tà ác.

A Tứ thông minh giả vờ như không nghe thấy, cũng không có chú ý đến vẻ khác thường của Kỳ Nhi, nếu sớm biết có vị đại bảo chủ che chở cho nàng, hần cũng không muốn chỉ vì nàng mà bỏ mạng đâu.

“Mạc bảo chủ đến đây có chuyện gì không? Chẳng lẽ thời điểm đến on của ta đã tới?” Nhan Chân Khanh cố ý hỏi, thấy đáng về bảo vệ Kỳ Nhi của Mạc Tịch Thiên, có ngốc đến đâu thì vẫn có thể nhìn ra được vị bảo chủ lạnh như băng này đã yêu rồi! Đối tượng đương nhiên là vị tiểu thư Kỳ Nhi còn đang mơ hồ chưa phát hiện ra này, trăm phần trăm là hần đến tìm Kỳ Nhi, nếu không thì hần đâu có rảnh rỗi mà đến hỏi thăm mình chứ? Thật không biết tiêu chuẩn nhìn người của vị đại bảo chủ này thế nào nữa? Có biết bao tiểu thư khuê các hần không chọn mà lại đi coi trọng Kỳ Nhi - đại quái thai này, mặc dù bề ngoài của nàng xinh đẹp hơn tiền nữ, ngay cả hần khi mới lần đầu gặp cũng thật sự rất kinh ngạc, nhưng chỉ hai ngày sau hần lại hối hận vì đã quen biết nàng. Bởi vì đằng sau bề ngoài xinh đẹp ấy, chỉ có thể dùng hai chữ ‘đáng sợ’ để hình dung nàng. Nhớ lại những chuyện trước kia hần vẫn còn kinh hãi, đồng thời cũng càng thêm đồng cảm với Mạc Tịch Thiên.

“Nhan huynh đệ cứ nói đùa.” Mạc Tịch Thiên nhàn nhạt nói, nhìn chăm chăm vào Kỳ Nhi vẫn đang cúi đầu nói: “Kỳ Nhi, ta muốn quay về, có muốn cùng đi hay không?” Hần không thích bị người khác dễ dàng nhìn thấu lòng hần như vậy. Hần dò hỏi Kỳ Nhi, hy vọng nàng có thể cùng hần rời đi, không hiểu tại sao hần lại không thích đáng vẻ tươi cười của Kỳ Nhi khi ở cùng Nhan Chân Khanh.

“A!” Kỳ Nhi từ trong suy tư chợt bừng tỉnh. “Tịch đại ca, ta muốn ở lại đây chơi một lát, chút nữa sẽ trở về.” Nàng nhìn về phía Nhan Chân Khanh nhàn nhạt nói, cũng không có chú ý tới vẻ mặt lạnh lùng của Mạc Tịch Thiên.

Nàng thích ở lại đây, cùng Nhan Chân Khanh ở chung một chỗ! Trong mắt hần hiện lên vẻ thâm trầm, đau đớn thêm cả vị đắng chua nồng đậm.

“Tùy người.” Lạnh lùng bỏ lại những lời này, hần không chút do dự quay đầu bước đi, không muốn nhìn thấy đáng vẻ liếc mắt đưa tình của hai người nữa, ít nhất là trong mắt của hần thấy như thế.

Nghe thấy giọng điệu lạnh lẽo của hần, nàng vội vàng quay đầu nhìn theo bóng lưng cứng nhắc của hần, cảm giác là lạ.

“Sao huynh ấy giống như đang tức giận vậy? A Tứ, người có biết không?”

“Không biết, ta cũng không phải là con giun trong bụng hần, hơn nữa tính tình của đại bảo chủ vốn đã rất kỳ quái rồi, ai biết hần đang nghĩ gì chứ!” Hần lười nhác nói, thuận tiện nhấc đôi chân dài của hần lui xuống một bước.

“Mạc đại ca mới không phải là người kỳ quái.” Nàng trừng hần.

“Đúng vậy, người nói không kỳ quái thì là không kỳ quái.” Hần qua loa cho xong chuyện, trong lòng trực tiếp nói, người bình thường sẽ coi trọng người sao? Thật sự là buồn cười! Mới vừa rồi Mạc Tịch Thiên phát ra vị đắng chua nồng đậm đến cả người ở bên ngoài cách xa mười dặm* cũng đều người được, chỉ có người trước mắt này là mơ hồ không nhận ra. Tình yêu đúng là khiến cho người ta trở nên ngốc nghếch đi.

* Dặm : đơn vị đo chiều dài, 1 dặm = nửa cây số.

“Đúng rồi, người có biết tại sao ta lại lưu lại đây không?” Kỳ Nhi đột nhiên gian ác nói. Nàng cứ cảm thấy Mạc đại ca hôm nay là lạ, nàng phải chạy đi hỏi cho rõ ràng mới được. Chỉ có điều là phải sớm cùng “Nhan Chân Khanh” thanh toán nợ nần nàng mới có thể hài lòng rời đi.

“Tại sao?” Nghe thấy giọng điệu của nàng, hắn không nhịn được toàn thân run rẩy, cẩn thận hỏi lại.

“A Tứ ca.....Có một việc ta có thể hỏi ngươi một chút hay không....” Giọng nói của nàng đột nhiên trở nên mềm mại, ngọt ngào, cực kỳ êm tai.

Trời ạ! A Tứ ca? Thanh âm ngọt ngào kia khi vào trong tai hắn lại giống như bùa đòi mạng vậy! Hắn kinh hãi dùng tốc độ nhanh nhất lui tới sát hành lang của lương đình, cùng nàng bảo trì khoảng cách an toàn ba thước* trở nên mới nói: “Kỳ Nhi, nếu ngươi có chuyện gì cứ bảo ta cho dù phải xông vào nơi ‘nước sôi lửa bỏng’ ta cũng không từ, huống hồ chỉ là trả lời....” Hắn cười nói rất không được tự nhiên.

“A! Phải không?” Nàng nhẹ nhàng liếc hắn. “Vậy ngươi có thể nói cho tiểu muội ta được biết—cái mặt nạ đó đại diện cho cái gì nha?”

Hắn nghe thấy liền xanh mặt lại.

“Mặt nạ? Ngươi muốn nói....Trời ạ, Kỳ Nhi, ngươi đại nhân đại lượng nhất định phải nghe ta giải thích, ta cũng không có cố ý lừa ngươi, thật đó.” Trời ạ, vấn đề quả nhiên nằm ở chỗ này, hắn còn tưởng rằng nàng sẽ không phát hiện ra, nguy rồi, nàng có thể nhịn đến bây giờ mới bùng nổ, xem ra lần này hắn không chết thì cũng chỉ còn lại nửa cái mạng thôi.

“Trả lời ta!” Nàng không nể tình mà tròn to mắt, không để ý tới bộ dáng cầu xin đáng thương của hắn, nói đùa hoài! Dám có gan lừa nàng thì sẽ phải có gan gánh vác hậu quả!

Vì để ép hỏi ra đáp án, dáng người nhỏ nhắn của Kỳ Nhi đang cố gắng phát ra khí thế của cộc mẹ, gương nanh múa vuốt nhìn chăm chăm hắn, còn Nhan Chân Khanh cao lớn lại giống như một nàng dâu nhỏ nép vào cột đình, sợ hãi nhìn nàng.

“Sao thế? Đầu lưỡi bị mèo ăn rồi à, tìm không được một lý do nào à!” Nàng âm ngoan nhìn Nhan Chân Khanh đang mặt đỏ tai hồng, lấp bắp không nói nên lời.

“‘Quý tôn?’ Chắc chắn! Danh hiệu rất vang dội nha! Ta cũng không biết A Tứ ca của ta lại chính là một nhân vật nổi danh như thế nha, không nói cho ta biết có phải là ngài tiểu muội ta sẽ với cao, phải không?”

“Kỳ Nhi, ngươi tha cho ta đi mà! Ta thật sự không có cố ý. Ta có thể thề!” Về mặt lúc này của hắn có thể so với mướp đắng, hơn nữa còn là khổ qua ướp lạnh nha! Tóm lại, tất cả mọi sai lầm đều nên đổ cho lão thiên gia a! Lão thiên gia sao lại để hắn gặp được Kỳ Nhi chứ? Sao lại còn phú cho nàng bộ dạng xinh đẹp vô hại như thế nữa? Hắn gào khóc a! Làm hại hắn nhất thời bị mê hoặc, lại nổi lên ý niệm muốn theo đuổi nàng, kinh hãi nhất là hắn lại đi thực hành! Một lần sẩy chân để hận ngàn đời! Hắn dấm ngực dấm chân, khi ấy để cho nàng có ấn tượng tốt về hắn nên cũng không dám nói ra mình là “Quý tôn” vang danh trên giang hồ, sợ cái danh hiệu này sẽ dọa nàng chạy mất, vì thế liền bỏ mặt nạ dùng gương mặt thật tiếp cận nàng....Ai! Đợi đến lúc biết được sau về bề ngoài trong sáng giống như tiểu tiên nữ, tiểu cô nương kia chính là một tiểu ác ma chính người không chớp mắt thì mọi thứ đã không còn kịp nữa rồi! Lại không dám nói ra thân phận thật của mình, sợ bị nàng lấy đi lợi dụng, hắn không muốn danh hiệu “Quý tôn” của mình sớm đi vào lịch sử nha!

Chính là không ngờ được lại xui xẻo như thế, ở đây liền đụng phải Kỳ Nhi, lão thiên gia đối xử với hắn quá tàn nhẫn cũng quá hà khắc đi!

“Thề ư? Ngươi nghĩ ta chưa từng thề sao? Lão thiên gia nếu có linh thì kẻ ác trên thế gian này đã chết sạch rồi! Ngươi nghĩ ta là đứa trẻ ba tuổi dễ bị gạt hả!” Nàng cười nhạt, ngay từ lúc năm tuổi sư phụ đã không còn bị lời thề của nàng dối gạt nữa rồi, nàng còn có thể tin vào lời thề này sao? Thật là buồn cười!

“Kỳ Nhi—”

“Được rồi, trút bầu tâm sự cũng đã xong, ta cũng không có nhiều thời gian để lời thôi với ngươi nữa.” Nàng xấu xa liếc hắn một cái, vươn ra cánh tay trắng nõn, mịn màng nói: “Đưa đây!”

“Hả? Cái gì?” Hắn không hiểu hỏi lại.

“Ngươi đừng cho là ta không biết ngươi đang giữ tư liệu về ‘Huyết Ảnh’.” Nàng không kiên nhẫn nói.

“Dạ, dạ, ta lập tức đưa, lập tức đưa.” Mặc dù đau lòng khi phải giao ra tâm huyết nhưng hắn vẫn rất thẳng thắn lấy từ trong ngực ra một phần tư liệu hai tay giao cho nàng, còn bồi thêm một câu: “Xin vui lòng nhận cho!”

Kỳ Nhi không khách sáo cầm lấy, tùy tiện lật vài trang, hải lòng gật đầu liền đem tư liệu cuộn lại dặt ở đai lưng, sau đó lại mỉm cười vươn tay ra, nói: “Đưa thêm đây!”

Nhan Chân Khanh mặt mày tái xanh. “Cái....Cái gì?”

“Mặt nạ của ngươi được làm rất tốt, không ngại cho ta mượn chơi vài ngày đi!” Giọng nói của nàng không cho phép từ chối.

“Mượn...Đương nhiên, đương nhiên....” Hắn gào khóc, ông trời! Đã sinh ra Nhan Chân Khanh ta sao còn sinh ra Liễu Kỳ Nhi nàng chứ? Bất đắc dĩ phải lấy ra mặt nạ bảo bối đã theo hắn mười mấy năm, luyện tiếu không rời đưa cho nàng. Tạm biệt, quý tôn—chủ nhân ngươi vô năng, cuối cùng vẫn để cho ngươi rơi vào trong tay Kỳ Nhi, hắn nhịn không được rơi một giọt lệ. (Ta chết cười mất thôi! :))

“Cho ta ngươi không vui sao?”

“Không, làm sao có thể chứ? Nó có thể ở trong tay người chính là phúc khí của nó nha!”

“VẬY là được rồi.” Nàng cũng không chút khách khí cất vào trong áo.

“Đúng rồi, Kỳ Nhi, sao người lại biết ta có tư liệu về ‘Huyết Ảnh’ thế?”

“Người nghĩ rằng thuộc hạ mà ta nuôi là đồ vô tích sự à!”

Đúng nha, hẳn nhất thời quên mất, thù hạ của Kỳ Nhi có Giang Ngư là người cần cù, trung thành luôn giúp nàng xử lý mọi việc, mọi chuyện trong thiên hạ sao có thể thoát khỏi mắt nàng được! Nhưng là, chữ ‘nuôi’ này còn cần phải xem xét lại đã, hẳn cũng không nhớ rõ khi nào thì Kỳ Nhi có lòng tốt nuôi những người đó, hơn nữa còn chưa từng gặp qua một tổ chức nào lại có Lão đại làm việc tốt như thế, nói cho dễ nghe là để bọn họ tự do, khó nghe hơn là không thèm quan tâm đến sinh tử của bọn họ nha! Ai! Những chuyện như vậy cũng chỉ có mỗi Kỳ Nhi là làm được, nếu không có Giang Ngư khắp nơi giúp nàng xử lý thì đã sớm cây đổ khi tan tác rồi! Còn cần phải nhờ Kỳ Nhi vô trách nhiệm kia nuôi sao? Đợi đến khi đó thì thù hạ của nàng sớm đã chết đói rồi! Còn có thể đợi đến tận bây giờ cho Kỳ Nhi sử dụng sao? Cho nên, hẳn đối với lời nói của Kỳ Nhi là vô cùng khinh bỉ!

“Sao vậy, người đối với lời nói của ta có gì hoài nghi à?”

“Không có!” Hắn rất không có đạo đức nói.

“Hừ! Không có là tốt rồi.” Từ vẻ mặt của hắn, nàng thừa biết trong lòng hắn đang nghĩ gì, chỉ có điều đó cũng là sự thật, cho nên nàng cũng lười truy xét, trong lòng đang vội muốn đi tìm Thiên ca vậy tạm thời tha cho hắn một lần đi!

“Trời sắp tối rồi, ta phải về trước đây, lần khác lại tới tìm người nói chuyện.” Ngẩng đầu nhìn sắc trời sắp tối rồi, lại bỏ lại một câu rồi quay đầu bước đi.

“Dạ, nơi đây luôn hoan nghênh người đại giá!” Đương nhiên là chào đón, hắn quyết định tối nay lập tức rời đi, tốt nhất là rời đi càng xa Hồn Thiên Bảo càng tốt! Hắn mang theo tâm tình của một người sắp được tự do mà vui vẻ tiễn nàng ra cửa, nhìn theo bước chân của nàng.

Khi nàng sắp ra khỏi cổng vòm thì liền ngừng lại, bỗng nhiên nghĩ đến điều gì đó liền quay đầu lại nở nụ cười tà với hắn.

“Còn....Còn có chuyện gì sao?” Tim hắn như treo ngược cành cây, trời ạ, đừng giết hại ta nữa!

“Không có gì, ta chẳng qua đang nghĩ đến lúc Giang Ngư báo tin cho ta có nhắc đến một chuyện, không biết có nên hỏi người cho rõ ràng không.....Nhưng mà ta lại rất hiếu kỳ nha—làm sao bây giờ....!” Nàng đứng ở trước cổng vòm khôn có ý tốt liếc hắn một cái.

“Không sao, người cứ hỏi đi nếu biết ta sẽ trả lời ngay.” Hắn thoải mái nói, hy vọng nhanh chóng đuổi đi tiểu ác ma này, đồng thời cũng âm thầm cầu nguyện Giang Ngư đừng có nói xấu hắn là được!

“Vậy thì được rồi, lúc Giang Ngư nói thì ta cũng chưa biết người là ‘Quý tôn’ cho nên cũng không có hỏi nhiều, hiện tại đã biết là người ta liền rất có hứng thú nha, A Tứ, nghe nói trước đây người kết giao với một cô nương có phải không? Người phải trung thực nói ra nha!”

“Cô nương?” Hắn kêu to.

“Mặt trời mọc từ hướng tây rồi, ta sẽ kết giao với một cô nương sao? Người cũng không phải là mới quen biết ta.” Kể từ lúc không cần thận quen biết Kỳ Nhi, hắn đối với nữ nhân đã sớm hết hy vọng rồi, hoàn toàn không dám đến gần bất cứ ai, hẳn tin tưởng Kỳ Nhi được sinh ra là để tạo ra nam nhân độc thân, bởi vì bất kỳ nam nhân nào quen biết nàng thì ảo tưởng đối với những nữ nhân xinh đẹp đều dần tan biến, từ đó không còn dám tin tưởng vào nữ nhân nữa.

“Bởi vì hiểu rõ người cho nên ta mới càng tin tưởng nha, chỉ có điều....Chắc chắn! Không nghĩ đến người....” Nàng vừa thở dài vừa lắc đầu, ý chỉ điều gì đó nhưng lại hướng về hắn cười cười.

“Không nghĩ đến cái gì? Tóm lại tiểu tử Giang Ngư kia nói gì với người, khiến cho người cứ thần bí như vậy chứ?”

“Đừng giả vờ nữa, hiện tại trên giang hồ có ai không biết, gần đây ‘Quý tôn’ cổ quái luôn trêu chọc người ta nhưng lại si mê một tiểu cô nương 10 tuổi chứ? Còn liều chết quần quýt lấy người ta thế không phải nàng thì không lấy đấy! Vốn là không có ai tin chuyện này, thế nhưng lại do chính tiểu cô nương kia tuyên bố thì phải? Trong tay có tin vật tùy thân của ‘Quý tôn’, còn nói ‘Quý tôn’ đưa cho nàng làm vật đính ước, khiến cho người khác không thể không tin nha!

Nhan Chân Khanh nghe xong, vẻ mặt ngay lập tức thay đổi thành đủ loại màu sắc, trắng, hồng, đen, xanh, vết sẹo trên mặt cũng vì khuôn mặt vặn vẹo quá mức mà trở nên quỷ dị, đáng sợ. Thân thể cao lớn đầy vết thương cũng càng thêm run rẩy—Kỳ Nhi xem đủ rồi, nàng chưa từng nhìn thấy A Tứ tức giận đến vậy, thật sự rất thú vị nha!

“Tiểu cô nương kia—thật là quá đáng! Ta nhất định phải đem nàng băm vằm mới được!” Hắn gầm lên!

“Ai nha, xem ra người thật sự biết tiểu cô nương kia, hóa ra người đúng là thích ‘luyện đồng’.” Nàng đặc biệt nhấn mạnh ba chữ kia. “Ai! Thật không thể tưởng tượng nổi—vẫn còn rất khó tin đó!” Kỳ Nhi giả vờ thở dài nói.

“Ta không có!” Hắn trừng mắt nhìn nàng rống to!

“Quên đi, ngươi không cần phải giải thích nữa, hiện tại không có ai là chưa tin đâu. Ta còn có....”

“Ta thật sự không có!” Hấn cắt ngang lời nàng, quát to hơn nữa.

Nhìn thấy hấn phản ứng gay gắt như vậy, nàng sợ hết hồn, cũng lùi lại cùng hấn tranh cãi tiếp.

“Được rồi, coi như là ngươi không có—như vậy được chưa?” Nhưng về mặt của nàng lại hiện rõ sự không tin tưởng! Nàng rất nhanh nói tiếp: “Còn nữa, tốt nhất ngươi nên ở lại đây thêm vài ngày nữa, ta còn có việc muốn ngươi hỗ trợ, ngươi sẽ không từ chối ta nha!”

Thấy hấn không có phản ứng, nàng lại nói tiếp: “Được rồi, cứ quyết định như vậy đi, ta đi đây, ngày mai lại tới tìm ngươi!” Chưa bước được bước nào lại quay đầu lại cảnh cáo. “Tốt nhất ngươi đừng nghĩ chuồn êm, nếu không ta sẽ không giống như hôm nay bỏ qua cho ngươi đơn giản vậy đâu! Ngươi tự suy nghĩ đi!” Nói xong vui vẻ xoay người rời đi.

Một lúc lâu, hấn vẫn đứng bất động tại chỗ, một cơn gió lạnh thổi qua! Hấn giống như bị hóa đá, mặt mũi trắng bệch—Kỳ Nhi là con giun trong bụng hấn sao? Gió lạnh lại lần nữa thổi qua, đây là suy nghĩ trong đầu hấn vào lúc này.

Đã có bài học của Tiêu Hồng Mai, Kỳ Nhi đương nhiên phải cẩn thận một chút, tránh để cho hấn chuồn mất thì nàng sẽ rất mất mặt nha!

Ai! Hôm nay thật đúng là ngày dài nhất trong cuộc đời của ‘Quý tôn’ – Nhan Chân Khanh, cũng là ngày thê thảm nhất.

Mạc Tương Vân đi ra khỏi dãy hành lang liền đụng phải Kỳ Nhi đang vội vàng chạy đến, ngay cả tránh cũng không kịp.

Kỳ Nhi trông thấy hấn thì rất kinh ngạc, mấy ngày nay lão phu nhân trở lại phương Nam bái tế cho nên mọi người đều trở về viện của mình dùng cơm, chỉ có Mạc Tích Thiên đôi khi sẽ đến Ngọc Trúc Hiền cùng nàng dùng bữa, nàng cứ tưởng là Mạc Tương Vân cũng quay về phương Nam rồi, nên mới không tới tìm nàng. Không ngờ hấn vẫn còn ở lại Hồn Thiên Bảo.

Nàng vui mừng chào hỏi. “A Vân! Đã lâu không gặp, sao ngươi lại không đến tìm ta nữa?”

Thấy dáng vẻ của hấn khi gặp được nàng giống như gặp phải rắn độc, mãnh thú, nàng không vui nói: “Sao vậy? Nhìn thấy ta liền không vui sao?”

Hấn không có trả lời.

Đùa hoài! Ký ức tàn khốc trước vẫn còn mới, nhìn thấy nàng còn vui sướng được mới là lạ đó! Hấn theo bản năng vuốt vuốt phần lưng chưa khỏi hấn.

“Này! Không lẽ ngươi vẫn còn tức giận về chuyện lần trước sao, ta cũng đã xin lỗi ngươi rồi mà.” Thật là, một đại nam nhân cũng không cần quá hẹp hòi như thế chứ? Kỳ Nhi khinh thường nghĩ.

“Đúng đó, lần sau đổi lại ta chém ngươi một đao rồi xin lỗi là được rồi.” Hấn tức giận phản công.

“Nghiêm trọng đến vậy sao?” Chẳng qua là phôi nắng nhiều một chút thôi mà, nam nhân này da thịt cũng không quá yếu ớt đi. Vì vậy, nàng rất nghiêm túc lộ ra vẻ mặt không tin.

Hấn thấy thế rất tức giận không nói hai lời liền bắt đầu cởi áo.

“Này! Ngươi cởi quần áo ra làm gì vậy? Ngươi đừng có biến thái nha!” Kỳ Nhi kêu to! Nhưng lại không có dời ánh mắt đi, dù sao cũng không nhìn là không nhìn nha!

Hấn không để ý tới nàng, cởi áo xuống xoay người lại để lộ ra phần lưng vô cùng thê thảm cho nàng xem.

“A—lưng của ngươi, lưng của ngươi....” Nàng kêu lên. “Không, không nghĩ đến phôi nắng nhiều sẽ trở nên đáng sợ như vậy! Hắc, hắc.....” Nàng xấu hổ, cười gượng.

“Hừ! Đều nhờ người ban cho!” Hấn tuyệt đối tin tưởng Kỳ Nhi là tiểu ác ma đầu thai chuyển kiếp, nghĩ lại một ngày sống trong địa ngục như thế—đúng là một con ác mộng.

“Ngươi đừng như thế nữa, ta cũng đâu phải là cố ý.....Ngươi đại nhân đại lượng mà!” Nàng nhẹ lời kéo áo trong của hấn, dùng thanh âm đáng thương cầu xin tha thứ.

“Ngươi...Ngươi muốn làm gì? Ngươi đừng kéo ta nữa!” Khi tay nàng mới vừa chạm vào hấn, hấn sợ hãi đẩy tay nàng ra, nếu như là trước kia thấy đáng về đáng thương động lòng người đó của nàng thì hấn sẽ cố hết sức phát huy khí chất nam nhân che chở cho nàng. Nhưng là ngày đó nhận được bài học thê thảm như vậy khiến hấn hoàn toàn tỉnh ngộ, ngăn cản lần chớ tin vào vẻ bề ngoài như tiên nữ của nàng, nàng tuyệt đối là một tiểu ác ma đầu thai chuyển kiếp, hơn nữa nàng trở mặt như trở bàn tay, bảo hấn sao có thể tin nàng đây?

Nàng đối với phản ứng của Mạc Tương Vân không có để ý, trái lại chợt nghĩ đến điều gì đó ở trên người tìm kiếm, cuối cùng liền lấy ra một bình sứ men xanh đặt ở thắt lưng, nhìn kỹ thuộc ở bên trong, vui vẻ đưa cho hấn nói: “Đây! Cái này cho ngươi, bôi vào vết thương, không đến ba ngày da thịt liền trở lại xinh đẹp, khỏe mạnh như cũ.” Thấy hấn chần chừ không có nhận, nàng lớn tiếng nói: “Này! Đây chính là linh dược do đại thần y ta tỉ mỉ điều chế, người khác muốn xin cũng không được đâu, ngài còn không cầm lấy đi?”

“Không cần!” Hấn kiên quyết từ chối.

“Vì sao không cần?” Nàng nhú mày.

Do nàng tỉ mỉ điều chế ư? Hấn còn chưa muốn chết đâu! Hấn dùng vẻ mặt sợ hãi nhìn chăm chăm bình thuốc kia, liều mạng lắc đầu.

Thấy dáng vẻ đó của hấn, giống như trong tay nàng là độc dược vậy, nàng không nhịn được hỏa khí dâng cao, được lắm! Dám nghi ngờ lòng tốt của nàng sao?

“Không sao, ta giúp ngươi bôi rồi ngươi sẽ biết thuốc của ta rất tốt đó!” Nàng nhấn lại, mở nút bình đồ thuốc bột ra muốn bôi lên lưng hấn.

Hấn trông thấy vội vàng né tránh ma chường của nàng. “Này! Ta nói không cần là không cần, ngươi đừng ép ta.” Hấn kêu to! Giống như đang trốn ôn dịch vội né tránh.

Kỳ Nhi thấy vậy càng thêm tức giận, không bôi được cho hấn, nàng không cam lòng! Lại dám từ chối ý tốt của nàng! Tung người lắc mình một cái, nàng đột nhiên xuất hiện trước mặt hấn, hại hấn sợ hết hồn không kịp phản ứng liền bị nàng túm được cánh tay, hấn đau đến nỗi kêu to. “Ồi! Nhẹ một chút, nhẹ một chút.... Tay ta sắp đứt rồi....”

“Ngươi còn muốn trốn nữa không?” Nàng hung ác hỏi.

“Không, không trốn, không trốn.” Hấn đau đến nhe răng trợn mắt nói. Đồng thời cũng buồn bực trong lòng, động tác của nàng sao nhanh như thế chứ? Lý do gì mà hấn tránh không được là gì chứ?

“Vậy có muốn bôi thuốc của ta hay không.....” Nàng hí mắt nguy hiểm nhìn hấn.

“Muốn, muốn. Tiểu thư Kỳ Nhi ban tặng thuốc tại hạ sao dám không nhận chứ?” Hấn cười khổ, ai! Đều do hấn nhất thời sơ suất, cho rằng nàng là nữ nhân nên quá coi thường nàng mới có thể dễ dàng rơi vào trong tay nàng như vậy.

Dựa vào lòng tự tôn của nam nhân, hấn có chết cũng sẽ không thừa nhận hấn bị tóm được là do công phu của tiểu cô nương Kỳ Nhi này so với hấn giỏi hơn.

“Tốt lắm. Ngươi ngoan ngoãn ngồi ở trên ghế đừng có mà lộn xộn, ta bôi thuốc giúp ngươi.” Nàng chỉ chỉ vào ghế đá trong vườn, sau đó buông tay hấn ra, không sợ hấn không nghe lời.

Mặc Trương Vân sợ hãi uy phong của nàng, không thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn ngồi xuống ghế đá, cởi áo ra, buồn chán cúi đầu để mặc cho Kỳ Nhi định đoạt, giống như một nàng dâu nhỏ.

“Chắc chắn! Thật sự là rất nghiêm trọng nha!” Nàng ghé sát vào lưng hấn cẩn thận nhìn, toàn bộ phần lưng do phơi nắng liền bị tróc da vô cùng thâm, có một số chỗ còn mưng mủ, lở loét, nếu không xử lý cẩn thận nhất định sẽ lưu lại vết tích rất khó nhìn, nàng nghi ngờ—mấy ngày nay rốt cuộc là hấn bôi loại thuốc vớ vẩn gì vậy?

“Nếu chiếu theo vết thương của ngươi mà nói thì cũng sẽ không nghiêm trọng như vậy, ít nhất là cũng không lở loét đến đáng sợ thế nha, này! Cuối cùng là ngươi đã bôi thuốc gì vậy?” Sẽ không phải là bôi hủ thực tán* đó chứ?

* hủ thực tán: thuốc bảo mồn da.

“Ta không có bôi thuốc.”

“Cái gì?” Nàng nghi là nàng nghe lầm.

“Ta nói ta không có bôi thuốc.” Hấn không kiên nhẫn nói.

Ồ! Xem ra hấn vẫn còn tức giận nha!

“Ý của ngươi muốn nói, là do ngươi tình nguyện để cho nó lở loét như thế! Xem ra là ta làm gà mẹ rồi, chắc là ta nên dùng hóa cốt tán bôi giúp ngươi, làm cho nó hoàn toàn thối rửa ra là được rồi.” Vừa nói nàng vừa tìm kiếm khắp người.

Hóa cốt tán?

Hấn sợ hãi nhảy dựng lên, vội vàng kêu to giải thích nguyên nhân. “Ngân vạn lần không cần, không phải ta cố ý không bôi thuốc, ta có bôi mặt được* nha!”

Đùa hoài! Hóa cốt tán? Bôi cho hấn thì không phải sẽ gặp Diêm Vương trước thời hạn sao?

“Mặt được bôi tốt lắm sao? Không thể nào? Đường đường là nhị thiếu gia của Hồn Thiên Bảo tùy tiện hét một tiếng muốn bao nhiêu xe ngựa chở thuốc trị thương lại không được chứ? Ngươi nghĩ ta rất dễ bị lừa gạt phải không?” Nàng ngừng tay, hí mắt hỏi.

Hắn oán giận nhìn nàng một cái, mới ủy khuất nói: “Ta bị người chinh cho thể thảm như vậy, ít nhất cũng phải giữ lại chút mặt mũi cho mình chứ, ta cũng không có mặt mũi nào đến kho thuốc để lấy thuốc bôi. Hơn nữa, ta cũng không muốn cho người khác biết thảm trạng của mình, không ai giúp ta, tự ta làm sao có thể bôi thuốc chứ? Cho nên cứ dứt khoát không bôi thuốc, trước đây bị đoản đao chém không có bôi thuốc cũng tự động khỏi, ta nghĩ những vết thương này cũng sẽ tự khỏi.” Hắn thật sự nghĩ như vậy, nhưng là vết thương này càng ngày càng trầm trọng, không có tốt đẹp như hắn nghĩ.

Kỳ Nhi nghe xong, không dám tin trọn to hai mắt, sau đó liền cười to ra tiếng, thực sự quá buồn cười, trên thế gian này lại có người coi trọng mặt mũi như thế—đúng là kẻ ‘ngốc’—nàng cười đến chảy cả nước mắt.

* cây mật được: là một vị thuốc trong đông y có tác dụng trị thương, viêm ruột thừa, bụng ứ đau. được trồng ở Ethiopia và Ấn Độ.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Nương Tử Bướng Bỉnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

“Kỳ Nhi! Người không an ủi ta thì thôi lại còn cười to như thế nữa!” Nhìn nàng cười đến không còn lương tâm, hắn không nhịn được bốc hỏa.

“Ta...Ta nói cho người biết.” Nàng cố nín cười, lau đi giọt nước mắt trên khóe mắt, nghiêm chỉnh nói. “May cho người là hôm nay gặp được ta, nếu không ta dám dùng cái đầu xinh đẹp của mình bảo đảm, người còn không bôi thuốc nữa thì không đến một tháng sau thì phần lưng của người sẽ lở loét ra đến tận ngực nhìn thấy cả xương ngực đó.” Nàng lại tiếp tục: “Theo như thần y ta đây chuẩn đoán, vết thương trên lưng người không giống với vết thương do đao kiếm binh thường gây ra, là bị phỏng da, bọt nước nổi lên liền phá, mưng mủ liền không xử lý, xem ra...Ai...”

Thấy nàng nói được rõ ràng rành mạch rồi lại lắc đầu thờ dài, Mạc Trương Vân nóng lòng muốn chết, lở loét nhìn thấy cả xương ngực sao? Nghĩ đến tình cảnh đó, cả người hắn liền run lên. “Người đừng có thờ dài nữa, rốt cuộc phải như thế nào mới trị khỏi vết thương của ta, người nói mau đi?”

“Chỉ cần bôi linh dược do ta tinh luyện...” Thấy vẻ mặt hoài nghi của hắn, nàng không khỏi hí mắt lại. “Như thế nào? Người không tin sao?”

“Đương nhiên—” Nhận được ánh mắt giết người của nàng, hắn mấp máy môi. “Đúng...Tin tưởng.” Hắn có chút khổ sở trả lời.

“Ừm, xem như người thông minh. Xem vết thương trên lưng người cũng có một phần lỗi của ta, ta sẽ chịu trách nhiệm trị khỏi cho nó. Được rồi, người xoay người lại, bốn tiểu thư bôi thuốc giúp người.”

Hắn nghe lời xoay người lại, trong lòng tràn ngập tức giận cùng đau thương mà không dám nói ra, một phần lỗi ư? Vốn đều là lỗi của nàng, nói được thật là dễ nghe! Nhớ lại ngày bị thương kia, nàng rõ ràng nói là giữa trưa sẽ đến thả hắn nhưng cho đến lúc mặt trời lặn về phía Tây cũng không thấy bóng dáng nàng đâu, hắn suýt chút nữa là không qua được thử thách khó khăn đó mà bỏ mạng rồi.

Cũng may, lúc hắn sắp không chịu nổi định nói lời vĩnh biệt với thế gian tươi đẹp này thì nàng cũng kịp thời chạy đến, vừa vặn giúp hắn nhổ đao ra, cũng rất có lương tâm mà nói lời xin lỗi với hắn. Nhưng lúc hắn nghe xong lý do của nàng suýt chút nữa là học máu mà chết, lý do chính là—nàng dậy muộn! Rất rõ ràng nha! Trong lúc hắn sắp bị mặt trời nướng chín thì nàng đang ở trong chăn thoải mái ngủ nướng! Mà còn ngủ đến tận 12 canh giờ nữa chứ? Nàng là heo đầu thai sao? (đã vô tội vì cười quá nhiều)

Quên đi, hắn lắc đầu, cái đó cũng chưa tính là gì, khiến cho hắn giận nhất là khi hắn sức cùng lực kiệt, không còn hơi sức để trở về phòng, xin nàng cho hắn ở lại Ngọc Trúc Hiên một đêm nàng vẫn cây ngay không sợ chết đứng mắng ầm lên, còn nói hắn cố ý phá hỏng thanh danh của nàng mới ghê chứ! Cái này từ đâu ra vậy? Nếu như là trước kia còn chưa biết đến bản tính đáng sợ của nàng cùng nàng sống chung dưới một mái hiên, hắn còn có thể không cẩn thận, không cố ý mà phá hỏng danh tiết của nàng, nhưng hôm nay có đánh chết hắn cũng không làm! Còn nữa, hắn cũng chưa quên lúc ở Quan Nguyệt Hồ nàng còn hào phóng để cho hắn ôm lên đỉnh, hiện tại chỉ xin ở lại một đêm thì sẽ chết sao? Vì thế nàng rất không có lương tâm để mặc hắn một đêm ngủ ở bên ngoài hứng gió lạnh—trong bụng hắn không biết đã mắng đến mấy ngàn, mấy vạn lần nhưng hắn cũng không dám nói ra miệng, có câu nói rất hay ‘kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt’, đạo lý này hắn vẫn còn hiểu được.

Kỳ Nhi đổ thuốc bột ra thật cẩn thận thoa lên vết thương dọc từ gáy xuống tới thắt lưng chợt nàng dừng lại, xem ra vết thương kéo dài tới tận mông, chân cũng có, nàng rất tự nhiên nói: “A Vãn, cời quần ra.”

“Cái gì?” Nhất thời hắn không hiểu được ý của nàng.

“Người không cời quần sao ta có thể giúp người bôi thuốc chứ?” Vết thương kéo dài từ lưng xuống còn có thể nhìn thấy phần mông cùng chân cũng không thoát khỏi thảm cảnh bị mặt trời thiêu đốt, muốn thoa thuốc dĩ nhiên cũng phải bôi toàn bộ chứ, không lẽ chỉ bôi phần trên cứ mặc kệ phía dưới cho nó loét ra hay sao? Nàng rất tự nhiên nghĩ. Thấy hắn chậm chạp không cời quần mất kiên nhẫn nói: “Nhanh cời quần ra đi, thời gian của ta có hạn đấy.” Nàng cũng không có quên là phải đi tìm Mạc đại ca, ngoài ý muốn gặp phải Mạc Trương Vân, vừa nói vừa đưa tay kéo trung y của hắn muốn nhanh giúp hắn cời.

Mạc Trương Vân quả nhiên là bị dọa, vội nắm chặt trung y của mình nhảy lên. “Ngươi—ngươi không nên động thủ, ngươi” thật sự—hắn không nói được thành lời, nàng muốn một đại nam nhân như hắn ở trước mặt nàng cời quần sao? Đây là dạng nữ nhân gì vậy chứ? Thật sự là quá táo bạo rồi! Hắn thề có chết cũng phải giữ lại quần của mình—

“Ngươi sao lại lè mè như vậy, cời quần một chút cũng không có chết đâu.” Nàng lại động thủ giúp hắn, Mạc Trương Vân liều chết chống cự, ngay lập tức hai người liền ở thế giằng co, ngay lúc Kỳ Nhi sắp thực hiện được kế hoạch thì có một giọng nói lạnh lẽo bỗng vang lên.

“Hai người đang làm gì vậy!”

Mạc Trương Vân cùng Kỳ Nhi đều ngẩn người, cùng lúc quay đầu lại, nhìn thấy Mạc Tích Thiên mặt mày xanh mét đứng ở hành lang, trong mắt lửa cháy hừng hực nhìn chằm chằm vào hành động vô cùng mờ ám của bọn họ.

Kỳ Nhi thấy hắn lập tức buông tha Mạc Trương Vân, vui vẻ kêu lên: “Mạc đại ca, ta đang muốn tìm huynh đây.” Nàng trực tiếp nhào vào lòng hắn, không hề phát hiện thấy hắn đang tức giận, dứt khoát ôm tay hắn.

Nhưng là Mạc Trương Vân lại không có lá gan to như nàng, thấy được vẻ mặt giận dữ của Mạc Tích Thiên, hắn đã sớm bị dọa sợ hết hồn vía rồi, chưa từng thấy qua đại ca nổi giận, lúc này mới được tận mắt chứng kiến, hơn nữa còn là đại hỏa hoạn đó! Hắn bắt an kêu một tiếng: “Đại ca.” Hắn thậm chí còn không biết mình đã làm sai điều gì đây.

Sau khi trở về từ Trượng viện Mạc Tích Thiên buồn bực liền nhốt mình trong phòng, đến khi thấy được sắc trời đã tối sợ Kỳ Nhi vẫn còn ở lại Trượng viện quần quýt cùng Nhan Chân Khanh liền không cam lòng lập tức muốn đi bắt nàng về cho dù nàng có muốn hay không, dù sao hắn cũng không cho phép nàng cùng tên Nhan Chân Khanh kia ở cùng một chỗ. Ai ngờ vừa bước ra khỏi thư phòng liền nhìn thấy Kỳ Nhi ở trong vườn liền mừng thầm trong lòng, đợi đến lúc hắn tới gần thì trông thấy nàng cùng Mạc Trương Vân quần áo xộc xệch đang ôm nhau, hai người lôi kéo nhau rất thân mật khiến cho lý trí của hắn gần như biến mất hoàn toàn, hắn dùng một tia lý trí còn sót lại ngăn mình bạo phát lửa giận, thâm trầm lên tiếng cất ngang ‘chuyện tốt’ của bọn họ.

Kỳ Nhi nhào vào trong lòng hắn cảm thấy thân mình hắn nóng rực cùng cứng nhắc, đẩy hắn ra nhìn kỹ khuôn mặt cứng đờ của hắn, khó hiểu hỏi: “Mạc đại ca, huynh làm sao vậy? Không thoải mái sao?” Kiễng mũi chân, tay sờ sờ lên trán hắn, cũng không có gì khác thường nha.

Hắn rất nhanh nắm tay nàng kéo xuống, hiện tại hắn không có tâm tình vui đùa cùng nàng, hắn chỉ muốn nghe lời giải thích của nàng!

“Mới vừa rồi hai người đang làm cái gì vậy?” Vẻ mặt hắn phức tạp cúi đầu nhìn nàng chằm chằm, chậm rãi hỏi, ánh mắt càng thêm sắc bén liếc Mạc Trương Vân một cái, dọa hắn sợ đến nỗi mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. Hắn nín thở chờ nàng trả lời, cảm thấy tim như bị xiết chặt, nhưng nếu nàng trả lời là—bảo hắn sao có thể chịu được.....(tội nghiệp huynh quá >)

“Ta đang giúp A Vân bôi thuốc nha.” Nàng nhìn tay bị kéo xuống, trong lòng không hiểu sao lại có chút không vui, hắn không muốn nàng gần gũi hắn sao? Theo trực giác nàng buông tay hắn ra, lui lại từng bước, nụ cười cũng không còn rạng rỡ nữa.

“Bôi thuốc?” Hắn nheo mắt lại nhìn về phía Mạc Trương Vân.

Mạc Trương Vân liên tục gật đầu, vội vàng đem vết thương trên lưng cho hắn xem, mới phát hiện lửa giận trong mắt Mạc Tích Thiên dần biến mất.

Chuông báo động trong lòng Mạc Trương Vân ngay lập tức vang lên. Thì ra lời đồn trong bảo hoàn toàn là sự thật! Đại ca thật sự coi trọng Kỳ Nhi.... Tiêu ác ma đáng sợ này! Không còn gì để nghi ngờ, hắn cũng chưa từng gặp qua đại ca tức giận như thế, quá thất lễ—đại ca quanh năm giống như một khối băng cuối cùng cũng thông suốt. Nhưng tại sao đối tượng lại là Kỳ Nhi chứ? Có một đại tẩu ác ma như nàng, cuộc sống sau này của hắn sẽ rất thê thảm nha! Mới quen biết không bao lâu, hắn đã bị nàng chinh cho thâm thương như vậy, một khi nàng lên làm đại tẩu của mình, không bị nàng lột da mới lạ đó, nếu thật sự nàng tiến vào Mạc gia hắn còn có thể sống sót sao? Nghĩ đến đây hắn không nhịn được mà rung mình. Nhìn lại đáng về của đại ca....Rõ ràng đã bị tẩu hỏa nhập ma rồi, không thể thoát ra được, như thế nào cũng không cứu được hắn.....(haha...đừng có động vào nàng ấy là được)

Mạc Tích Thiên nhìn vết thương trên lưng hắn, nhẹ nhõu mày lại nhìn qua bình thuốc trong tay Kỳ Nhi, nhất thời liền cảm thấy thoải mái, ánh mắt cũng trở nên nhu hòa nhưng lòng mày cũng chưa hoàn toàn buông lỏng, nói: “Vậy cũng đâu cần phải lôi lôi kéo kéo chứ, còn ra thể thống gì nữa!”

“Đó là Kỳ Nhi nàng—” lời còn chưa dứt, Mạc Trương Vân đã kịp lúc che miệng lại, hoàn hảo! Nếu nói cho đại ca biết Kỳ Nhi muốn cời quần của hắn, khi đó cho dù hắn là người bị hại cố sức chống cự cũng sợ rằng cuộc sống sau này cũng không yên bình.

Nhưng rõ ràng là hắn đã vui mừng quá sớm, hắn không ngờ rằng Kỳ Nhi đứng ở một bên tiếp lời hắn: “Là ta muốn hắn cời quần nhưng hắn không chịu, nhưng nếu không cời quần thì sao có thể bôi thuốc chứ? Ta còn suýt nữa động thủ cời giúp hắn.”

Mạc Trương Vân kêu thảm thiết, Kỳ Nhi là đồ ngốc sao?

“Cái gì? Nàng muốn cời giúp nó?” Mạc Tích Thiên nghe xong giống như bị chọc tức, nắm chặt bả vai của nàng, hip mắt đầy nguy hiểm hỏi lại nàng.

“Đừng vậy a.....Ta nếu muốn bôi thuốc giúp hắn thì đương nhiên phải.....” Tim nàng suýt chút nữa ngừng đập, lực đạo của hắn ở trên vai khiến cho nàng cảm nhận được rõ ràng hắn đang tức giận, nàng chưa từng thấy hắn đáng sợ như thế. Nàng không biết mình đã làm gì sai khiến cho hắn tức giận đến thế?

“Câm miệng!” Hắn rống lên cất ngang lời nàng! Không nói hai lời liền khiêng nàng lên không để ý đến sự phản kháng của nàng, nhanh chóng hướng về

bên ngoài, lúc gần ra không quên bỏ lại một câu làm cho Mạc Tương Văn liên tiếp kêu oan.

“Thương thế của đệ tuy lớn nhưng có thể đi gọi người khác bôi thuốc cho, nếu lại để cho ta thấy đệ còn kêu Kỳ Nhi giúp đệ thoa thuốc—” hắn dừng lại một chút. “Hậu quả tự mình gánh chịu!”

Trời ạ! Nói cái gì vậy? Tự mình gánh chịu? Hắn là trêu ai chọc ai vậy, đúng là tai bay vạ gió mà! Mẹ kiếp, hắn nhin không được mắng lời thô tục! Cho đến hôm nay hắn mới biết được đại ca ruột của hắn là người ‘trọng sắc khinh đệ’ mà! Thật là uổng công hắn bình thường vẫn kính trọng, ngưỡng mộ! Hắn không khỏi cảm thán.

Mạc Tịch Thiên khiêng Kỳ Nhi đá văng cửa thư phòng, sau đó liền dùng gót chân đóng cửa lại, “Rầm!” một tiếng, cánh cửa chấn động một cái giống như là muốn bỏ mình.

Hành động này chứng tỏ hiện tại hắn đang vô cùng tức giận không có chỗ phát tiết! Đến trước ghế thái sư trong thư phòng, hắn thô bạo đem nạng ném lên trên ghế, không quan tâm đến thanh âm ai oán của nạng, hai mắt sáng như bó đuốc trừng nạng!

“Ai nha! Đau chết ta, nguoi dùng lực lớn như vậy để làm gì? Ta cùng nguoi kết thù nha!” Nạng lập tức đứng lên xoa cái mông phát đau, tức giận rống to! Vô duyên vô cớ đối với nạng tức giận, lại vô duyên vô cớ đem nạng đến đây, còn dùng sức ném nạng lên ghế, hắn hôm nay không chỉ kỳ quái mà còn đã man không thể nói lý!

“Nguoi chính là không biết liêm sỉ, còn muốn coi quần nam nhân—ta thật sự nghi ngờ không biết nguoi là cái dạng nữ nhân gì nữa!” Hắn khó nén cảm giận gầm nhẹ.

“Ta.....Ta không biết liêm sỉ, nguoi nói ta không biết liêm sỉ?” Nạng vô cùng tức giận, lòng cũng rất đau, hắn sao có thể nói nạng như thế? “Ta chẳng qua là muốn giúp A Văn bôi thuốc, nguoi cứ ác ý hạ thấp ta như vậy—ta đã làm sai điều gì chứ?” Nạng cố nén nước mắt đang từ hốc mắt muốn chảy ra, nghẹn ngào hỏi.

“Nguoi còn không nhận sai sao? Nguoi là một cô nương lại không biết xấu hổ muốn giúp nam nhân coi quần là không đúng!” Mặt nạng chợt đỏ lên làm rối loạn tâm hắn, hắn nắm chặt tay, cố nén xuống cảm giác thương tiếc đối với nạng, nạng có biết hành vi tùy tiện, coi thường lễ giáo như vậy của nạng có bao nhiêu sai trái, nguoi không hiểu chuyện sẽ đánh giá nạng ra sao chứ? Nạng phải học được cách kiềm chế lại những hành vi kích động của bản thân, hơn nữa bây giờ nạng lại bày ra dáng vẻ không nhận sai càng khiến cho hắn thêm tức giận.

Thấy được trong mắt hắn lóe lên tia xem thường, nạng liền quật cường thu lại nước mắt. Kiêu ngạo cùng tức giận đồng thời nổi lên, cười lạnh nói: “Nguoi quản ta không biết liêm sỉ ư, ta thích coi quần ai liền coi, nguoi dựa vào đâu mà quản ta. Tránh ra!” Nạng phát tay ý muốn rời đi nhưng thấy hắn vẫn như cũ đứng trước mặt, nạng liền dùng sức đẩy hắn ra.

“Nguoi cũng không có quyền gì mà giữ ta lại đây! Bỏ cô nương muốn đi thì không ai có thể cản được!” Nạng quay đầu dùng sức giậm chân muốn rời đi.

“Không cho phép rời đi!” Hắn rống to ra lệnh cho nạng.

Nạng nghe thấy bước chân hơi dừng một chút, hừ lạnh một cái, vẫn tiếp tục vuron tay mở cửa phòng, không để ý đến mệnh lệnh của hắn.

“Ta nói, không cho phép nguoi rời đi!” Thấy nạng không để ý tới mình, hắn nhanh chóng bước đến phía sau nạng, giữ chặt bả vai của nạng muốn nạng xoay người lại.

Nạng hơi nghiêng vai tránh đi bàn tay to của hắn, hắn ngăn nguoi, nạng đã bước ra khỏi phòng, hắn lập tức dùng một tay khác ôm lấy eo của nạng, nạng ngay lúc tay hắn gần chạm vào, thân thể liền nhẹ xoay một cái về bên phải không dấu vết tránh thoát tay hắn, nổi giận đùng đùng cùng hắn đối mặt.

“Tóm lại nguoi muốn làm cái gì?” Nạng đứng ở trên hành lang dài, hướng về phía hắn căm giận nói.

Võ công của nạng sao có thể cao như vậy chứ? Trong đầu hắn hiện ra một bóng dáng có chút mơ hồ, trong nháy mắt bỗng nhiên sáng tỏ—

Hắn đứng thẳng ở bên trong, chăm chú nhìn dung nhan nạng đang nổi giận nhưng vẫn xinh đẹp như cũ khiến cho người ta không dám nhìn kỹ. Về mặt từ kinh ngạc, không tin, suy nghĩ sâu sa rồi đến giật mình chợt hiểu rõ. Cảm giác bị dối lừa giống như bị một cây đao sắc nhọn cứa sâu vào tim, bỗng nhiên hắn nhận ra hắn thật sự không hiểu hết về nạng.

Nạng rốt cuộc là ai? Thời gian này hắn bị nạng – một tiểu cô nương xinh đẹp mê hoặc cho nên mới không hỏi rõ thân phận của nạng, chỉ biết mù quáng—yêu nạng? Hắn thật sự yêu nạng sao? Hoặc là nhất thời say mê sắc đẹp của nạng? Lúc này lòng của hắn bỗng rối loạn.

Mục đích nạng trà trộn vào Hồn Thiên Bảo là gì? Ánh mắt phức tạp, thâm trầm, lạnh lùng nhìn chằm chằm nạng, hắn cắn răng chậm rãi nói: “Võ công của nguoi rất tốt.”

“Ta có nói với nguoi ta không biết võ công sao? Với lại, chuyện này hình như cũng không liên quan đến nguoi.” Nạng vẫn còn giận dỗi nói. Đứng ở cạnh cửa nên nạng không thấy rõ về mặt biến hóa của hắn, chỉ biết là hắn vẫn còn đang tức giận, hơn nữa áp suất còn ép xuống rất thấp.

“Nguoi rốt cuộc là ai?” Hắn giọng điệu lạnh lẽo hỏi.

“Ha! Ta thấy đầu óc nguoi thật sự có vấn đề, vừa nãy không hiểu vì sao lại tức giận, giờ thì lại hỏi ta là ai? Ông trời! Nguoi không phải là mất trí nhớ đó

chứ?” Nghĩ đến khả năng này, buồn bực trong lòng lập tức biến mất, nàng nhũn mày có chút lo lắng, hẳn thật sự là không phải mất trí nhớ gì đó chứ.

“Không cần trêu chọc ta. Tên họ thật sự của ngươi là gì? Còn nữa, ngươi tới Hồn Thiên Bảo là có mục đích gì? Tốt nhất là ngươi nên thành thật khai ra nếu không đừng trách ta không khách khí với ngươi.” Hắn nghiêm giọng hỏi lại nàng.

Nàng tròn to mắt, cuối cùng cũng hiểu được hắn muốn hỏi cái gì, hóa ra hắn không có mất trí nhớ hại nàng lo lắng vô ích, nàng không nhịn được trừng mắt liếc hắn một cái. Theo như ý của hắn, nếu nàng không hiểu lầm thì là hắn nghi ngờ nàng là..... Gian tế?

“Ngươi—” Tên họ thật sự? Mục đích? Ha ha! Nàng cảm thấy buồn cười. “Bây giờ ngươi mới hỏi điều này không thấy là quá muộn sao?” Nàng đến gần hắn, ngẩng đầu nhìn đôi mắt lạnh lùng của hắn đang nheo lại.

“Tóm lại ngươi có nói hay không?” Ánh mắt nguy hiểm nhìn theo bóng dáng của nàng dần đến gần.

“Nói thì sao? Không nói thì sao?” Nàng bước đến gần hắn cách hắn khoảng một bước liền dừng lại, không sợ hãi.

Hắn thật sự rất bội phục lá gan của nàng, dưới con thịnh nộ của hắn không có ai dám nhìn thẳng hắn đừng nói tới là tự động đến gần hắn như vậy. “Ngươi nói thật đi ta sẽ bỏ qua cho, nếu nói dối thì—”

“A? Ngươi có cách gì khiến cho ta nói ra?” Nàng tò mò hỏi.

“Phòng giam của Hồn Thiên Bảo cùng hình cụ cũng không phải là để trưng bày.” Hắn lạnh lùng nói.

“Ngươi muốn dùng hình đối với ta?” Nàng không dám tin lui lại từng bước.

“Nếu ngươi nói thật, ta sẽ tha cho ngươi một con đường sống.”

Nàng trừng mắt nhìn hắn, trong mắt bốc hỏa nói: “Được lắm, vậy ngươi nghe cho kỹ đây, bốn tiểu thư tên họ chính xác là Liễu Kỳ Nhi, mà ta tới nơi đây căn bản là không có mục đích gì, ngươi cũng không quên là ngươi gà mẹ mang ta tới đây đó chứ?”

“Nếu ta biết ngươi có võ công, ta sẽ không giống như vậy không chút đề phòng mà dẫn ngươi về đây. Còn nữa võ công của ngươi nếu cao như thế thì với độ cao đó sẽ không có gì phải sợ, ngươi còn dám nói ngươi không có gạt ta! Ngươi hãy thành thật khai ra, ngươi tiếp cận ta rốt cuộc là có mục đích gì?” Hắn nhớ lại ngày đó..... ‘Huyết Ảnh’? Ý nghĩ này chợt nảy ra trong đầu, hắn không dám tin giữ chặt lấy bả vai của nàng, lạnh lùng nói: “Chẳng lẽ ngươi là người của ‘Huyết Ảnh’?”

Bàn tay hắn cứng rắn, nàng gãy không ra đau đến nỗi hai mắt rung rung, ‘Huyết Ảnh’? Trí tưởng tượng của hắn cũng quá phong phú đi, nhìn thấy khuôn mặt vụn vỡ của hắn, nàng thật sự là không chịu nổi nữa, giận dữ quát to: “Ngươi nghĩ cái gì thì chính là cái đó, vậy ngươi đã vừa lòng chưa?”

Dứt lời, lập tức quay mặt đi không nhìn đến hắn nữa, hắn vốn đã định sẵn tội cho nàng, cho dù nàng có nói gì thì hắn nhất định cũng sẽ không tin vậy nàng còn nói được gì nữa chứ.

Hắn như bị sét đánh ngang tai, đột nhiên buông nàng ra không dám tin tròn mắt nhìn nàng, lầm bầm: “Ngươi thật sự là người của ‘Huyết Ảnh’?”

“Ta nói rồi không phải là ta! Nhưng chính là ngươi sẽ không tin đúng không? Cho nên ta cũng không muốn lãng phí thời gian giải thích với ngươi, ngươi muốn ta làm gì ta liền làm theo như thế.” Nàng không nhìn hắn, hít một hơi nhìn những nhánh cây tươi tốt ngoài hành lang, hờ hững nói.

“Ngươi—ngươi.” Hắn đau xót hít sâu một hơi, mở miệng gào thét: “Ngươi đâu?”

Hai gã thị vệ liền xuất hiện, cung kính nói: “Bảo chủ có gì cần dặn?”

“Đem nàng nhốt vào trong đại lao, không có lệnh của ta thì không ai được phép thả nàng!” Hắn xoay người mặt hướng vào phía trong thư phòng ra lệnh.

“Cái này.....” Hai gã thị vệ kinh ngạc liếc nhau một cái, lại nhìn bóng lưng cứng ngắc vì tức giận của bảo chủ, chần chừ không dám hành động, liền tiếp nhìn Mạc Tịch Thiên cùng Kỳ Nhi, nàng không phải là bảo chủ phụ nhân trong mấy lời đồn đại gần đây sao.....

“Còn không nhanh hành động!” Hắn chấp tay sau lưng quát to.

“Dạ” thị vệ đi đến bên người Kỳ Nhi, lắp bắp muốn nói: “Kỳ Nhi tiểu thư, vậy.....”

“Yên tâm, ta sẽ không làm khó các ngươi, ta không giống như ai kia không có phong độ như vậy. Ta đây liền đi theo các ngươi.” Nàng nhàn nhạt nói, thẳng lưng xoay người lại, sải bước đi theo hai gã thị vệ, từ đầu đến cuối cũng không có liếc Mạc Tịch Thiên một cái.

Mạc Tịch Thiên thần thờ nhìn theo bóng lưng của nàng.

Vì cái gì trong lòng lại đau như vậy? Rốt cuộc hắn yêu là cái dạng nữ nhân gì? Đối với nàng hoàn toàn không biết gì, hắn có thể cứ như vậy mà yêu thương người đó sao? Lý trí cùng tình cảm lần lượt đấu tranh, hắn không biết, hắn không biết. Vào lúc này hắn thế nhưng lại mê muội rồi sao?

Bí mật mang theo tức giận cùng suy nghĩ khó khăn, hắn phẫn nộ đi vào thư phòng, dùng sức đóng sầm cửa. “Rầm” một tiếng! Gần như muốn đem cánh cửa vô tội kia phá hỏng.

Đồng thời cũng kinh động cả Hồn Thiên Bảo....

Trong phòng giam của Hồn Thiên Bảo, gió thổi lạnh lạnh.

Ở trong đại lao. Kỳ Nhi lấy ra tư liệu lấy được từ chỗ Nhan Chân Khanh, trầm tư.

Đó là một cuốn da dê được gấp thành bốn tầng, mở ra một tầng địa đồ, núi sông được tô vẽ lung linh bằng những ký hiệu đen đỏ, dưới góc trái viết chỉ chữ nhỏ, đây đúng là chữ viết đặc trưng của một dân tộc gần như bị diệt vong ở vùng núi hoang dã phía Bắc.

Nghe nói đó là một dân tộc vô cùng đặc biệt. Chẳng biết là từ đâu di cư đến vùng hoang dã phía Bắc, cự tuyệt không thân cận với các dân tộc khác, một mình ở tại vùng núi xa xôi, là một dân tộc tự phong bế chính mình. Mấy chục năm trước nghe nói dải đất mà bọn họ sinh sống xảy ra thiên tai nên từ đó về sau tộc người này không còn xuất hiện nữa, giống như toàn bộ người trong tộc đó đều biến mất trong cái đêm giông bão ấy. Không một ai biết bọn họ từ đâu đến và hiện giờ ở nơi đâu. Sau lại càng không nói đến có người sẽ biết được ngôn ngữ của bọn họ.

Nhưng Kỳ Nhi lại biết được chữ viết của bọn họ. Hơn nữa lại còn nói được viết được.

Cũng không có nguyên nhân gì đặc biệt cả. Tóm lại là do sư phụ nàng – Vân Hà sư thái dạy, năm nàng sáu tuổi sư thái liền dạy nàng nói, đọc, viết đến khi tám tuổi mới thôi dùng ngôn ngữ kỳ quái kia nói chuyện.

Kỳ Nhi cẩn thận nhìn kỹ những dòng chữ nhỏ kia rồi lại thờ dài mấy cái, lông mày từ từ nhíu chặt.

Tại sao lại như vậy chứ? Nếu mặt trên viết là thật, nàng nên làm thế nào đây?

Suy nghĩ một lúc lâu, nàng quyết định trở về Vân Hà Sơn tìm sư phụ. Có một ít nghi vấn nàng phải quay về hỏi sư phụ mới được, chờ nàng xác nhận lại những điều viết trên cuốn da dê này, nàng mới có biện pháp giải quyết vấn đề về ‘Huyết Ảnh’.

Chẳng qua là—nàng bắt đầu đi liếc nhìn xung quanh, âm u, vắng lặng không một bóng người, dễ dàng nhận thấy phòng giam này buồn chán cũng không tốt, hiện giờ chỉ giam mỗi mình nàng.

Bên trong phòng giam rộng rãi, do nằm dưới mặt đất nên bốn phía đều là tường đất phá cũng không thùng, song sắt cũng đều là sắt cứng, phía trên có một, hai cánh cửa sổ nhỏ mở ra, may mà nàng chọn ở chỗ có cửa sổ tuy hơi lạnh một chút nhưng lại đủ ánh sáng và không khí xua bớt đi mùi vị ẩm ướt nặng nề trong phòng giam, dựa theo tiêu chuẩn mà nói thì cũng không quá tệ. Chỉ có một lối ra vào kéo dài đến trên mặt đất nên thị vệ chỉ cần trông coi ở cửa vào liền không lo phạm nhân có thể trốn thoát, trừ ba bữa cơm được đem tới những thị vệ kia sẽ không bước vào đây nửa bước hại nàng có bao nhiêu chiêu thức như dụ dỗ, uy hiếp, lừa gạt...cũng không có đất dụng võ. Ai! Ngay cả thoát khỏi được nơi đây cũng là cả một vấn đề nha! Làm sao đi tìm sư phụ đây? Nàng nhọc công suy nghĩ.

Sự thật thì nàng cũng không có trách Mạc Tịch Thiên, khi đó nàng cũng quá kích động, quá quật cường không nên vì đánh cược mà không chịu giải thích rõ ràng cho hắn, hiện tại đã bình tĩnh nghĩ lại liền cảm thấy rất hối hận. Chỉ có điều—nàng không khỏi bật cười, nàng nên giải thích như thế nào với hắn đây? Nói rằng lúc đầu chỉ là nàng muốn có một người võ công cao cường ở bên cạnh rất nhiều sự việc sẽ không cần phải tự mình ra tay nên mới không đề ý đến hậu quả đi theo hắn? Còn nữa khi ấy nàng thật sự quá nhàm chán không có việc gì làm mới tìm hắn vui đùa một chút? Đúng lúc nhìn hắn thuận mắt nên chọn hắn là vị hôn phu của mình? Hay là.....Ai nha! Nghĩ nhiều hơn nữa cũng vô ích thôi, nàng dám lấy đầu ra đảm bảo lúc ấy nàng có nói thật đi chẳng nữa hắn cũng sẽ không tin.

Nói đi nói lại thì hắn đối với nàng cũng không biết nhiều, không đủ tín nhiệm. Không biết thì nàng còn có thể tha thứ, dù sao thì có một vài người sau khi quen biết nàng một thời gian liền đối với nàng rất kỳ quái, đối với nàng kính nhi viễn chi*, thậm chí còn tránh né như tránh rắn rết. Nói ra cũng thấy kỳ lạ, theo lý thuyết thì đáng vẻ nàng xinh đẹp như vậy, tính tình vừa thông minh lại vừa hoạt bát có gì đáng sợ đâu? Điều này nàng nghĩ mãi cũng không ra nhưng nàng cũng không muốn Mạc đại ca đối xử với nàng cũng giống như những người khác, hắn không biết nàng cũng không đề tâm, nhưng là không tín nhiệm—hừ! Điều này khiến cho nàng tức giận, nàng có điểm nào trông giống như gian tế, như người xấu chứ? Uống công hao cảm của nàng đối với hắn từ lúc tiến vào bảo cử thể mà nâng hoa, có thể nói là cực kỳ hài lòng, còn tự mình liệt hắn vào vị trí thứ nhất trong danh sách tuyển phu, vị trí thứ nhất đó! Nhưng là trải qua lần này nàng cần phải suy nghĩ cho thật kỹ mới được.

* kính nhi viễn chi: kính trọng nhưng không thể thân thiết.

Nàng cắt kỹ cuốn da dê, nằm xuống nghỉ ngơi. Phiến đá lộ ra về âm u cùng lạnh lẽo vừa vặn cũng làm nguôi đi suy nghĩ của nàng một chút. Ánh mắt nhìn thẳng lên cửa sổ nhỏ, hẹp phía trên, lơ mơ nhìn thấy bóng cỏ xanh cùng những cành cây nhọn như in trên bầu trời, hôm nay khí trời có vẻ tốt đi. Bỗng nhiên nàng thật sự, thật sự nhớ tới sư phụ, cha mẹ, Hương Nhi cùng các ca ca, không biết hiện giờ bọn họ đang làm gì? Có phải cũng nhớ đến nàng hay không? Bất giác nước mắt lại rơi xuống nơi mép tóc, nàng nhẹ nhàng lau đi, rút cuộc gần đây nàng làm sao vậy chứ? Luôn muốn khóc.

“Kỳ Nhi? Kỳ Nhi, muội đang ngủ sao?”

Một giọng nói trầm trầm vang lên phá vỡ sự tĩnh lặng trong phòng giam.

Nàng nghe tiếng vội ngẩng đầu lên, khi thấy Mạc Tương Vân lập tức liền nhảy lên vui mừng kêu to: “A! Cuối cùng người cũng đến thăm ta! Cảm động quá đi! A Vân, người tới thả ta ra ngoài sao?”

Thấy nàng vui sướng như thế, mong muốn gặp hắn, Mạc Tương Vân xấu hổ nói: “Không phải, không có lệnh của đại ca ta cũng không dám thả người.” Sự thật là hắn nghe nói đại ca nhốt Kỳ Nhi vào trong đại lao, cực kỳ kinh ngạc nhưng lại thấy được tương lai tươi sáng. Hiện tại là hắn có lòng tốt muốn

đến đây thăm dò tình hình, dĩ nhiên muốn nói là ‘vui sướng khi thấy người gặp họa’ hẳn cũng không phản đối.

“Nha.” Nàng sụp hai vai, bĩu môi nói. “Vậy ngươi tới đây làm gì? Ăn no không có việc gì làm sao?”

“Kỳ Nhi, muội cần phải có lương tâm nha, ngươi có biết đại ca ra lệnh không cho bất kỳ ai đến thăm, ta chính là mạo hiểm bị đại ca mắng, lén lút xuống thăm ngươi đó!” Hần nghe xong bất mãn kêu to.

“Hần không cho phép bất kỳ ai đến thăm ta sao? Thì ra là như vậy, hừ! Hần thật đúng là hẹp hòi.” Nàng bĩu môi, tức giận nói.

“Thật ra cũng không thể trách đại ca ta.” Hần vì Mạc Tịch Thiên mà giải thích. “Ai bảo muội tự nhận mình là gian tế chứ, mấy ngày trước bà nội lại quay về phương Nam, hiện giờ không có ai cứu được muội. Còn nữa, muội cũng không biết mấy ngày nay mọi người trong bảo cũng cảm thấy không tốt, từ sau khi đại ca đem muội nhốt lại, tính tình càng trở nên tệ hại rồi! Xem ra huynh ấy sẽ không dễ dàng bỏ qua cho muội đâu.” Hần rất có thâm ý nói.

“Hừ, đáng đời, cho hẳn tức chết đi!” Nàng xem thường nói.

Nàng chợt nghĩ đến điều gì đó, nheo mắt lại nhìn Mạc Tương Vân. Thấy vậy toàn thân hẳn bỗng run lên, hẳn miễn cưỡng nhếch môi, không tự nhiên nói: “Ngươi nhìn ta như vậy—có ý gì?”

Nàng nở nụ cười tà ác. “Ta nghĩ—ngươi thật sự sẽ không có lòng tốt như thế tới thăm ta đi? Song ngươi không nói ta cũng đoán được mục đích của ngươi.”

“Mục đích gì?”

“Trong lòng hai chúng ta biết là được rồi, ngươi trước tiên giúp ta tìm Nhan Chân Khanh đi.” Nàng sâu sa, bí hiểm nói.

“Để làm gì?” Hần nghi ngờ hỏi. Nhan Chân Khanh? Không phải là cái quái nhân hàng năm vẫn tới Hồn Thiên Bảo ăn cơm miễn phí sao? Kỳ Nhi sao có thể quen hẳn được? Chỉ có điều quái nhân cùng quái nhân ở chung cũng không có gì lạ cả.

“Tiện thể nhắc cho hẳn.” Nàng thờ dãi, liếc thấy tia hoài nghi hiện lên trong mắt hẳn không vui nói: “Ngươi có giúp hay không? Hay ngươi cũng nghĩ ta là gian tế?”

“Ta tin muội không phải như thế.” Hần chân thành nói. Mặc dù hành vi của nàng rất khác so với những cô nương bình thường, mấy ngày ở chung cũng khiến cho hẳn kinh sợ nhưng hẳn tuyệt đối chắc chắn nàng không phải là người như vậy. Ít nhất cũng không tàn bạo như người của ‘Huyết Ảnh’. Nhưng nếu nàng còn muốn rời đi thì đương nhiên hẳn cũng vui vẻ giúp đỡ, đây không phải là mục đích chuyến đi này của hẳn sao?

Thừa lúc đại ca còn đang bận rộn giúp nàng trốn thoát, từ nay về sau sẽ có thể nói lời vĩnh biệt đối với nàng, vĩnh viễn không gặp lại. Sau đó tìm giúp đại ca một hiền thê, thế là mọi việc đều êm đẹp. Xem ra những tính toán của hẳn đều bị Kỳ Nhi nhìn thấu, Kỳ Nhi thông minh đến đáng sợ, có thể nhìn thấu tâm tư của hẳn....Mạc Tương Vân nghĩ đến điều này trong lòng không khỏi run sợ, hy vọng là hẳn không chọc tới nàng.

Thấy Mạc Tương Vân tín nhiệm mình, nàng cực kỳ cảm động. Xem đi, ngay cả người luôn coi nàng như rắn rết, hẳn không thể nhanh chóng tiến nàng đi khỏi cũng không tin nàng là gian tế, còn tên Mạc Tịch Thiên ngu ngốc kia lại tin nàng thật sự do ‘Huyết Ảnh’ phái đến, nghĩ đến đây nàng không nhịn được thờ dãi, oán thán nha! “Được rồi, ngươi đi nói với hẳn tình cảnh hiện tại của ta, bảo hẳn đi tìm Giang Ngư nhà ta thông báo cho huynh ấy biết.”

Hiện giờ cũng chỉ có mỗi Giang Ngư mới có biện pháp mang nàng ra khỏi đây. Nàng cười khổ.

“Kỳ Nhi bị đại ca ngươi nhốt vào đại lao sao? Tại sao lại như vậy, ta đi tìm đại ca ngươi hỏi cho rõ ràng.” Nhan Chân Khanh nghe xong tin tức mà Mạc Tương Vân mang đến liền kinh ngạc kêu to, xoay người muốn đi tìm Mạc Tịch Thiên nói lý.

Mạc Tương Vân ngăn hẳn lại, nói: “Vô ích thôi, ta không biết đã cùng đại ca tranh luận mấy lần đều không được, huynh ấy là người không dễ dàng bị thuyết phục đâu.”

Đây là lần đầu tiên Mạc Tương Vân thấy được khuôn mặt thật của Nhan Chân Khanh, hẳn luôn không dùng dáng vẻ thật sự của mình gặp người toàn đeo lên một cái mặt nạ quỷ để dọa người, nhiều năm qua vẫn chưa thấy hẳn tháo ra nhưng đây là lần đầu tiên trên mặt hẳn không có bất kỳ vật gì, hẳn còn tưởng tên đó nhất định có dáng vẻ rất kinh khủng nên mới dùng mặt nạ, không ngờ dáng vẻ của tên đó thật sự rất vừa mắt, cho dù trên mặt có một vết sẹo dài cũng không có vẻ gì đáng sợ cả, trái lại còn rất ra dáng nam nhân, không hiểu tại sao lúc trước hẳn cứ phải che dấu chứ?

Nhan Chân Khanh đương nhiên biết tính của Mạc Tịch Thiên, quá mức kiên cường, chỉ cần hẳn không muốn thì bất cứ ai nói đến phá miệng cũng không đáp ứng. Hần chán nản ngồi lại trên ghế, đập bàn. “Chẳng lẽ hẳn thật sự tin Kỳ Nhi sẽ làm điều gì tổn hại đến Hồn Thiên Bảo, thậm chí còn cho rằng nàng là người của ‘Huyết Ảnh’ sao?”

“Ta nghĩ là không phải, huynh ấy có thể là đang giận đối với Kỳ Nhi.” Mạc Tương Vân không cho là đúng nói.

“Giận đối? Cẩn thận dọa người chạy mất đến lúc đó có hối hận cũng không kịp.” Nhan Chân Khanh ‘hừ’ một tiếng nói.

Mạc Tương Vân ngồi ở trước mặt hẳn, hơi nhếch môi, ánh mắt mang chút đùa dai, nhàn nhạt nói: “Sắp rồi....Ta vừa mới đi gặp Kỳ Nhi, nàng bảo ta nói cho ngươi biết, nói gì mà đi tìm Giang Ngư nhà nàng. Ta nghĩ là nàng muốn tiếp viện phải không?”

“Nàng bảo ta đi tìm Giang Ngư sao?” Nghĩ đến tiểu tử Giang Ngư kia, hẳn không khỏi nhú mày, hẳn cũng không thích giao tiếp cùng tên đó, có một

món nợ còn chưa tính toán cùng tên đó đâu!

“Tên Giang Ngư kia rốt cuộc là ai vậy?” Mạc Tương Vân hiếu kỳ hỏi.

Hắn liếc xéo Mạc Tương Vân một cái. “Người có biết tổ chức ‘Thủy Ngân’ không?”

“‘Thủy Ngân’ ? Ta tất nhiên là biết.”

“Hắn chính là tên đã giúp ‘Thủy Ngân’ nổi danh giang hồ – Giang Ngư đó.”

“Người nói là Giang Ngư đó sao?” Hắn không dám tin, Giang Ngư trong vòng ba năm ngắn ngủi đã đưa ‘Thủy Ngân’ từ một tổ chức vô danh cho đến bây giờ liền nổi danh giang hồ như một kỳ tích, trong đó phải sử dụng biết bao nhiêu trí tuệ cùng gian khổ, Giang Ngư người này rốt cuộc là nhân vật như thế nào, ngay đến đại ca rất ít khi khen ngợi ai cũng từng khen hắn là một nhân vật khó lường, thật không dám tin làm sao Kỳ Nhi lại biết hắn chứ?

“Không sai, chính là nhân vật khó có thể nắm bắt, gian xảo – Giang Ngư. Hơn nữa Kỳ đại tiểu thư không phải chỉ là biết hắn mà còn vô cùng thân thiết với hắn đó!” Nhất là khi cấu kết cùng nhau làm chuyện xấu, vô cùng ăy ý, khiến cho người ta không khỏi bội phục.

“Đúng rồi, người không sợ Kỳ Nhi mà trốn thoát thì đại ca người sẽ tới tìm người tính sổ sao? Hiện tại ta thật sự nghi ngờ, người tại sao lại muốn giúp Kỳ Nhi? Đó không phải là đang chống đối đại ca người sao?” Hắn nheo mắt cẩn thận quan sát.

Mạc Tương Vân đương nhiên hiểu được ý tứ của hắn, tùy tiện phát tay, buồn cười nói: “Hắc! Ta cũng không phải để cho Kỳ Nhi trốn thoát mà là người khác, không liên quan đến ta. Hơn nữa ta còn nghiêng về phía Kỳ Nhi, đây chính là suy nghĩ cho tương lai của ta, ta thà bị đại ca mắng cũng không muốn đắc tội với Kỳ Nhi.” Nhưng là, hiện tại quan trọng nhất vẫn là giúp nàng trốn thoát.

“Chắc, không ngờ người lại xảo trá đến vậy!” Hắn trừng mắt nhìn, sau đó giả vờ thờ dài, nói: “Ài, nói đến đại ca người, ta thật sự cảm thấy tiếc thương cho hắn.” Dựa theo quan sát nhiều năm của hắn, trên cơ bản Mạc Tịch Thiên thuộc loại trong nóng ngoài lạnh, là một nam nhân cô độc, không yêu thì thôi đã yêu thì kinh người, thế nhưng không ngờ hắn lại yêu thương Kỳ Nhi gian xảo, kỳ quái....Ai, đều là nam nhân, bảo hắn sao có thể không đồng cảm với Mạc Tịch Thiên chứ....

“Ừ, cũng đồng cảm” Mạc Tương Vân dùng sức gật đầu. Song hắn tin thời gian sẽ phai nhạt tất cả, chờ đại ca dần dần quên nàng thì nhất định hắn sẽ tìm một cô nương xinh đẹp, dịu dàng giới thiệu cho đại ca, xoa dịu đi vết thương trong lòng đại ca. Ừ, thật sự là càng nghĩ càng cảm thấy hoàn mỹ nha! Nghĩ đi nghĩ lại, hắn không nhìn được ha ha cười. (Hãy đợi đấy! Haha)

Hắn điên rồi!

Nhan Chân Khanh thấy Mạc Tương Vân không biết là đang suy nghĩ điều gì cứ ngây ngây ngô ngô cười mãi, hắn không tiếng động liền cách xa tên đó, chỉ sợ sẽ bị lây bệnh điên. (Sax! Lây bệnh điên ư!!!!!!!!!!)

Thường thức cảnh sắc bên ngoài cửa sổ nhỏ, thỉnh thoảng lại có một chiếc lá khô nhẹ bay vào, dụ dỗ một con tiểu thiên ngưu* xinh đẹp ngày hôm qua không cẩn thận bay vào, nó có râu rất dài, vỏ ngoài xanh đen sáng bóng, quả thật khiến cho người ta nhìn thấy liền yêu thích không muốn buông tay....Đương nhiên điều này chỉ đúng đối với Kỳ Nhi mà thôi, các cô nương bình thường nhìn thấy những con côn trùng như vậy hét chói tai còn không kịp sao còn dám động một cái chứ! Cho nên hiện tại Kỳ Nhi đang chêu chọc nó đến vô cùng vui vẻ, đáng về thật sự rất quái dị.

* Thiên Ngưu hay còn gọi là bộ cánh cứng là một loại côn trùng có râu rất dài thường vượt quá chiều dài của cơ thể, có khoảng 20.000 loài trên khắp thế giới. Là một loại côn trùng gây hại.

Chỉ thấy nó giống như không chịu nổi sự quấy rầy của Kỳ Nhi tiểu thư, đột nhiên vỗ cánh, dùng sức bay về phía song sắt sau đó liền ôm chặt lấy, động tác này khiến nàng vui vẻ cười lớn, đứng dậy đi về phía tiểu thiên ngưu, lắc lắc cổ khô trong tay, khó có được một bạn nhỏ để chơi đùa như vậy, nàng không muốn dễ dàng buông tha cho con tiểu thiên ngưu kia khi đã xông lâm vào cấm địa....

Một lúc lâu sau, cuối cùng nàng cũng đã mệt mỏi mà con thiên ngưu kia cũng dang hết cánh ra nằm như chết cứng trên mặt đất, vốn chân đang cườm trắng, bóng loáng giờ chỉ có thể hơi rung rung chứng tỏ vẫn còn hơi thở chưa bị Kỳ Nhi đùa chết. Kỳ Nhi thấy nó đã cố hết sức vui đùa cùng mình cả một buổi sáng liền nhấc nó lên, liếc mắt nhìn về phía cửa sổ nhỏ trên cao, hơi vận khí, hai chân liền rời khỏi mặt đất bay lên đem nó bình an đưa ra bên ngoài cửa sổ, thấy nó vội vàng bay đi, khóe miệng hơi nhếch lên, chợt nghĩ đến không biết nhóm côn trùng mà nàng nuôi có lớn lên chút nào không? Đã mấy ngày rồi chưa trở về Ngọc Trúc Hiên, nàng rốt cuộc bị nhốt bao ngày rồi? Bốn ngày? Năm ngày? Cái tên Mạc Tịch Thiên đáng ghét ấy cũng không có đến thăm nàng một lần, xem ra là hắn không định thả người, cũng không có bất kỳ tin tức gì, cho dù muốn chém đầu cũng nên thông báo cho nàng một tiếng chứ, nàng không kiên nhẫn suy nghĩ.

Lẽ ra, Giang Ngư nhận được tin thì cũng nên báo lại chứ, nhưng đến tận bây giờ vẫn chưa thấy bóng dáng hắn, hiệu suất làm việc đúng là càng ngày càng kém, cứ tiếp tục như vậy còn có thể chống đỡ được ‘Thủy Ngân’ sao? Hắn đến đây nhất định phải nói với hắn mới

được! Nàng dùng gót chân đá vào phiến đá để trút giận, nàng càng ngày càng mất kiên nhẫn, nóng lòng muốn vạch trần bí mật của ‘Huyết Ảnh’, đồng thời cũng ‘hỏi thăm’ tên Mạc Tịch Thiên kia, nhẫn tâm bắt giam nàng nhiều ngày như thế cũng không có đến nhìn nàng một cái, mặc kệ nàng sống hay chết! Nàng càng dùng sức đá một cái vào phiến đá, vươn tay chụp lấy một chiếc lá khô xé nát ra để trút giận!

“Hừ! Từ nay về sau ta và người xem như đối nghịch!” Đồng thời trong danh sách tuyển phu của nàng cũng sẽ không còn ba chữ ‘Mạc Tịch Thiên’ nữa. Nàng căm giận nghĩ.

“Chắc chắc! Thật khủng bố, ai xui xẻo lại đi đối nghịch với muội thế? Ta chia buồn với hấn nha.” Một bóng người chậm rãi đi vào, đắc ý cười nói.

“Giang Ngư! Huynh cuối cùng cũng đã đến, ta còn tưởng rằng huynh chết trên đường đi rồi chứ!” Kỳ Nhi vui mừng nhìn hấn sau lại không vui nói. (Muội độc miệng quá đó!)

Chỉ thấy hấn vẫn dùng bộ dạng gã sai vặt như lần trước, chỉ có điều lần này rất biết ý mà tháo mặt nạ ra, có chút phóng khoáng lộ vẻ bất cần. Nghe thấy lời lẽ khiêu khích của Kỳ Nhi cũng chỉ cười cười, sau đó giả vờ oán hận nói: “Này! Đại tiểu thư. Muội cho rằng Hồn Thiên Bảo có thể ra vào tự do hay sao? Ta phải hao tổn tâm trí, liều mạng tới cứu muội đó! Sao muội có thể nguyên rủa ta chết sớm chứ? Sớm biết sẽ được báo đáp như vậy, ta liền dứt khoát ở lại chỗ của Mộng Nhi nghe nàng dịu dàng, ôn nhu nói chuyện không phải sẽ thoải mái hơn sao?” Hấn cười, đối với cách nói chuyện như vậy của nàng đã sớm quen rồi, hiển nhiên mới không phải là Kỳ Nhi mà hấn quen biết.

“Huynh còn dám nhắc đến Mộng Nhi của huynh sao? Nếu không phải do huynh làm trái với lời thề coi trọng cô nương đó thì ta hôm nay phải ở đây sao?” Nói đến chuyện này đến tận bây giờ nàng vẫn chưa hết giận dỗi.

“Chuyện này có liên quan đến ta với nàng ấy sao?” Hấn nhàn nhạt nói, lấy ra chìa khóa mở khóa sắt, kéo xích đẩy ra cửa sắt, cười nói: “Có thể ra ngoài rồi.”

“Hừ! Đương nhiên có liên quan đến các ngươi!” Nàng hất đầu nói.

“A? Như thế nào?” Hấn có chút ngạc nhiên, nàng ở lại Hồn Thiên Bảo lại có liên quan đến hấn cùng Mộng Nhi?

Nàng ra khỏi phòng giam, nhìn vào đôi mắt đầy mong chờ của hấn lạnh lùng cười, sau đó dùng ngón tay ra sức chỉ chỉ vào ngực hấn, gằn từng chữ: “Ta, không, tổ, cáo, huynh!”

Không quan tâm đến phản ứng của hấn, ngẩng cao đầu, ung dung bước lên bậc thang trong đại lao. Dù sao cũng không thể nói cho hấn biết nàng vì truy phu mà đến nha! Tội tận hôm nay phu cũng không truy được lại còn bị bắt giam trong đại lao dưới lòng đất, thật sự là quá mất mặt đi.

“Này, chờ một chút, đừng đi nhanh như vậy chứ, muội muốn đi ra ngoài bỏ cáo thiên hạ là mình vượt ngục à?”

Kỳ Nhi nghe vậy, mặt liền biến sắc, không cam tâm quay lại trở về bên cạnh hấn, nhìn chăm chăm hấn.

“Được rồi, đừng có trợn mắt nữa, còn tiếp tục trợn nữa cẩn thận không lọt trông đấy, xem ra không cần ta ra tay cũng sẽ không có ai nhận ra đại mỹ nữ - Kỳ Nhi tiểu thư nha.” Hấn thừa dịp néo nhẹ một cái lên gò má trắng nõn của nàng, cười nói, Kỳ Nhi cũng không chịu yếu thế, vung tay hướng về phía bắp đùi của hấn dùng sức véo một cái—tiếng kêu thảm thiết liên vang lên. “Oái, oái—gãy xương rồi, nhẹ một chút—”

“Hừ! Đừng nói nhảm nữa, còn không mau hành động.” Nàng buông tay, chống eo nói.

Hấn không thể làm gì hơn là xoa bóp bắp đùi đau nhức, chắc chắn là bầm tím rồi! Nhanh chóng lấy ra vài cái bình, lọ linh tinh, hướng về khuôn mặt xinh đẹp của Kỳ Nhi bắt đầu động tay.

Không đến một lúc, vốn là dung nhan xinh đẹp dưới bàn tay khéo léo của Giang Ngư liền biến thành một khuôn mặt khác, là một khuôn mặt bình thường gặp một lần quên ngay. Hấn lấy ra một tấm gương nhỏ cho nàng quan sát diện mạo của bản thân, Kỳ Nhi cực kỳ hài lòng gật đầu một cái. “Ừm, kỹ thuật của huynh càng ngày càng siêu nha.”

“Đây, thay bộ quần áo này đi, chúng ta không có nhiều thời gian đâu.” Hấn đưa cho nàng một bộ quần áo của gã sai vặt, cất những bình thuốc dịch dung đi, thúc dục.

“Xoay người lại, đếm đến 20.” Nàng nhận lấy y phục, ra lệnh.

“Cho xin đi, cũng không phải chưa từng thấy qua muội thay y phục, sao phải phiền phức như thế chứ?”

“Xoay—người—lại!” Nàng kiên nhẫn nói.

Không làm gì được, hấn nghe lời xoay người lại, miệng vẫn không ngừng oán giận: “Muội tới đây ở một thời gian rồi mà tính cách vẫn chẳng thay đổi chút nào, nhưng lại học được không ít phép tắc a....”

“Hắc! Bỏn cô nương còn muốn xuất giá đó, huynh lại tự động buông tha một mỹ nữ như ta, ta không buồn bán lỗ vốn đâu, sao lại để cho huynh chiếm tiện nghi chứ! Huynh muốn nhìn thì đi nhìn Mộng Nhi của huynh ấy.” Nàng ở phía sau hấn, vừa nhanh chóng thay y phục vừa nói chuyện với hấn.

“Ừ, nói cũng đúng, dù sao muội cũng không có cái gì tốt để nhìn, đã nhìn nhiều năm như thế cũng không khơi dậy được hứng thú của ta, vẫn là Mộng Nhi tốt hơn....” Hai tay hấn khoanh trước ngực, gật gù tỏ vẻ đồng ý. Bỗng nhiên một bên tai bị Kỳ Nhi ở phía sau nhắc lên, đau đến chảy nước mắt. Sao nàng thay y phục nhanh vậy?

“Huynh nói ta không có gì tốt để nhìn ý muốn nói đáng người của ta không đẹp phải không?”

Dưới giọng điệu nguy hiểm của Kỳ Nhi hấn sao dám nói đúng, không thể làm gì khác hơn là chịu đau, cười nói: “Muội hiểu lầm rồi, muội là thiên hạ đệ nhất đại mỹ nhân, đáng người tuyệt đối là hoàn mỹ, trên cả hoàn mỹ, trên cả hoàn mỹ.....”

Nàng buông tai hẳn ra, vừa buồn cười vừa tà ác nói: “Quên đi, chút chuyện nhỏ đó ta cũng không có so đo với huynh...”

Hắn nhăn mặt vuốt bên tai đã mất đi cảm giác, cười khổ nói: “Đa tạ.”

“Không cần cảm ơn.” Nàng phất tay một cái, lại nói: “Hôm nào đó nếu ta gặp được Mộng Nhi của huynh, ta sẽ nhớ nói cho nàng biết, huynh đã từng khen đáng người tuyệt mỹ của ta.” Nàng xoay một vòng, giả vờ như rất hài lòng với đáng người của mình.

“Trời ạ, muội muốn hại chết ta à.” Hắn ai oán kêu to. Hắn luôn tin khi nữ nhân ghen là rất đáng sợ. Nếu như Kỳ Nhi thật sự nói những lời đó với Mộng Nhi thì cuộc sống sau này của hắn chắc chắn sẽ không dễ chịu rồi.

Kỳ Nhi nghe thấy hắn kêu lớn như vậy, nhảy dựng lên, vội vàng che đi miệng rộng của hắn, khẩn trương nhìn quanh đại lao một cái, thấp giọng trách mắng: “Đừng có kêu to như vậy chứ, huynh muốn cho người khác biết huynh ở đây sao?”

“Vậy muội.....” Hắn ủy khuất nhìn nàng, ý nói nếu người không buông tha ta, ta sẽ khiến cho đại gia không sống tốt được.

“Đùa với huynh thôi!” Nàng buồn cười nói, nàng phát hiện chỉ cần có chuyện liên quan đến Mộng Nhi, muốn không chế Giang Ngự thật sự là quá đơn giản.

“Đi thôi, ta cũng không muốn ở lại đây thêm một chút nào nữa.”

Vì thế, hai người nghênh ngang ra khỏi đại lao, thị vệ trông coi đại lao đã sớm bị Giang Ngự đánh ngất ở bên ngoài cửa, hai người hợp lực khiêng những thị vệ bị hôn mê kia vào trong phòng giam, xem ra phải chờ đến khi thay ca thì mới phát hiện được, đến lúc đó, hắn và Kỳ Nhi đã không còn thấy bóng dáng, không biết đang ung dung tự tại ở đâu nữa! Người của Hồn Thiên Bảo nếu muốn tìm được bọn họ, vậy phải mất khá lâu đấy!

Ở trong phòng nghị sự, các quan sự cấp cao ở khắp nơi đều đến đông đủ, có bảy đại quan sự ở phương Bắc, ba vị quan sự ở phương Nam cùng với Mạc Tích Thiên.

Không khí nghiêm túc trong đại sảnh khiến cho người ta gần như là hít thở không thông.

Không có biện pháp, đề tài thảo luận lần này làm cho người ta đau đầu nhức óc - là bàn về tổ chức sát thủ ‘Huyết Ảnh’.

Không ai biết nó đến từ đâu, mục đích cùng mục tiêu lần này của chúng sao lại hướng về Hồn Thiên Bảo, trước mắt Hồn Thiên Bảo đã có ba phân đà bị ‘Huyết Ảnh’ tập kích, thương vong rất nhiều. Khiến cho các huynh đệ bên trong bảo vừa đau lòng vừa căm giận, hận không thể đem ‘Huyết Ảnh’ nghiền xương thành tro bụi, vì những huynh đệ của mình báo thù rửa hận! Chẳng qua là cho tới bây giờ, tuy đã phải hết tinh anh nhưng vẫn không thể tra được tung tích hang ổ của kẻ địch, sao không khiến người ta tức giận được chứ.

“Bảo chủ, tiểu nha đầu bị giam ở đại lao kia, thật sự là gian tế do ‘Huyết Ảnh’ phái tới sao?” Bá Thiên là người đầu tiên thiếu kiên nhẫn hỏi ra miệng, cũng là nghi vấn của các vị quan sự khác.

Bá Thiên hẳn mặc dù chưa được gặp vị tiểu cô nương Kỳ Nhi kia nhưng hắn cũng không mấy tin tưởng vào lời đồn trong bảo, bảo chủ phu nhân tương lai sao? Còn không phải là bị giam vào đại lao! Hắn bĩu môi khinh thường, một tiểu cô nương mới mười mấy tuổi sao có bản lĩnh mị nhân chứ? Để cho đại gia khi nhắc đến nàng đều là một bộ dạng nom nớp lo sợ chứ?

Tất cả mọi người ở đây đều chọn cách thông minh là duy trì trầm lặng.

Mạc Tích Thiên nhìn lướt qua mọi người một cái, cuối cùng ánh mắt liền dừng lại trên người Bá Thiên, nhàn nhạt nói: “Chưa xác định.”

“Bảo chủ, xin cho thuộc hạ nói một câu.” Đại tổng quản tiến lên cung kính nói.

“Đại tổng quản, xin mới nói.”

“Bẩm bảo chủ, thuộc hạ cũng cho rằng Kỳ Nhi tiểu thư mặc dù có chút kỳ quái, nhưng tuyệt đối là một cô nương tốt, nên không thể làm ra những chuyện gây tổn hại cho Hồn Thiên Bảo.” Đại tổng quản toát mồ hôi lạnh vì Kỳ Nhi mà giải thích. Mấy ngày nay lão thân là tổng quản bên trong bảo cũng thường tiếp xúc với Kỳ Nhi – tiểu cô nương xinh đẹp, hoạt bát này, trong lòng đã sớm nhận định nàng không sớm thì muộn nhất định sẽ trở thành chủ mẫu của Hồn Thiên Bảo, bảo chủ phu nhân tương lai, lần này chắc chắn có hiểu lầm gì đó, lão không tin một tiểu cô nương đáng yêu như thế sẽ có bất cứ liên hệ gì với ‘Huyết Ảnh’ tàn bạo.

“Còn có thuộc hạ trong lúc dưỡng thương ở bảo cũng đã vài lần gặp qua Kỳ Nhi tiểu thư, ta cho rằng Kỳ Nhi tiểu thư không có gây hại gì cho Hồn Thiên Bảo, nếu không có bằng chứng chứng minh nàng là gian tế, bảo chủ lại tùy tiện nhốt nàng vào trong đại lao dường như là không ổn cho lắm.” Trần Đường chủ cũng nói.

“Đừng đó, đại ca, đệ cũng cho rằng Kỳ Nhi không có quan hệ gì với ‘Huyết Ảnh’ đâu.” Mạc Tương Vân rất chính nghĩa mà phụ họa.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Nương Tử Bướng Bỉnh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6

“Này! Này! Này! Các ngươi đang làm gì vậy?” Thanh âm thô lỗ của Bá Thiên lần nữa vang lên, hắn không cho là đúng lớn tiếng kêu la. “Các ngươi thường nói cái gì mà ‘biết người biết mặt không biết lòng’, kẻ xấu cũng sẽ không hiện lên trên mặt đâu, hừ! Tiểu cô nương kia có thể chính là gian tế, hơn nữa nếu nàng không có điểm khả nghi thì bảo chủ cũng sẽ không nhốt nàng vào đại lao, không phải sao?” Ở trong mắt hắn Mạc Tịch Thiên giống như một vị thần, thần thánh thì không thể xâm phạm, tự nhiên đối với lời nói của hắn liên tin tưởng vô điều kiện, hoàn toàn nghe theo mà hành sự chưa bao giờ có một tia nghi ngờ.

Hắn đắc ý nói nhưng lại nhận lấy ánh mắt xem thường của đám người Mạc Tương Vân. Trong mắt mỗi người đều viết rõ: Nam nhân lỗ mãng! Chưa hiểu rõ tình hình liền nói lung tung, không nói không ai bảo ngươi là câm đâu! (tội nghiệp huynh! Haha..)

“Sao thế? Ta có nói gì sai sao?” Hắn khó hiểu, tròn to mắt hỏi.

Đại tổng quản không để ý đến hắn, lại hướng về phía Mạc Tịch Thiên nói: “Bảo chủ, chuyện chưa tra rõ đã đem Kỳ Nhi tiểu thư nhốt vào đại lao, đối với nàng mà nói thật sự là không công bằng.”

“Bảo chủ, ta hoàn toàn đồng ý với lời của nhị bảo chủ, hơn nữa nàng chỉ là một cô nương ở trong nhà lao tối tăm, lạnh lẽo nhiều ngày như vậy chỉ sợ sẽ không chịu nổi.” Trần Đường chủ tiếp lời.

“Đừng nha, nói không chừng hôm nay Kỳ Nhi đã bệnh rồi....Ai, đáng thương cho Kỳ Nhi tiểu thư gầy gò, ốm yếu.....” Đại tổng quản lo lắng nói.

Mạc Tịch Thiên mặt không đổi sắc ngồi nghe bọn họ có qua có lại cầu xin thay Kỳ Nhi, trong lòng lại cảm thấy hỗn loạn. Không nghĩ đến Kỳ Nhi mới tới đây chưa được mấy tháng lại có nhân duyên tốt như vậy, ngay cả người luôn coi trọng phép tắc như đại tổng quản cũng gạt bỏ qua quy tắc mà nói giúp nàng, xem ra sức hút của Kỳ Nhi là không thể xem nhẹ. Nghĩ đến chính hắn nhất thời cũng bị nàng mê hoặc, lầm tưởng rằng hắn yêu nàng, đó cũng là hợp tình hợp lý. Hắn tự nói với mình như vậy, không để ý đến những phiền muộn trong lòng. Với công phu của nàng ở trong lao mấy ngày cũng sẽ không đến nỗi bị bệnh chứ? Hắn chợt thấy lo lắng, bất giác lông mày liền nhíu lên.

“Đại ca?”

“Bảo chủ?”

Hắn nghe tiếng liền bừng tỉnh từ trong trầm tư, ánh mắt nghi ngờ của mọi người đều tập trung trên người hắn, hắn không nhận được thăm mắng bản thân, vì nàng mà hắn thất thần ngay trong hội nghị? Giương mắt đảo quanh một vòng, chậm rãi nói: “Chuyện của nàng tự ta sẽ xử lý. Trước tiên nói một chút về vấn đề người của các ngươi ở khắp nơi trước mắt có thể tra được tin tức về ‘Huyết Ảnh’ sao?” Quan trọng nhất vẫn là chuyện về ‘Huyết Ảnh’, về phần Kỳ Nhi có liên quan đến ‘Huyết Ảnh’ hay không, ngày đó khi hắn đem nàng nhốt vào trong lao, tinh thần lại sau đó cẩn thận suy nghĩ đã vô cùng chắc chắn là nàng bị oan, nhưng là cuối cùng nàng vẫn lừa dối hắn không phải sao? Cũng nên để nàng chịu chút giáo huấn. Hắn nghĩ vậy.

Nhìn thấy nhóm Đường chủ vẻ mặt âm trầm không nói một câu, hắn cũng biết đáp án, lén thờ dài một cái. Cũng không phải hắn nghi ngờ năng lực của nhóm Đường chủ, mỗi vị Đường chủ ở đây nếu tự mình ra ngoài lập môn phái, tuyệt đối là xưng bá một vùng, bọn họ chịu thiệt ở lại Hôn Thiên Bảo là vì nể phụ thân của hắn, đương nhiên cũng là do bọn họ đồng ý cùng ủng hộ hắn. Hắn không khỏi nhíu chặt chân mày, rốt cuộc ‘Huyết Ảnh’ này là thần thánh phương nào? Hôn Thiên Bảo đã phái ra rất nhiều tinh anh nhưng ngay cả một chút dấu vết cũng không tra được.....

“Bảo chủ, sao chúng ta không tìm ‘Thủy Ngân’ hỗ trợ một chút.” Luôn trầm lặng, Bộc quân sự đột nhiên đề nghị.

“Đừng vậy, bảo chủ, mặc dù ‘Thủy Ngân’ là một tổ chức mới lập, nhưng nghe nói là rất thần thông, bất kỳ chuyện bí mật gì cũng có biện pháp tra được, cho tới tận bây giờ chưa từng thất bại, tìm ‘Thủy Ngân’ có lẽ cũng là một biện pháp hay.” Từ Đường chủ rõ ràng là hết sức tín nhiệm thực lực của ‘Thủy Ngân’, đại biểu tán thành.

Nhưng là, luôn khắp nơi đối nghịch với Từ Nguyệt Lý, Bá Thiên ở một bên nói chen vào.

“Này, Từ Nguyệt Lý, huynh nói vậy là không đúng rồi, chúng ta đường đường là Hôn Thiên Bảo còn không tra được, cái gì ‘Thủy Ngân’ với cả ‘Vô Ngân’ sẽ có bản lĩnh phi thường gì so với chúng ta còn lợi hại hơn chứ?” Bá Thiên cố tình chống đối hắn.

Từ Nguyệt Lý như thường ngày, trước bĩu môi khinh thường, không thân thiện đáp trả: “Bá Thiên, có câu nói này rất đúng ‘nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên*’, ‘Thủy Ngân’ chỉ trong ba năm ngắn ngủi có thể nổi danh giang hồ đây chính là sự thật, chúng ta không thử một lần thì sao có thể biết được?” Từ Nguyệt Lý nói.

* nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên: gần nghĩa với câu núi cao còn có núi cao

hơn.

“Hừ! Chỉ sợ là hạng vô danh mà thôi.”

“Ta thấy ngươi là đồ tự cao tự đại nên không thấy được điểm tốt của người khác.” Từ Nguyệt Lý hơi giận nói.

“Ngươi nói cái gì? Ngươi mới là đồ ‘ăn cháo đá bát’, rốt cuộc là ‘Thủy Ngân’ đã cho ngươi cái gì để ngươi nói tốt cho nó như thế?” Bá Thiên càng thêm tức giận, đứng ở trước mặt Từ Nguyệt Lý trợn mắt nói.

Hai người một cao một thấp trừng mắt nhìn nhau, không khí nhất thời trở nên cứng ngắt.

Người đề ra ý kiến đi tìm ‘Thủy Ngân’ – Bộc quân sự nâng mắt, hai tay khoanh trước ngực, đứng chuẩn “Ngồi trên núi cao, xem ngựa đấu đá”. Hai tên kia hẳn mới nói một câu, bảo chủ cũng chưa có nói gì, nhưng lại có thể âm ỷ đến biến sắc, xem ra thù cũ là kết rất sâu rồi.

Những vị Đường chủ khác thì ngồi liền ngồi, uống trà liền uống trà, một chút cũng không bị ảnh hưởng. Không có biện pháp, tiết mục này mỗi lần nghị sự đều được trình diễn, đã sớm quen cũng không thể trách cứ.

Mạc Tịch Thiên cũng không để ý tới bọn họ, dù sao theo như thường ngày hai người trừng nhau một lúc rồi lại an phận thôi. Trái lại đề nghị của Bộc quân sự đáng để tham khảo.

“Bộc quân sự, ngươi có biết cách liên lạc với ‘Thủy Ngân’, cùng bọn họ giao dịch sao?”

‘Thủy Ngân’ là một tổ chức thần bí khó dò, từ trước đến nay chưa hề lộ diện nhất là thủ lĩnh của ‘Thủy Ngân’ – Giang Ngự theo truyền thuyết là một nam nhân vừa thần bí vừa đáng sợ, không ai biết quá khứ của Giang Ngự lại càng không biết hắn tròn hay dẹt, nhưng có thể ở trên giang hồ trong vòng ba năm gần gũi loại bỏ các đại môn phái, xâm nhập vào các tổ chức nắm giữ mọi bí mật, ngươi có thể nói người nam nhân này không đáng sợ sao? Bộc quân sự nếu đã đưa ra đề nghị này thì tin rằng hẳn nhất định có biện pháp liên lạc với ‘Thủy Ngân’.

Mạc Tịch Thiên không nói gì, chỉ trầm tư theo dõi hắn, Bộc quân sự đương nhiên hiểu được ý tứ của bảo chủ.

“Bẩm bảo chủ, vụ án cả nhà huyện lệnh Châu Thành bị người sát hại năm ngoái, bảo chủ có chút ấn tượng gì không?”

Mạc Tịch Thiên gật đầu.

Cả nhà huyện lệnh Châu Thành tổng cộng có 62 mạng người nhưng không một ai may mắn sống sót ngay cả đứa bé 3 tuổi cũng không tha, thủ đoạn tàn nhẫn làm cho người ta cảm giác là tin tức lớn chấn động cả nước. Sau lại nghe nói huynh đệ lưu lạc bên ngoài của huyện lệnh Châu Thành đã thay cả nhà họ báo thù, mà hung thủ lại là hai vị chương môn của danh môn chính phái chỉ vì một món bảo vật vô lâm mà nổi lòng tham.

“Khi đó đã khiến cho cả nước cảm phẫn, bởi vì vị huyện lệnh Châu Thành kia là một thanh quan hiếm có, không ít người giang hồ chịu ơn của hắn, mặc dù phẩm cấp không cao nhưng lại rất được lòng dân. Cho nên có rất nhiều người muốn báo thù cho hắn, chỉ là tìm kiếm suốt ba tháng cũng không có chút manh mối, cuối cùng vẫn là nhờ ‘Thủy Ngân’ mới tìm ra được hung thủ.”

“Hắc! Làm sao ngươi biết là do ‘Thủy Ngân’ tìm ra? Chuyện này mọi người đều biết là do huynh đệ của vị huyện lệnh kia tìm ra hung thủ để báo thù, sao ngươi lại nói là ‘Thủy Ngân’ chứ?” Mạc Tương Vân ở một bên hỏi.

Bộc quân sự cười, nói: “Bởi vì khi đó ta cũng gia nhập đội ngũ điều tra, mà vị huynh đệ đó vừa khéo lại là bằng hữu tốt của ta, từ hắn ta mới biết được chân tướng sự việc.”

“Thì ra là vậy, ‘Thủy Ngân’ này thật sự là rất lợi hại....” Mạc Tương Vân gật đầu, lẩm bẩm.

“Chính là lúc này muốn tìm được vị bằng hữu kia của ta để hỏi thăm tin tức về ‘Thủy Ngân’ chỉ sợ là không thể được.”

“Vi sao?”

“Vị bằng hữu kia của ta sau khi giúp huynh trưởng báo thù liền biến mất, muốn tìm hẳn chỉ sợ không dễ dàng.”

“Hắc! Đây không thành vấn đề, ta biết một người có quen Giang Ngự, hơn nữa còn rất thân với hắn nữa!” Mạc Tương Vân nhanh trí, chợt nghĩ đến một biện pháp khiến cho đại ca đối với Kỳ Nhi chết tâm.

“Là ai?” Mạc Tịch Thiên hỏi.

“Chính là Kỳ Nhi. Nghe Nhan Chân Khanh nói nàng cùng Giang Ngự quan hệ không tệ, nghe Nhan Chân Khanh nói, hai người họ đúng là trời sinh một đôi (kỳ quái cũng gọi là trời sinh một đôi đi? Hắn cũng không có nói dối.) tình cảm vô cùng tốt....”Hắn cẩn thận liếc Mạc Tịch Thiên một cái, hắn nói như vậy cũng quá rõ rồi chứ? Tóm lại, ý hắn muốn ám chỉ cho Mạc Tịch Thiên biết Kỳ Nhi là hoa đã có chủ, hi vọng hắn có thể chết tâm.

Mạc Tịch Thiên không trả lời, lúc này hắn đang cố kiềm chế chưa sót cùng tức giận đang dâng lên trong lòng. Trái lại, ở một bên Đại tổng quản lại kinh hô: “Kỳ Nhi tiểu thư biết Giang Ngự sao?”

“Vậy thì tốt quá, bảo chủ, chúng ta lập tức thả Kỳ Nhi tiểu thư ra, xin nàng giúp chúng ta liên lạc với ‘Thủy Ngân’ nha.” Đại tổng quản tươi cười rạng rỡ nói, hẳn vẫn cho rằng do bảo chủ không bỏ được sĩ diện nên mới chần chừ không thả Kỳ Nhi tiểu thư, hiện tại đã có lý do để thả tiểu Kỳ Nhi.

“Không được.” Mạc Tịch Thiên không cần suy nghĩ liền lập tức từ chối đề nghị của Đại tổng quản.

“Tại sao?” Đại tổng quản vô cùng thất vọng hỏi.

Bộ quân sự cũng nói: “Đúng vậy, bảo chủ, Kỳ Nhi tiểu thư thật sự không mắc sai lầm gì, cũng không làm ra chuyện tổn hại đến Hồn Thiên Bảo, giam giữ nàng hình như không đúng lắm, hơn nữa hiện giờ chúng ta muốn tìm ‘Thủy Ngân’ cũng cần nàng giúp một tay, cứ tiếp tục giam giữ nàng sợ rằng nàng sẽ không muốn giúp chúng ta nữa.”

“Đúng thế, đúng thế.” Đại tổng quản lập tức hòa theo.

Mạc Tương Vân khàn khản nói: “Chính là bây giờ có thả cũng không kịp nữa rồi, giam giữ nàng, ta nghĩ nàng chắc sẽ không giúp chúng ta đâu.” Tròi ạ, không nghĩ đến lại phản tác dụng như vậy, nếu lúc này thả Kỳ Nhi thì Kỳ Nhi liền không thể rời khỏi Hồn Thiên Bảo được.

“Ai nói, Kỳ Nhi tiểu thư lòng dạ thiện lương, sẽ không mang thù đâu.”

Mới là lạ đó! Mạc Tương Vân tròn trắng mắt, nàng có thể mang thù hay không thì hẳn là người rõ nhất. Nghĩ vậy hẳn không nhận được vuron tay sờ lên lưng mình.

Mạc Tịch Thiên biểu tình vẫn như cũ, chỉ là sắc mặt hơi tái nhợt đi, hần nhí nhảnh môi, mới nói: “Cũng không nhất định phải dựa vào nàng, không phải đệ vừa mới nhắc đến Nhan Chân Khanh sao, hình như hẳn cũng biết Giang Ngư, có thể liên lạc được với ‘Thủy Ngân’, tìm hẳn đi.”

“Chuyện này.....” Lúc này Mạc Tương Vân trầm mắng trong lòng, cái tên Nhan Chân Khanh đi ra ngoài tìm Giang Ngư nhưng là đến bây giờ vẫn còn chưa về, e là đã chuồn mất rồi. Mà Giang Ngư kia sao hành động lại chậm như vậy chứ, còn không cứu được Kỳ Nhi ra, thật là.

“Còn có vấn đề gì sao?” Mạc Tịch Thiên mất kiên nhẫn hỏi.

“Chuyện này.....Đại ca, đệ quên chưa nói cho huynh biết, hai ngày trước Nhan Chân Khanh đã rời Hồn Thiên Bảo rồi.” Hần thở dài.

Đại tổng quản nghe vậy liền vui vẻ nói: “Vậy chúng ta phải nhanh chóng xin Kỳ Nhi tiểu thư giúp chúng ta mới được, bảo chủ.”

Mạc Tịch Thiên nghe được, sắc mặt nhất thời lạnh đi vài phần, cuối cùng vẫn là muốn hẳn thả Kỳ Nhi mà! Muốn hẳn thả Kỳ Nhi—miễn bàn đi!

Sự thật thì, trong lòng Mạc Tịch Thiên vẫn không chịu thừa nhận một việc, đó là, hẳn đã sớm biết lần này bắt giam Kỳ Nhi là do hẳn quá bá đạo, cũng là một hành động rất ngu ngốc. Nhưng hẳn vẫn cố tình không để ý đến tiếng lòng của mình, hẳn chỉ sợ sau khi thả nàng, nàng lập tức sẽ rời khỏi Hồn Thiên Bảo, rời khỏi hẳn....Không, không được, trước khi hẳn nghĩ ra kế sách cho dù ai có nói gì thì hẳn cũng sẽ không thả nàng ra.

“Nhan Chân Khanh đi rồi, chúng ta không phải bình mã đi tìm hẳn được sao?” Hần hừ lạnh một tiếng, nói.

“Bảo chủ—” Đại tổng quản và nhóm quân sự bắt đầu kêu lên.

Bảo chủ tại sao cứ nhất định không chịu thả Kỳ Nhi tiểu thư chứ? Bọn họ thật sự không nghĩ được nguyên do.

“Bá Thiên, Từ Nguyệt Lý, hai người các ngươi phụ trách đi tìm Nhan Chân Khanh mời trở về.” Mạc Tịch Thiên trừng mắt nhìn hai người vẫn giữ nguyên trạng thái ban đầu, cho tới bây giờ cũng chưa có nháy mắt một cái, nghĩ đến hai người bọn họ trừng mắt lâu như vậy chắc cũng mệt rồi chứ.

Bá Thiên cùng Từ Nguyệt Lý tuy là rất nghiêm túc trừng đối phương nhưng tai cũng không có rảnh rỗi vẫn nghe ngóng mọi chuyện. Vừa rồi bảo chủ cùng nhị bảo chủ nói chuyện bọn họ đều nghe thấy rõ ràng, lập tức thu hồi ánh mắt đồng thời từ lỗ mũi hừ ra một tiếng, quá mức khinh thường nhau....hướng về phía Mạc Tịch Thiên cung kính nói: “Đạ, bảo chủ, thuộc hạ bây giờ liền đi tìm Nhan tiên sinh!”

Mới vừa rồi hai người còn tròn mắt nhìn nhau rất lâu, hiện giờ cũng không thèm liếc đối phương một cái, nhận lệnh nhanh chóng bước ra khỏi đại sảnh.

Lúc hai người bọn họ tranh nhau định mở cửa, ánh mắt hai bên còn hung hăng va chạm một hồi, bỗng nhiên ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa dồn dập.

Bên trong đại sảnh mọi người đều nhíu mày. Phép tắc của Hồn Thiên Bảo rất nghiêm ngặt, hơn nữa khi các đại quân sự đang họp thì càng không được phép quấy rầy. Là ai to gan lớn mật như thế chứ?

Bá Thiên giành trước mở cửa, mở miệng liền quát to: “Bảo chủ đang họp, các ngươi lại âm ỷ cái gì vậy? Không sợ bị chém đầu sao?”

Từ Nguyệt Lý cũng nhíu mày, nói: “Phát sinh chuyện gì khẩn cấp sao?” Ý của hẳn là, nếu không phải là chuyện gì cấp bách các ngươi chuẩn bị gặp họa rồi!

Bộ dạng hung ác kia của Bá Thiên đã dọa người đưa tin sợ đến nỗi đứng không vững, ấp úng không nói nên lời.

“Bá Thiên, các ngươi đi ra ngoài trước đi.” Mạc Tịch Thiên mở miệng.

“Đạ, bảo chủ.” Lúc này Bá Thiên cùng Từ Nguyệt Lý mới lần lượt ra khỏi đại sảnh đi tìm Nhan Chân Khanh.

“Các ngươi vào đi.” Mạc Tịch Thiên lạnh lùng nói. Trong khi các quân sự đang họp là nghiêm cấm quấy rầy, tin rằng quy tắc này không ai là không hiểu cả.

Hai người kia là thị vệ bên trong bảo, lúc này bọn họ liếc nhau một cái, hai chân run run bước vào đại sảnh, cách Mạc Tịch Thiên ba trượng liền đồng loạt quỳ xuống, cúi đầu hoảng sợ nói: “Bẩm báo bảo chủ....Bảo chủ....Kia....Kia....”

“Có chuyện gì nói mau.”

Hai người kia lại liếc nhau một cái, vô cùng bí ai, cam chịu nói: “Bẩm báo bảo chủ, Kỳ....Kỳ tiểu thư, không thấy Kỳ tiểu thư! Xin bảo chủ tha tội!”

“Các người nói cái gì? Nói lại lần nữa!” Mạc Tịch Thiên nghe xong giận dữ đập bàn!

“Rầm” một tiếng! Mọi người bị dọa sợ đến mức suýt lộn tròn!

Mạc Tương Vân, Đại tổng quản, Bộc quân sự đối với phản ứng bất thường của Mạc Tịch Thiên cũng không quá kinh ngạc, dù sao khi Mạc Tịch Thiên đụng phải chuyện của Kỳ Nhi thì đều thất thường, ở trong bảo đã không có là tin tức gì mới cả. Mà đối với các quân sự vừa mới giữ được mạng trở về bảo lại không giống vậy, ít nhất là từ khi bọn họ nguyện góp sức cho Hồn Thiên Bảo đến nay cũng chưa từng thấy Mạc Tịch Thiên giận đến vậy. Từ trước đến nay, bảo chủ của bọn họ luôn bình tĩnh, không để lộ ra một chút ít tâm tư nào giống như một vị thần vĩ đại, sao có thể giận dữ đến thế chứ? Đây quả thật là không thể tin được nha! Vì thế bọn họ rất dụng tâm nhìn chăm chăm vào Mạc Tịch Thiên đang nổi giận, dù sao—hắc! Cơ hội hiếm có nha! (Sax! Mấy vị bà tám quá đi, tội nghiệp Mạc đại ca.)

Nhưng bọn họ lại cảm thấy rất may mắn, may mà đối tượng khiến bảo chủ tức giận không phải là mình, bởi vì lúc bình thường tuy bảo thủ không có nổi giận cũng đã làm cho người ta không thờ nổi rồi, hiện tại dùng hai từ ‘đáng sợ’ vẫn không đủ để miêu tả, giống như là muốn đem người ta ăn tươi nuốt sống vậy. Bọn họ vô cùng nhất trí, vô cùng đồng tình với hai thủ vệ đang run rẩy quỳ trên mặt đất kia. Đương nhiên, bọn họ tuyệt đối không có ý cười trên nỗi đau khổ của người khác, nhưng là hai người kia đã sợ đến nỗi cứ liên tục đập đầu, thân thể co rúm thành một khối, liền cảm thấy hiện tại mình thật sự quá may mắn.

“Bảo chủ tha mạng! Bảo chủ tha mạng!”

Mạc Tịch Thiên ép bàn thân thu hồi lửa giận, lạnh lùng nói: “Nói rõ cho ta—sao lại không thấy nàng?”

Sau khi Mạc Tịch Thiên nghe xong hai người kia đứt quãng kể rõ, lập tức phất ra rất nhiều binh mã truy tìm tung tích của Kỳ Nhi. Nhất thời không khí khàn trương tràn ngập cả Hồn Thiên Bảo, mọi người đều biết Kỳ Nhi tiểu thư mất tích, người bên trong bảo ai cũng lo lắng, một cô nương xinh đẹp, trong sáng, thông minh như thế sao lại mất tích được chứ? Mọi người ai cũng hy vọng Kỳ Nhi tiểu thư có thể bình an vô sự trở về.

Hiện tại, trong lòng Mạc Tịch Thiên vô cùng phức tạp, theo như thị vệ thuật lại thì Kỳ Nhi là bị người cướp đi.

Là ai lợi hại như thế có thể ra vào Hồn Thiên Bảo như chỗ không người vậy?

Đối phương có mục đích gì?

Rốt cuộc là ai to gan như vậy dám cướp đi người của Mạc Tịch Thiên hửn chứ? Hửn vừa chán nản lại vừa lo lắng, chỉ sợ có gì sai sót Kỳ Nhi sẽ....Nghĩ đến đó tim hửn như bị bóp chặt, cả đời này hửn sẽ hối hận!

Một cú đấm nặng nề lại rơi xuống, đánh vào mặt bàn gỗ lim vô tội, lập tức cái bàn vỡ thành từng mảnh rơi trên mặt đất.

Nhìn thấy bộ dạng đau thương không khống chế được của đại ca, Mạc Tương Vân không khỏi cảm thấy bất an. Có phải hửn đã làm sai rồi không? Chưa bao giờ thấy đại ca đau lòng đến vậy, dù cho Hồn Thiên Bảo gặp đại nạn đại ca cũng chưa từng mất khống chế như bây giờ, xem ra hửn đã đánh giá thấp địa vị của Kỳ Nhi trong lòng đại ca rồi, muốn đại ca buông tay cho Kỳ Nhi chỉ sợ là không thể, hửn không khỏi thờ dãi một cái, xem ra sau này hửn chỉ có thể cầu phúc cho mình mà thôi.....

Hửn bước đến trước mặt Mạc Tịch Thiên thử dò xét một chút, nhỏ giọng hỏi: “Đại ca, có thể đối phương cứu Kỳ Nhi ra cũng không có ý đồ xấu với nàng, chúng ta đừng suy nghĩ theo chiều hướng xấu được không?” Hửn khẽ nhắc nhở.

Ánh mắt Mạc Tịch Thiên chợt lóe, cũng không phải là không có khả năng này, nhưng sẽ là ai? Kỳ Nhi quen biết với ai chứ? Ở trong đầu loại trừ nhưng sao vẫn không nghĩ ra một ai? Hửn chưa từng nghe nàng nói về cuộc sống trước kia của mình, chưa hề cùng hửn nói qua về thân thể của nàng, toàn bộ những chuyện mà nàng đã trải qua! Hửn đau lòng hít sâu một hơi, cố gắng bình ổn lại tâm tư.

“Đại ca, Nhan Chân Khanh đã từng nói quan hệ giữa Kỳ Nhi và Giang Ngư của ‘Thủy Ngân’ không phải bình thường, mà Nhan Chân Khanh ba ngày trước lại trùng hợp rời khỏi Hồn Thiên Bảo, đề nghị có thể có liên quan đến nhau không? Dù sao thì có thể ‘thần không biết, quỷ không hay’ xâm nhập vào trong bảo cướp người, chắc chắn không phải là nhân vật tầm thường, huynh nghĩ có phải là hửn—Giang Ngư không?” Mạc Tương Vân dĩ nhiên sẽ không ngu ngốc mà thừa nhận mình cũng có phần trong chuyện này, chỉ có thể nói bóng nói gió nhắc nhở Mạc Tịch Thiên, trời ạ! Hửn đã gần như nói toạc ra rồi, đại ca còn không đoán ra được sao? Thật không ngờ nha! Luôn luôn nổi danh lý trí lại có thể vướng vào lưới tình, vốn là thông minh tuyệt đỉnh giờ cũng trở nên mơ hồ. Tóm lại, kết luận của Mạc Tương Vân chính là: nữ nhân là thứ tuyệt đối không thể đụng vào! Nhưng nếu bất hạnh đụng tới nữ nhân giống như Kỳ Nhi thì kết cục còn đáng thương hơn. (Huynh rút ra kết luận hay nhỉ)

“Giang Ngư?” Mạc Tịch Thiên giọng điệu vô cùng nguy hiểm, trước đó Mạc Tương Vân đã nói qua một lần, quan hệ giữa hửn và Kỳ Nhi không phải là bình thường ư? Không bình thường là như thế nào? Hửn ghen tức trong lòng, tâm tư hỗn loạn, dùng sức lắc đầu một cái, hửn không muốn nghĩ tiếp nữa, trước mắt là mau chóng tìm được Kỳ Nhi, hửn muốn sớm xác định là nàng vẫn bình an vô sự.....

Hửn nhìn ra ngoài cửa sổ, không biết trời bắt đầu mưa phùn từ lúc nào, không khỏi nhớ lại lần đầu tiên gặp nàng....Hửn đối với nàng thật sự là nhất thời si

mê chẳng.....

Đến bây giờ, nàng luôn chỉ phớt hi, nộ, ái, ố của hần, vậy bản thân mình thật sự chỉ là nhất thời si mê thôi sao?

Mười ngày sau.

Trong mười ngày này, Hồn Thiên Bảo gần như là xuất ra toàn bộ tinh anh truy tìm tung tích của Giang Ngự và Kỳ Nhi, nhưng một chút tin tức cũng không có. Chẳng lẽ bọn họ cứ như vậy mà biến mất sao?

Bên trong Hồn Thiên Bảo như bị mây đen bao phủ, không khí thật sự căng thẳng, từng ngày trôi qua, tính khí của Mạc Tịch Thiên dần trầm xuống khiến cho mọi người đều cảm thấy bất an.

“Bảo chủ, Mộc Từ Đà hồi báo.”

“Tìm được rồi sao?” Mạc Tịch Thiên tuy là buồn bực nhưng thanh âm lại lộ vẻ chờ mong.

“Cái này.....Bẩm bảo chủ, một vùng Giang Khẩu cũng không tìm được tung tích của Kỳ Nhi tiểu thư.” Thủ vệ hồi báo thận trọng trả lời.

“Vậy các người còn trở lại làm gì?” Mạc Tịch Thiên giận dữ, quét tay đem toàn bộ sổ sách trên bàn hất xuống đất, dọa cho thủ hạ hồi báo run rẩy cả người.

“Đại ca——” Mạc Tương Vân ở một bên can ngăn.

“Đi ra ngoài! Tất cả ra ngoài hết đi! Không có lệnh của ta thì không ai được phép tiến vào!”

Mạc Tịch Thiên hất tay hần ra. “Rầm!” một tiếng, nghiên mực trên bàn đã thành mảnh vụn.

Mười ngày, mười ngày qua lực lượng của Hồn Thiên Bảo gần như đã lật tung cả giang hồ, nhưng một chút tin tức về Kỳ Nhi cũng không có, chịu đựng suốt mười ngày, toàn bộ tức giận cùng bất an trong lòng cuối cùng cũng bạo phát.

“Đại ca.....”

“Ta nói đi ra ngoài không nghe thấy sao! Đi ra ngoài——” thanh âm bi thương giống như gió đêm lạnh lẽo, Mạc Tịch Thiên hai tay khua loạn, điên cuồng rống lên. Tức giận càng không thể thu hồi.

Không thể làm được gì, Mạc Tương Vân mang theo thủ vệ đã bị dọa đến mềm nhũn cả người, lập tức ra khỏi thư phòng. Nâng mắt vừa vận thấy được người mới quay về từ mấy hôm trước - Tiểu Hồng Mai, hần đang mang theo ánh mắt đồng tình nhìn mình.

“Thế nào? Ngọn núi lửa bên trong cuối cùng cũng phun trào rồi sao?”

“Người còn nói nữa. Kể từ lúc Kỳ Nhi rời đi, ta không có ngày nào tốt đẹp cả, nói tới nói lui đều phải trách nhạ đầu Kỳ Nhi kia, thật sự hại người qua đáng. Chính mình đi rồi coi như xong còn để lại thùng thuốc nổ này cho chúng ta, thật sự không phải là bằng hữu nha.”

“Hắc, nếu tiểu cô nương kia có lương tâm như người nói thì ta cũng sẽ không bị nàng lừa đến ngay cả chỗ ngủ cũng không có.” Nghĩ đến Ngọc Trúc Hiên của hần.....Hần thật sự là khóc không ra nước mắt mà.

“Ai, sớm biết đại ca đã hăm sâu như vậy, ta cũng sẽ không mong nàng sớm một chút rời khỏi Hồn Thiên Bảo, thật sự là tính sai rồi!” Hần thở dài.

“Ta mới là tính sai đây, cứ tưởng Kỳ Nhi rời khỏi Hồn Thiên Bảo thì có thể trở về cái tổ đáng yêu của ta, ai biết Ngọc Trúc Hiên bị nàng hủy, lại còn phải chịu đựng cơn giận của đại bảo chủ, mỗi ngày đều nom nớp lo sợ, so với lưu lạc bên ngoài còn khổ hơn, biết vậy sẽ không quay về.” Nói xong hần cũng thở dài.

Xem ra hần lại muốn lưu lạc bên ngoài rồi.....Ít nhất còn may mắn hơn so với Mạc Tương Vân, hần có thể tự do nhưng Mạc Tương Vân thân là nhị bảo chủ lại không được may mắn như thế.....

Liếc nhau một cái, hai người bất đắc dĩ lắc đầu, đồng thanh thở dài. “Ai——”

Buổi tối hôm nay, Mạc Tịch Thiên nhốt mình trong thư phòng suốt một ngày ai cũng không gặp. Giận dữ dọa cho toàn bộ thủ hạ cùng nhóm người hầu sợ hãi khắp nơi trốn tránh, không dám đến gần thư phòng trong vòng trăm thước.

Lam Lạc Lạc cơm nước xong liền vội vàng đi tìm Mạc Tịch Thiên.

Lam Lạc Lạc đi vào trong sân, nhưng lại không thấy bóng dáng của người hầu cùng thị vệ, nàng cảm thấy kỳ quái nhưng không có nghĩ nhiều, tính cách của nàng là chỉ cần trông nom tốt chuyện của mình là được rồi, đối với chuyện bên ngoài nàng không bao giờ thêm quan tâm.

Cho nên nàng cũng không biết mấy ngày nay trong bảo đã xảy ra chuyện, đương nhiên lại càng không biết không nên tìm Mạc Tịch Thiên nói bất cứ chuyện gì vào lúc này. (Thế mới có kịch hay để xem chứ!)

Nàng đi về phía thư phòng, gõ cửa, không ai trả lời.

Một lúc sau, lại gõ hai cái, vẫn như cũ như đá chìm đáy biển.

Nàng suy nghĩ một chút, đánh bạo mở cửa ra, vừa mở cửa phòng, xông thẳng vào mùi chính là mùi rượu rất nồng, nàng nhắm mắt, nhú mào, vội che khăn tay mới dám bước từng bước vào bên trong.

Thật là! Đập vỡ vại rượu sao? Mùi rượu nặng như vậy.

Bên trong tối đen như mực, nhờ vào ánh trăng sáng rọi bên ngoài lơ mờ thấy được hiện trạng bên trong. Nàng chậm rãi bước vào, tìm kiếm Mạc Tịch Thiên.

“Ai.....Ta nói rồi.....Ai cũng không được phép vào.....” Thanh âm mơ hồ của Mạc Tịch Thiên từ trong truyền ra.

“Mạc đại ca?” Lam Lạc Lạc đi theo hướng phát ra tiếng nói, đi vào bên trong, liền nhìn thấy Mạc Tịch Thiên đang nằm ở mép giường, giống như là uống say. Nàng nhú mào, say, làm sao có thể nhờ hân giúp đỡ đây? Xem ra ngày mai lại đến vậy.

Nàng do dự một chút đang muốn quay người rời đi, bỗng nhiên, một bàn tay to nắm lấy cổ tay nàng, nàng chưa kịp hô lên đã bị kéo ngã trên giường rồi.

“Ngươi.....Là ai?” Hai tay nàng bị Mạc Tịch Thiên giữ chặt, nàng cố sức giãy dụa nhưng không thể thoát ra được. Hơi thở nóng rực cùng mùi rượu nồng nặc không ngừng phun tới trên mặt nàng, mặt của Mạc Tịch Thiên cách nàng không đến một tấc*, mùi rượu dày đặc khiến nàng hít thở không thông. “Mạc đại ca, ngài không nên như thế, ta là có chuyện mới đến tìm ngài, ngài mau buông ta ra.” Đôi mắt thâm sâu của Mạc Tịch Thiên như bị sương mù che phủ khiến cho nàng cảm thấy sợ hãi.

* Tấc: là đơn vị đo chiều dài, 10 phân = 1 tấc.

“Kỳ Nhi.....Nàng là Kỳ Nhi, cuối cùng ta cũng tìm được nàng.....” Mạc Tịch Thiên ngửi được hương thơm thuộc về nữ nhân, là Kỳ Nhi, là Kỳ Nhi.....Kỳ Nhi của hân đã trở lại. Đầu hân từ từ chôn sâu vào cổ nàng.

Lạc Lạc hoảng sợ, cố giải thích cho hân. “Mạc đại ca, ta không phải! Ta là Lạc Lạc, Lạc Lạc nha!”

Không ngờ hân lại đột nhiên nổi giận, kéo nàng dậy, dùng sức lay động, kêu to: “Không, nàng không nên lừa ta, nàng là Kỳ Nhi, là Kỳ Nhi, chẳng lẽ.....Nàng....Nàng vẫn chưa tha thứ cho ta sao?”

Lạc Lạc bị hân lay đến đầu óc choáng váng, theo bản năng dùng sức thoát khỏi hân, không nghĩ đến Mạc Tịch Thiên bỗng nhiên buông tay, nàng còn chưa kịp phản ứng, “Bịch!” một tiếng truyền đến từ sau gáy của nàng, chấn động quá mức khiến trước mắt nàng liền hiện lên một màu đen, ý thức cuối cùng là—nàng—sau nàng lại ngã về sau như thế—sau đó liền ngất đi.

“Kỳ Nhi.....” Mạc Tịch Thiên nhẹ nhàng ôm lấy thân thể mềm mại của nàng, cố gắng đem nàng đặt ở trên giường.

“Kỳ Nhi....Ta....Ta không bao giờ.....để cho nàng lần nữa rời khỏi ta....” Mạc Tịch Thiên ở bên tai nàng thấp giọng ní non, dùng má cọ cọ vào má của nàng, thân thể từ từ đè lên nàng....

Bên ngoài, màn đêm vẫn tĩnh lặng như cũ, ánh trăng vẫn chiếu rọi khắp nơi, bên trong thư phòng tối đen đã yên tĩnh không còn tiếng động.....

Ở phương Bắc, có một đám yêu ma trong lúc vô tình liền lưu lạc ở nhân gian....

Hình dạng của Ma tộc cũng giống như con người, nếu lẫn trong đám người thì khó có thể phân biệt được.

Khác với con người là bọn chúng sinh ra đều có dị năng, tứ chi (2 tay, 2 chân) mỗi người đều được bao quanh bởi vầng hào quang sáng bóng, xinh đẹp. Hình dạng của bọn chúng vĩnh viễn không già yếu, cho đến khi chết thì thể xác mới có thể dần dần biến mất, giữ lại một tia sinh khí cho thể hệ sau hấp thụ để thuận lợi trưởng thành.

Song, bởi vì do không gian khác nhau nên bọn họ không có cách nào tùy ý xâm nhập nhân gian.

Nhưng là, trên thế gian này cũng không có chuyện gì là bất biến cả.

Một trăm năm trước, qua một trận động đất giữa hai giới liền xuất hiện một khe hở. Vừa mới bắt đầu thay đổi luồng không khí hỗn loạn vì thế đã khiến cho rất nhiều ma quỷ không thể thoát được liền bị hút đến nhân gian—

Đợi đến lúc vạn vật yên tĩnh lại thì nhóm ma quỷ kia đã mất phương hướng không thể tìm được đường về. Từ đó về sau liền lưu lạc tại xứ người....Bọn chúng đã nói như vậy.

Bọn chúng không tìm được đường về vốn là có dị năng nhưng do khác nhau về không gian nên đã mất đi hơn một nửa, so với nhân loại bình thường cũng không khác nhau là mấy.

Thời gian như nước chảy mây trôi, bọn chúng vẫn không tìm được đường về. Nhóm Ma tộc dần dần chết tâm, từ từ hòa hợp với thế giới nhân loại, thích ứng cuộc sống ở nhân gian, cùng con người sống chung.

Cuộc sống ở nhân gian rất dài, rất lâu, bọn chúng ở nhân gian vẫn tiếp tục duy trì nòi giống nhưng vẫn không quên tìm đường về nhà, cứ như vậy một đời rồi lại một đời..... Về nhà đã trở thành khát vọng duy nhất của bọn chúng mà không thể cầu được.

Thế nhưng, ngay tại lúc bọn họ cho rằng có thể chung sống hòa bình với loài người thì có một sự kiện bi thảm xảy ra khiến cho nhóm Ma tộc căm phẫn, đồng thời phần lớn ma quỷ lưu lạc ở nhân gian cũng vì nó mà chết, chỉ còn lại vài tên ma quỷ may mắn sống sót.

Lúc bọn họ mới bắt đầu tiến vào cuộc sống ở nhân gian liền không dám thâm nhập quá sâu, chỉ dám ở tại những vùng có ít người để sinh hoạt, gần như không tranh với đời.

Tiếp là, càng về sau những phòng bị của bọn họ dần dần được dỡ bỏ, bắt đầu đối với nhân loại tò mò, vì thế, bọn họ có một người bằng hữu, hai người bằng hữu, ba người, rồi dần dần có nhiều bằng hữu hơn..... Nhưng bọn họ không hề biết thế giới loài người rất phức tạp, tâm tư của con người không thể lường trước được, dục vọng của loài người lại càng thêm vô cùng vô tận.....

Mười tám năm trước, bọn họ phá lệ mang theo bằng hữu mà bọn họ tin nhiệm đến thăm quan tộc của mình, đem theo hy vọng được công nhận, đồng thời cũng mong mỗi những vị bằng hữu có thể lực cường đại trong nhân loại giúp bọn họ tìm được đường về. Kết quả là ngày hôm sau, bọn họ đã được biết đến mùi vị của hận thù—những bằng hữu mà bọn họ mang đến kia thừa dịp ban đêm lúc bọn họ ngủ say phóng hỏa thiêu chết tất cả, thậm chí ngay cả đời sau của bọn họ cũng bị thiêu chết—

Nhóm Ma tộc còn sót lại, trong lúc căm phẫn liền chia thành 2 phái.

Chủ trương của phái tiêu cực là không tiếp xúc với loài người nữa, gắng sức tìm đường trở về.

Phái còn lại đối với việc về nhà không còn...ôm bất kỳ hy vọng nào nữa, thế vì tộc nhân đã chết mà báo thù, thống trị thế giới loài người, đoạt lấy nó giống như đã báo được thù—“Đó chính là tổ chức ‘Huyết Ảnh’ đúng không?”. Kỳ Nhi hai mắt hồng hồng, nhìn sư phụ. Từ lúc nàng bắt đầu có trí nhớ, dung mạo của sư phụ cũng không hề thay đổi, năm tháng cũng không lưu lại được một chút vết tích nào trên khuôn mặt người. Nàng cứ nghĩ là do sư phụ có võ công thâm hậu, nội lực đã đạt đến cực đỉnh, không nghĩ đến.....

“Chẳng lẽ là sai ư.” Vân Hà sư thái bi thương thở dài, trong đôi con ngươi cơ trí có quá nhiều đau buồn cùng bi ai.

“Sư phụ.....”

Kỳ Nhi nhìn sư phụ khó nén đau thương liền không biết nên nói điều gì. Vân Hà sư thái trong suy nghĩ của nàng là người có bản lĩnh đã dạy nàng tất cả mọi thứ, về tình cảm lại càng là tổng hợp tình yêu của cha mẹ, so với người thân của nàng thì càng thân thiết hơn.

“Kỳ Nhi, ta tin tưởng người thông minh như con nghe ta nói những chuyện này, chắc hẳn đã đoán được thân phận của sư phụ rồi phải không?”

“Sư phụ, bất kể người là ai, ở trong lòng con người vẫn mãi là sư phụ mà con yêu thương nhất!” Kỳ Nhi bị kích động liền gắt gao ôm lấy Vân Hà sư thái.

Vân Hà lộ ra nụ cười vui sướng.

“Ta biết. Nhưng là, ta vẫn cảm ơn con sau khi biết thân phận của ta cũng không chê ta là dị tộc.” Vân Hà sư thái vén tay áo lên, để lộ ra cánh tay trắng nõn, trơn bóng, bên trên có một con mắt được bao quanh bởi hai vảy màu, giống như móng tay lớn nhỏ, màu sắc xanh biếc tươi đẹp, dưới ánh mặt trời phát ra tia sáng yêu dị.

Kỳ Nhi kinh diễm hô nhỏ! Vân Hà cười cười.

“Ở trong thế giới của chúng ta, vảy màu xanh biếc đại diện cho cầu phúc, trời sinh vốn có năng lực cảm ứng họa phúc.” Nàng kéo tay áo xuống, che phủ ánh sáng xanh biếc, sau đó thu lại nụ cười, nghiêm túc nói: “Kỳ Nhi, sau khi loài người đối với chúng ta truy cùng giết tận, ta may mắn còn sống sót, các tộc nhân liền chia thành hai phái: một chủ trương báo thù, một chủ trương tiếp tục tìm đường về nhà cũng thế là sẽ không đặt chân đến chỗ của loài người nữa, vĩnh viễn không còn quan hệ với loài người hiểm ác, khi đó ta cũng đã lập lời thề....”

“Sư phụ, vậy.....”

“Ta hiểu nghi hoặc của con, con muốn hỏi tại sao ta đã thề không cùng loài người tiếp xúc lại nhận con làm đệ tử, phải không?” Vân Hà sư thái xoa xoa khuôn mặt nhỏ nhắn, tràn đầy khó hiểu của Kỳ Nhi.

Kỳ Nhi cười gật đầu. “Đúng nha, sư phụ luôn nghiêm túc, nói dối một chút cũng sẽ đỏ mặt, không giống như là người mang lời thề ra nói giỡn a?”

“Đúng vậy, con nói rất đúng, ta đúng là không giống con.” Vân Hà sư thái mặt không có đó, chứng tỏ nàng không có nói dối.

“Sư phụ—” Kỳ Nhi bắt đầu kêu to.

“Con nói xem, có một lần nào lời thề của con có thể tin được chứ?” Vân Hà chế nhạo nàng.

Không đợi nàng phản ứng, nàng dùng ngón trỏ đặt ở trên môi Kỳ Nhi, nghiêm túc nói: “Con đừng nói gì cả, trước yên lặng nghe ta nói hết đã.” Thấy Kỳ Nhi gật đầu, nàng mới lấy tay ra, kéo Kỳ Nhi ngồi xuống trước mặt mình, tiếp tục nói: “Ở trong tộc chúng ta, ta vốn có năng lực cảm ứng họa phúc nhưng ở trong nhân giới thì không có cách nào tùy tiện không chế dị năng, hơn nữa cần phải nghỉ ngơi trong một khoảng thời gian dài để phục hồi dị năng bị mất

đi, thời gian này chúng ta gọi là thời kỳ ngủ sâu.” Nàng buông mi, thở dài một cái. “Trước khi đại họa phát sinh, ta đang ở một nơi bí mật bắt đầu thời kỳ ngủ sâu, không có cách nào cảm nhận với bên ngoài, không thì cũng sẽ chẳng có nhiều tộc nhân của ta hy sinh như thế……” Nhớ lại khi đó, lúc tỉnh dậy đột nhiên tim đập rất nhanh, đến khi nhìn thấy tộc nhân chết thảm, nàng không nhịn được đau buồn mà rơi lệ.

Kỳ Nhi đau lòng lấy ra khăn tay, giúp sư phụ lau nước mắt.

Vân Hà bỗng nhiên cầm tay nàng, vui sướng mỉm cười. “Nhưng là mười bảy năm trước, cũng chính là một năm sau khi sự kiện đó xảy ra, thỉnh thoảng ta vẫn quan sát các vì sao, ngoài ý muốn phát hiện từ trên trời rơi xuống bốn ngôi sao, khi đó ta thấy ‘phúc chí tâm linh*’ biết đường trở về có quan hệ với bốn ngôi sao này, ngay lúc ấy tâm tình của ta chỉ chỉ có thể dùng bốn từ ‘mừng rỡ như điên’ để hình dung, mấy trăm năm qua, nguyện vọng của Ma tộc cuối cùng cũng có thể thực hiện được rồi!”

* phúc chí tâm linh: khi vận may đến tâm tư con người cũng thông tuệ hơn.

“Đó là lúc con ra đời.” Kỳ Nhi nói.

“Không sai.”

Vân Hà sư thái gật đầu một cái, nói tiếp: “Chính là một lúc sau ta lại phát hiện bốn sao lóe sáng, lại rơi xuống cùng nhau điều đó chứng tỏ bốn sao sẽ ‘ngọc nát đá tan’! Hào quang mà chúng phát ra sẽ phá hủy các vì sao khác—vì thế, ta lập tức quyết định, nhanh chóng đến nơi bốn vì sao kia rơi xuống, cố gắng thay đổi vận mệnh……”

Vân Hà sư thái nhìn thẳng Kỳ Nhi, nói: “Đương nhiên, ta nói đến đây……Chuyện tiếp theo chắc hẳn con đã rõ rồi?”

Tiếp theo là sư phụ đi về phía Nam tìm được nơi bốn vì sao rơi xuống, đem nàng đến đây cho đến tận hôm nay. Bởi vì nàng chính là người có thể giúp được nhóm Ma tộc tìm được đường về nhà.

Nhất thời, hai mắt Kỳ Nhi tỏa sáng, hóa ra nàng lại gánh trọng trách nặng nề như thế!

Ngay lập tức, nàng tràn đầy tự tin vỗ vỗ ngực, hướng Vân Hà sư thái cam đoan: “Sư phụ! Người yên tâm. Đợi con xuống núi liền lập tức đi tìm, cũng bảo Giang Ngư đi luôn, con tin dưới sự nỗ lực không ngừng của mình, con có thể giúp Ma tộc tìm được đường về!”

“Con không cần vội.” Vân Hà sư thái nở nụ cười, cầm tay Kỳ Nhi vỗ nhẹ, sau đó từ từ nhìn về nơi xa, chậm rãi nói: “Nhanh thôi...Ta có cảm giác chỉ một, hai năm nữa thôi là chúng ta có thể trở về.” Vân Hà sư thái trong mắt chứa đầy chờ mong đối với tương lai.

“Thật sao?” Kỳ Nhi vui vẻ kêu to.

“Đúng vậy, con không cần phải tốn công giúp ta tìm kiếm, chờ đến lúc thích hợp, đó cũng chính là ngày tộc nhân ta có thể quay về. Nhưng là, trước tiên ta mong con có thể giúp ta tìm những tộc nhân thất lạc kia……”

“Sư phụ, người đang nói ‘Huyết Ảnh’ sao?”

“Đúng thế, ta không hy vọng lại có thêm người hy sinh, bất kể là loài người hay tộc nhân của ta. Con mau chóng tìm được bọn họ, nói cho bọn họ biết, ngày về không còn xa nữa, ta tin tưởng bọn họ sẽ dừng tay.”

“Con biết rồi, sư phụ, sau khi xuống núi con sẽ mau chóng đi tìm bọn họ. Đúng rồi, sư phụ.” Dường như Kỳ Nhi nghĩ được điều gì đó, liền hỏi. “Lúc ấy, rốt cuộc các người còn bao nhiêu người sống sót? Vì sao con chỉ gặp mỗi mình người? Những người khác đâu?”

Vân Hà sư thái có chút bồi hồi nói: “Bọn họ đang ở tại một nơi bí mật. Chúng ta từng thề sẽ không gặp người, có ta vi phạm lời thề là đủ rồi. Khi đó, nhóm Ma tộc còn sót lại không đến mười người, hoàn hảo còn thêm vài đời sau nữa, nhưng cũng không quá 11 người...Qua mấy năm nay, những người ẩn cư kia vẫn giữ liên lạc với ta, trong đó đã có vài đời sau rồi, số lượng chỉ tăng không giảm. Còn phái kia, khi đó chỉ có bốn người muốn báo thù, những năm qua là tăng hay giảm, có bao nhiêu, ta cũng không biết.”

“Thì ra là vậy, mỗi năm sư phụ đều biến mất một khoảng thời gian hóa ra là đi thăm tộc nhân.” Kỳ Nhi đột nhiên hiểu ra nói, trước kia sư phụ đi xa đều không nói cho nàng biết là đi đâu, hiện tại nghĩ vẫn nhiều năm nay cuối cùng cũng được giải đáp.

“Nhưng mà, theo truyền thuyết ‘Huyết Ảnh’ không chỉ có bốn người kia, con đã tận mắt nhìn thấy mười ba hắc y nhân của ‘Huyết Ảnh’.”

“Bốn người có chủ trương báo thù kia có dị năng sai khiến người, nói vậy, những sát thủ kia cũng không phải là nguyên bản của ‘Huyết Ảnh’.”

Kỳ Nhi kêu to! “Trời ạ! Vậy bọn họ đối với nhân loại báo thù không phải là quá dễ dàng sao?” Liền bảo người mình đi giết người mình là được rồi, rất nhanh loài người sẽ tàn sát lẫn nhau thôi.

“Không đơn giản như vậy đâu. Con đã quen dị năng của chúng ta đã biến mất gần giống với người thường rồi. Những năng lực ấy với những người có ý chí yếu kém còn có chút tác dụng, nhưng với những người kiên cường thì không còn tác dụng.”

“Hóa ra là thế.” Kỳ Nhi thở phào một hơi. Nàng lúc này mới nhớ đến, chẳng trách mười mấy năm qua ‘Huyết Ảnh’ vẫn bí mật hoạt động trong bóng tối. Chỉ là hiện tại nanh vuốt của chúng đang hướng về Hồn Thiên Bảo, điều này khiến nàng không khỏi lo lắng.

Chương 7

Kỳ Nhi từ biệt sư phụ, vội vàng chạy xuống chân núi, quả nhiên thấy Giang Ngư đang ở trong cánh rừng dưới chân núi chờ nàng.

“Sao rồi? Hỏi được điều gì không? Sư phụ muội có biết chút ít gì về ‘Huyết Ảnh’ không?”

Nhìn Kỳ Nhi hưng phấn khó nhịn, ánh mắt sáng lên giống như tìm được bảo vật, Giang Ngư không cần nghĩ cũng biết chuyến đi lần này cũng không uổng phí, cũng không uổng công hấn đứng đợi dưới chân núi lâu như vậy. Đối với Giang Ngư, Kỳ Nhi đương nhiên không có giấu diếm điều gì, hơn nữa chuyện lần này vẫn cần hấn hỗ trợ, vì vậy, nàng đem hết chân tướng của ‘Huyết Ảnh’ nói cho hấn nghe. Nghe xong Giang Ngư liền kinh hãi không nói lên lời, chỉ kềm cầm chưa rút xuống mà thôi.

Sư phụ của Kỳ Nhi là một đại quái nhân.

Đây là suy nghĩ của Giang Ngư sau khi quen biết Kỳ Nhi, đến giờ vẫn chưa từng thay đổi.

Hắn quen biết Kỳ Nhi đã lâu ít nhất cũng được 10 năm rồi. Từng nghe Kỳ Nhi nói qua, sư phụ nàng chưa bao giờ gặp người ngoài, lại càng không cho phép bất cứ ai tiến vào Vân Hà Sơn, đương nhiên kể cả hấn - bằng hữu tốt lâu năm của đồ đệ nàng cũng không ngoại lệ. Cho nên đến tận bây giờ hấn cũng không biết dáng vẻ của sư phụ nàng tròn hay dẹt nữa.

Hắn cũng từng hỏi qua nguyên nhân sư phụ nàng không thích gặp người ngoài nhưng Kỳ Nhi chỉ mãi trả lời một câu: không biết! Hỏi dáng vẻ của sư phụ nàng—nàng nói: có một ngày huynh gặp người sẽ biết.

Đây là đáp áp quý quái gì chứ!

Cho nên mười năm nay, hấn chờ cũng thành thói quen. Thậm chí còn ở trong rừng cây dựng một ngôi nhà gỗ nhỏ, đương nhiên cũng coi như là nơi trú chân của hấn dưới đỉnh Vân Hà. Vẫn nhớ là sư phụ nàng không đón chào người lạ, cho nên hấn chỉ có thể tự mình vận động, mới không ở nơi nóng bức này biến thành “Người quen”—bị hấp chín.

Vân Hà Sơn nguyên là một đỉnh núi lửa, tuy nhiên gần như đã không còn hoạt động, nham thạch cũng sẽ không tuôn trào nữa. Nhưng bề mặt địa cầu vẫn vô cùng yếu, vẫn thường tỏa nhiệt, người thường đứng đến chỉ có thể bị hấp chín mà thôi. Bên trong Vân Hà Sơn có rất nhiều ôn tuyền, thường có rất nhiều động vật hoang dã đến đó vui đùa, tắm rửa, thật sự không hiểu một chỗ nóng bức như thế, những động vật kia còn có thể hào hứng nhảy vào trong ôn tuyền vui đùa nữa. Hấn quả thật vô cùng bội phục sức chịu đựng của chúng. Dĩ nhiên, còn có vị nữ nhân kỳ quái trước mắt này nữa, đại nãi nhân kiêm nữ quái-Kỳ Nhi. Nàng cũng thuộc loại yêu thích nơi nóng nực này, nàng vẫn thường hằng hái nhảy vào ôn tuyền chơi đùa cùng dã thú nữa.

Ma tộc đến từ Ma vực sao?

Mặc dù Giang Ngư đối với sư phụ của Kỳ Nhi cũng từng suy đoán rất nhiều, nhưng trí tưởng tượng của hấn cũng chưa đạt đến trình độ cao siêu như vậy.....Cho nên, chuyện này thật sự là vượt quá dự liệu của loài người rồi! Không nghĩ đến bản lĩnh của sư phụ nàng thật đúng là vô cùng đặc biệt.

“Giang Ngư—thình hồn của huynh quay về đi—Giang Ngư—”

Bàn tay của Kỳ Nhi ở trước mặt Giang Ngư lắc lư qua lại, giống như muốn gọi hồn của Giang Ngư bị dọa cho kinh hãi quay trở lại.

Làm gì như ta bị mất hồn vậy?

Giang Ngư tròn mắt, tay phải cầm lấy bàn tay đang khua loạn trước mặt hấn, tay trái thuận dịp định gõ lên trán nàng một cái. “Ai ôi!” Một tiếng hét thảm vang lên, nhưng là phát ra từ—miệng Giang Ngư.

Hắn ôm chân nhảy lên, đau đớn kêu la: “Muội muốn cho ta què chân sao? Sao dùng sức lớn như vậy đập ta chứ? Đau quá!” Thật là, mắt thấy sắp gõ được trán của nàng, không nghĩ tới lại bị rơi vào khoảng không, ngược lại còn bị nàng dùng sức đập cho một cái, nhiều năm cộng tác tốt như vậy lại ra tay không chút lưu tình, đau chết mất. Hấn cũng chưa từng nghĩ đến chính mình xuống tay cũng không hề nhẹ.

“Huynh què chân có thể so với cái đầu xinh đẹp, thông minh của ta bị thương sao?” Nàng sờ sờ cái trán suýt chút nữa bị gõ, hừ! Nếu không phải nàng phản ứng nhanh thì trên đầu có thể sẽ mọc một cục u xấu xí, khó coi rồi. Tặng cho hấn một cước, xem như là lợi cho hấn rồi.

“Thật độc ác! Thật là độc nhất vẫn là tâm của nữ nhân!”

“Cám ơn quá khen rồi!” Nàng cười ngọt ngào, hào phóng tiếp nhận lời khen của hấn.

Đối với những người da mặt dày như nàng, hấn cũng đành chịu, xoa xoa cái chân vẫn còn đau, nhảy lò cò đến một tảng đá bên cạnh cây đại thụ ngồi xuống, không để ý đến nàng nữa.

Nàng đi theo hấn, ngồi xuống một tảng đá khác bên cạnh hấn, chống má nhìn hấn. Một lúc sau, nàng hỏi: “Giang Ngự, trên thế gian này huynh nghĩ chỗ nào có khả năng thông đến thế giới của sư phụ nhất?”

Hấn đang cời giày, lấy ra thuốc cao xoa nắn ngón chân đã sưng đỏ, cũng không ngẩng đầu lên nhàn nhạt đáp: “Trở về ta sẽ giúp muội tra.”

“Giang Ngự, sư phụ bảo ta tìm kiếm ‘Huyết Ảnh’, để cho bọn họ buông tha không báo thù nữa, huynh nghĩ chúng ta tìm bọn họ như thế nào đây?”

Hấn liếc nàng một cái, ngạc nhiên nói: “Tám bản đồ kia đâu? Bên trên không có manh mối về ‘Huyết Ảnh’ sao?”

Kỳ Nhi bất đắc dĩ nói: “Trên tám bản đồ kia chỉ viết lai lịch của ‘Huyết Ảnh’, hình vẽ chính là vị trí của bọn họ khi mới đến nhân gian, cùng ‘Huyết Ảnh’ hiện tại không có liên quan.”

“Sư phụ muội không có cung cấp manh mối gì sao?” Giang Ngự cũng nhún mày.

“Không có, chỉ trừ trên người ‘Huyết Ảnh’ đều có vảy màu lông lánh hồng hoặc xanh biếc. Nhưng là người trong thiên hạ nhiều như vậy sao có thể tìm được chứ?” Kỳ Nhi có chút nản lòng, hình như nàng đã quá vội vàng đáp ứng sư phụ. Hôm nay muốn tìm người nhưng cũng không biết nên bắt đầu từ đâu nha, ai! Thật là!

Giang Ngự đi xong giày, hai người đều cúi đầu trầm tư. Đầu óc thật nhanh chuyển động, Kỳ Nhi có thể nghĩ ra biện pháp gì, hoặc là ‘Huyết Ảnh’ có điểm gì sơ hở..... ‘Huyết Ảnh’.....Đột nhiên, Giang Ngự nhảy lên.

Sau đó, hấn hưng phấn kêu to: “Kỳ Nhi, ta nghĩ ra rồi!” Nhảy đến trước mặt Kỳ Nhi. (sao nghe như đang tả khi vậy!)

“Biện pháp gì? Nói mau.”

“Trước tiên ta hỏi muội một vấn đề, muội phải thành thật trả lời ta.” Thấy Kỳ Nhi chẳng nói chẳng rằng gật đầu, hấn thanh thanh cổ họng có chút xấu xa hỏi: “Ừm, cái này, muội....cùng Mạc Tịch Thiên đã xảy ra chuyện gì?”

Kỳ Nhi mặt biến sắc, khẩu khí không tốt nói: “Liên quan gì đến huynh chứ?”

“Đúng là không liên quan đến ta.” Hấn biết điều né tránh, lại nói tiếp: “Chỉ có điều, lần này nếu chúng ta muốn mau chóng tìm được ‘Huyết Ảnh’ thì không thể không nhờ Hồn Thiên Bảo giúp đỡ. Muội nghĩ xem, mục tiêu hiện tại của ‘Huyết Ảnh’ là Hồn Thiên Bảo, theo lý thì thế lực của Hồn Thiên Bảo không nhỏ, kỷ luật cũng cực kỳ nghiêm minh, cho dù ‘Huyết Ảnh’ có lợi hại thế nào đi nữa thì cũng không thể ngay lập tức đánh bại ba phân đà của nó mà không để lại bất kỳ dấu vết gì, trừ khi—” hấn nhìn về phía Kỳ Nhi.

“Trừ khi trong Hồn Thiên Bảo có nội gián!” Kỳ Nhi lập tức tỉnh ngộ.

“Không tồi. Hơn nữa địa vị của tên này trong Hồn Thiên Bảo nhất định là không thấp.” Giang Ngự nói.

“Còn nữa, tên nội gián này chắc chắn là người trong Ma tộc, cho dù không phải thì cũng là liên quan đến Ma tộc.” Kỳ Nhi nói.

“Cho nên.....” Giang Ngự liếc nàng một cái, cười gian.

“Cho nên, ta muốn tìm được ‘Huyết Ảnh’ thì nhất định phải trở lại Hồn Thiên Bảo có phải không?” Ngự khí của nàng không tốt thay hấn nói tiếp, tóm lại, chính là muốn nàng quay lại Hồn Thiên Bảo!

“Không sai.” Hấn khẽ cười. Lúc hấn trà trộn vào Hồn Thiên Bảo cũng đã nghe qua lời đồn của bọn hạ nhân, bảo chủ phu nhân tương lai của Hồn Thiên Bảo sao?

Hơn nữa, sau khi rời khỏi Hồn Thiên Bảo, dường như Kỳ Nhi cũng có chút gì đó là lạ. Ví dụ như: lúc dừng lại ăn cơm ở quán trọ thường hay ngăn người, khi nói chuyện luôn không tập trung, nhìn thấy điều gì lạ cũng không giống như trước kia hăng hái bùng bùng, ngược lại còn nói không vui.v.v...Khắp nơi đều chứng minh—trong này chắc chắn có vấn đề. Hơn nữa, tuyệt đối cùng bảo chủ Hồn Thiên Bảo – Mạc Tịch Thiên có liên quan.....Mỗi khi hấn vừa nhắc tới tên Mạc Tịch Thiên kia, ngay lập tức nàng liền lộ ra thần sắc kỳ lạ, cho dù là ai cũng nhìn ra được nàng rất quan tâm đến Mạc Tịch Thiên. Mà hấn với nàng vừa là bằng hữu kiêm cộng sự lâu năm, lại không đoán được tâm tư của nàng sao?

Còn nữa, mấy ngày nay theo mật báo, Hồn Thiên Bảo lại điều động rất nhiều người tìm kiếm Kỳ Nhi khắp nơi, suýt chút nữa còn lật tung cả giang hồ, xem ra đối phương rất quan tâm đến Kỳ Nhi. Nếu không chỉ vì một người có thể là gian tế lại phải điều động rất nhiều người tìm kiếm như vậy sao?

Nghĩ đến đây, hấn hứng thú nhìn về mặt do dự của Kỳ Nhi, từ bao giờ Kỳ Nhi lại suy tính lâu như thế chứ, nhất là chuyện đi hay không như vậy? Thật sự là cực kỳ thú vị nha!

“Thế nào? Nghĩ xong chưa, có đi hay không?” Hấn hỏi.

“Không đi có được không?” Nàng vẫn chần chờ.

“Muội nghĩ thế nào?” Hần đem vấn đề ném lại cho nàng.

“Quên đi.” Nàng thờ dãi. “Ta đi là được chứ gì, còn huynh?”

“Dĩ nhiên phải đi xem xét vùng đất kia có gì khác thường không, đợi tra được ta liền đến Hồn Thiên Bảo tìm muội, hy vọng tới lúc đó vấn đề của muội cũng giải quyết xong.” Hần một câu hai nghĩa nói.

Nàng nhún nhún vai, lăm bằm một mình: “Hy vọng là thế.”

Trần Hoàng Thạch.

Trần Hoàng Thạch nằm ở phía Nam Hồn Thiên Bảo, là một tòa thành không lớn cũng không nhỏ.

Trong thành có một lầu nổi tiếng gần xa, đồ ăn ngon giá cả lại không đắt, vì vậy liền buôn bán phát đạt, ngay cả đến ăn cũng phải xếp hàng. Đặc biệt tới buổi trưa lại càng đông người, ồn ào không dứt.

Lầu như thế dĩ nhiên phải có một cái tên rất hay, cho nên tên của nó kêu là—“Hảo Ngon”

Hảo Ngon? Đây cũng là tên sao?

Hảo ngon. Cái tên này thật sự rất phù hợp: đơn giản, hay, rõ ràng lại dễ nhớ. Hảo ngon, đại diện cho mọi món ăn trong này đều ăn rất ngon, cho nên gọi là “Lầu Hảo ngon.” (Thật sự là quá sáng tạo rồi.)

Hôm nay, “Lầu Hảo ngon” cũng như thường ngày buôn bán đều rất tốt, hơn nữa bây giờ lại vào đúng buổi trưa, trong lầu chật ních người, vô cùng náo nhiệt. Thậm chí ngay cả trên hành lang bên ngoài lầu cũng không ngoại lệ, chật kín người, bất kể là xếp hàng chờ chỗ hay xếp hàng mua về vẫn là một đám đông cực kỳ ầm ỹ.

Kỳ Nhi luôn luôn tin rằng có nhiều người chần chừ đồ ăn sẽ rất ngon, cho nên nàng thực tự nhiên đi về phía đám đông, nghe theo danh tiếng của “Lầu Hảo ngon” mà đến.

Hiện tại đang là giữa hè, lại đúng vào giữa trưa, mặt trời lên cao, tỏa ra hơi nóng bức người mồ hôi chảy ròng ròng. Nhất là ở trong một biển người, vì ăn mà liều mạng đợi chờ.

Lúc Kỳ Nhi xuất hiện ở lầu, liền gây ra rối loạn không nhỏ.

Mọi người vừa thấy nàng liền rất tự giác mà nhường đường để cho nàng không gặp trở ngại, ung dung đi vào tìm một chỗ ngồi gần cửa sổ.

Sau đó, nàng liếc mắt một cái nhìn thấy người trước mắt đang ăn uống không có để ý đến sự tồn tại của nàng, cho đến khi người ở bàn kia cảm thấy có điều gì đó không đúng, vừa ngẩng đầu lên, thấy Kỳ Nhi đang đứng bên cạnh bàn của bọn họ, mọi người đồng tử liền phóng đại, kinh hô, tiếp đó không nói hai lời vội rời đi nhường chỗ cho nàng, thậm chí thức ăn đã ăn một nửa cũng không kịp mang theo.

Kỳ Nhi rất hài lòng, gật đầu một cái, ngồi xuống. Gọi mấy món ăn cùng một bình rượu ngon, ngồi uống một mình, thật sự quá vừa ý!

Trời ơi! Cuối cùng là Kỳ Nhi có mị lực gì lại khiến cho người ta nhường bộ nàng như vậy chứ? Chẳng lẽ dung mạo của nàng lại ‘kinh người’ đến thế? Thế nhưng biểu hiện của họ dường như mọi chuyện không phải là như vậy, nói là bị nàng hù dọa còn có vẻ dễ tin hơn. Không sai, kể từ lúc nàng bước vào, thực khách trong lầu một người lại một người rời đi giống như đang chạy nạn vậy, hiện giờ không còn một ai, thậm chí năm, sáu người hầu cũng không biết trốn đi đâu, trong lầu vắng vẻ chỉ còn mỗi mình nàng cùng hành lý.

Đương nhiên, không ai tiếp nàng thì sao nàng có thể ung dung dùng cơm đây? Cái gọi là chim chết vì ăn, vì muốn giữ được lầu này, chương quây của “Lầu Hảo ngon” chỉ có thể xuất ra khí thế cùng dũng khí của chủ nhân, tự mình đảm nhận công việc của bồi bàn, tiếp đón lệ quý không có nhân khí này, mời ‘Nàng’ dùng cơm.

Lệ quý? Đây là đang hình dung Kỳ Nhi sao?

Chỉ thấy nàng chậm rãi xoay đầu lại.....Dọa nha! Phía trước rõ ràng hiện ra một dung nhan vô cùng đáng sợ! Đây.....Đây là cái kia khi tình như tiên nữ giáng trần, cử động như yêu tinh xuất thế, diễm lệ khôn tả - Kỳ Nhi sao?

Chỉ thấy nàng dung nhan khó coi, nhiều nhất là nhắm mắt lại không nhìn nữa thì cũng không sao. Nhưng là xấu xí đến đáng sợ như thế thì quả thật là cực kỳ nghiêm trọng. Chẳng những khiến cho người khác nhường bộ, hơi thở lệ quý lại càng khiến người ta run sợ trong lòng, hối hận vì đã nhìn một khuôn mặt như vậy, bởi vì chỉ nhìn qua một lần đảm bảo về nhà gặp ác mộng suốt bảy ngày, cả đời không dám làm chuyện xấu nữa.

Sau khi cơm no rượu say, Kỳ Nhi theo bản năng sờ mặt mình, vô cùng hài lòng với diện mạo hiện tại của mình.

Xem ra chiếc mặt nạ da người này của Nhan Chân Khanh rất hữu ích, chẳng trách khi nàng muốn lấy hần lại mang về mặt đau lòng như thế, giống như muốn xẻo thịt của hần vậy.

Dọc theo đường đi, chiếc mặt nạ này có tác dụng không ít, giúp nàng tránh thoát khỏi nhân mã của Hồn Thiên Bảo, cũng không có đám ruồi bọ đáng

ghét đám làm phiền nàng. Nếu như là trước kia, nàng còn có thể xem như vui đùa mà trêu chọc đám sắc lang lớn nhỏ luôn chảy nước miếng kia, nhưng là nghĩ đến nhiệm vụ lần này, còn có thứ tình cảm phiền toái, phức tạp với Mạc Tịch Thiên kia, liền chẳng có bất kỳ điều gì có thể khơi dậy được hứng thú của nàng nữa.

Nàng dùng sức đập đũa xuống mặt bàn, phát ra một tiếng vang dội.

Quản hần. Việc quan trọng nhất lúc này là làm cách nào để quay lại Hồn Thiên Bảo đây? Cố ý bị bắt trở về? Không nên. Vậy còn ung dung đi vào? Nàng sợ có người sẽ không thể tiếp nhận, dù sao cũng là nàng lên lút trốn đi.

Vậy làm sao để vào đây?

Đúng rồi! Nàng linh quang chợt lóe, nở nụ cười, vừa âm trầm lại vừa đáng sợ. Mạc Tương Vân. Nàng có thể lên đi tìm hắn, ép buộc hắn giúp một tay.

Chủ ý đã định, nàng lập tức trả tiền rồi đi ra khỏi tửu lâu, lúc gần ra khỏi nhện không được liếc chương quầy một cái, sau đó làm mặt quỷ đối với hắn, không ngờ hắn vẫn không đổi sắc, thật sự là không thú vị gì cả. Nàng không nghĩ nhiều, nhanh chóng hướng Hồn Thiên Bảo bước đi.

Nàng thậm chí còn không nghĩ đến Mạc Tương Vân sẽ từ chối nàng.

Nhưng mà người ta không phải đã nói, hồng mêm dễ ăn sao? Ngắm lại trong Hồn Thiên Bảo chỉ có Mạc Tương Vân là thích hợp nhất, không tìm hắn thì tìm ai? Nghĩ đến Mạc Tịch Thiên nàng lại cảm thấy phiền lòng, dùng chân, hít sau một hơi rồi mới tiếp tục đi tiếp.

Cho đến bây giờ, chương quỹ của “Tửu lâu Hảo ngon” thật sự đã phát huy hết định lực khiến người khác nể sợ, không quan tâm đến dung mạo đáng sợ của Kỳ Nhi, từ đầu đến cuối đều tiếp đón nàng như một vị khách bình thường, cho tới khi nàng ra khỏi cửa, hắn vẫn còn mỉm cười nhìn theo.

Sau khi Kỳ Nhi đi rồi, đám đông mới dần dần quay lại. “Tửu lâu Hảo ngon” lại khôi phục cảnh tượng ồn ào, náo nhiệt như trước. Chương quầy vẫn mỉm cười tiếp nhận sinh ý của mọi người, giống như Kỳ Nhi chưa từng tới nơi đây.

Nhưng là trong đám đông huyền ảo, trong lúc mọi người không có chú ý đến, hắn lặng lẽ nhét một tờ giấy cho một trong những người hầu vừa chạy trốn, nói khẽ vài câu. Sau đó tiểu người hầu liền gật đầu một cái, đưa hết thức ăn trên tay, rất tự nhiên đi vào phòng bếp rồi không hề xuất hiện nữa.

Trên quan đạo bên ngoài trấn Hoàng Thạch.

Kỳ Nhi đi bộ trên đường cái dĩ nhiên là mọi người đều né tránh, dù sao dung mạo kia không phải ai cũng tiếp nhận được.

Bên ngoài thành, người đi đường rất ít phần lớn là cưỡi ngựa hoặc là ngồi trên xe ngựa, rất hiếm người đi bộ giống nàng, vì thế liền trở nên khác biệt. Nàng ung dung bước đi, nhất thời cao hứng, ngắt vài cây lau ven đường cắm ở trong tay nghịch ngợm, khẽ ngân một khúc nhạc, rất là thành thoi.

Giữa trưa, mặt trời nhô cao, ánh nắng gay gắt, những phiến đá trên đường bị chiếu đến nóng ran lên, có vài chiếc xe ngựa đi qua, trên đường trừ nàng ra, không có ai muốn đi ra khỏi thành vào lúc trưa nắng như thế. Kỳ Nhi nhìn con đường rộng rãi, thẳng tắp trước mặt, trong ánh nắng chói chang quay đầu lại nhìn cổng thành xa xa, nàng bỗng nhiên hiểu ra cái gọi là: “Trước không thấy cổ nhân, sau không thấy người tới”. Nàng nhảy lên vui sướng tận hưởng cảm giác một mình trên đường có thể chạy nhảy, kêu la, lớn tiếng hát hò, rất là vui sướng nha! Nếu lúc này có người thấy nàng nhất định sẽ lắc đầu, thở dài, sau đó mắng một câu: “Kẻ điên!” Hơn nữa còn là: “Kẻ điên xấu xí!”

Ai ngờ, khi nàng đang điên đến đỉnh cao nhất, không có chú ý đến đám binh mã từ phía sau xông đến, người trên ngựa không thấy được giữa đường cái rộng lớn lại có người qua lại, sợ đến mức lập tức nắm chặt dây cương, nhất thời ngựa hí người rống—

“Mẹ nó! Tiểu tử muốn chết à mau tránh ra!”

Giọng nói to lớn suýt chút nữa khiến cho màng nhĩ yếu ớt của Kỳ Nhi điếc luôn, nàng vội vàng quay đầu, vó ngựa cao lớn đang ở ngay phía trên nàng, trong nháy mắt thấy mình sẽ bị vó ngựa đạp thành thịt vụn, nàng liền bình tĩnh tránh ra bên ngoài hai bước, ảo ảnh dời hình, vừa lúc tránh khỏi gót sắt.

Người trên ngựa thật vất vả ổn định lại ngựa, lập tức xuống ngựa tìm Kỳ Nhi để mắng. “Xú tiểu tử, đi bộ không biết đi ven đường sao? Không có đạp chết ngươi coi như ngươi may mắn, ngươi—cũng! Bộ dạng của ngươi cũng thật là xấu xí nha!” Hắn thấy dung mạo của Kỳ Nhi liền kinh ngạc kêu to, giống như thấy được động vật quý hiếm trái xem phải ngó còn phát ra tiếng “chặc chặt”. “Thật sự là rất xấu, cũng khó trách lại đi ra giữa đường như thế, xem ra là ngươi muốn tự sát phải không? Cái này—trời sinh ta có tài tất hữu dụng, ngươi cũng không cần nghĩ quẩn như vậy.” Hắn đồng cảm mà an ủi nàng.

Kỳ Nhi ngẩn người, cái tên to con này nhìn thấy mặt nạ của nàng phản ứng cũng thật là đặc biệt, nàng cảm thấy buồn cười, vốn là muốn chinh hắn nhưng ý niệm cũng theo lời của hắn mà biến mất.

Đúng lúc này, trên quan đạo lại có một người cưỡi ngựa chạy tới, thấy tên to con kia “A?” một tiếng, cũng ghim cương ngựa dừng lại. Nhảy xuống ngựa, chỉ vào tên to con rống to: “Bá Thiên, ngươi dừng lại làm gì? Bảo chủ đang đợi tin của chúng ta đây, nhanh lên đi, đừng hại ta bị mắng theo.”

Xem ra người đến là cùng một nhóm với tên to đầu này, dáng người của hắn lại hoàn toàn trái ngược, khuôn mặt thanh tú, dáng người nhỏ gầy, hai người đứng chung một chỗ giống như dinh dưỡng của hắn đều bị tên to con này hút hết, rất không cân xứng.

Trong lúc Kỳ Nhi quan sát hắn thì hắn cũng nhìn lại nàng, lập tức bị dung mạo của nàng dọa cho sợ hết hồn. “Dọa nha, Bá Thiên, đây là.....là.....là người.....hay là quỷ vậy?” Thân hình nhỏ gầy lập tức trốn sau lưng Bá Thiên, không dám nhìn nàng.

“Ha ha....Cái gì chứ! Ban ngày ban mặt lấy đâu ra quỷ chứ? Yên tâm, hần là người, chẳng qua là bộ dạng có chút khó coi. Ha! Từ Nguyệt Lý, không nghĩ người lại có lá gan chuột, tuyệt không giống với nam tử hán, giống như nữ nhân vậy. Thật là mất mặt nha.” Hần về mặt coi thường liếc Từ Nguyệt Lý một cái, bĩu môi nói.

“Người nói cái gì? Con gấu đen kia, ta muốn người rút lại những lời khinh miệt của người đối với ta.” Từ Nguyệt Lý nổi giận đùng đùng nhìn Bá Thiên, xù lông giống như con nhím. Hần hận nhất là người ta nói hần giống cô nương, đây là chuyện mà mọi người trong Hồn Thiên Bảo đều biết, Bá Thiên còn cố ý nói thế, rõ ràng là muốn chọc hần tức chết mà.

Bá Thiên lơ đãng, hai tay khoanh trước ngực. “Từ Nguyệt Lý, ta cũng đâu có nói sai, mới vừa rồi là ai trốn sau lưng ta, thật là, toàn bộ mặt mũi của nam nhân đều bị người ném sạch rồi, người còn không hối lỗi, vẫn không biết xấu hổ đứng ở đây, ta thật hoài nghi không biết da mặt của người làm từ cái gì nha. Tiểu huynh đệ! Người nói có đúng không?” Câu cuối cùng là hỏi Kỳ Nhi.

“Người—Người—” Từ Nguyệt Lý giận đến nổi không nói lên lời.

“Ta làm sao? Lười bị mất rồi hả?” Bá Thiên không nhận được không ngừng cười ha ha. Lần này vâng mệnh bảo chủ tìm kiếm “Quý tôn” Nhan Chân Khanh, đến nay vẫn chưa tìm được, trong lòng vốn không vui nhưng hiện tại nhìn thấy Từ Nguyệt Lý tức giận, hần cũng thấy thoải mái. Kỳ Nhi không nói một câu nhìn hai người thú vị này, dứt khoát ngồi xuống xem bọn họ ầm ỹ.

Đúng lúc này, lại có người cưỡi ngựa chạy như bay đến đây, khí thế rào rạt, vừa mới nghe thấy tiếng, nhân mã đã đến trước mặt.

Thật mau!

Kỳ Nhi cùng hai người đang cãi nhau kia không khỏi kinh ngạc đồng loạt quay đầu, nhìn xem rốt cuộc là ai đến?

Rất nhanh liền biết—

“Bảo chủ!” Bá Thiên cùng Từ Nguyệt Lý kêu lên.

“Mạc Tịch Thiên?” Kỳ Nhi che miệng, nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc kia, lập tức giống như chuột thấy mèo quay đầu muốn chạy trốn.

Nàng nhẹ nhàng trốn đến sau lưng Bá Thiên, định mượn thân hình to con của hần trốn vào trong bụi cỏ, hy vọng Mạc Tịch Thiên không thấy được nàng. Nàng im lặng cầu nguyện, tuy là hiện tại nàng đã thay đổi diện mạo, thế nhưng không hiểu tại sao, nàng vẫn không muốn đối mặt cùng hần.

Tiếc là trời cao không chiều lòng người!

“Bảo chủ, sao ngài lại....” Bá Thiên ngạc nhiên, còn chưa nói xong đã bị Mạc Tịch Thiên đẩy ra, bắt được Kỳ Nhi đang trốn sau lưng hần.

Hần nhìn nàng chằm chằm! Lửa giận trong mắt có thể thiêu trụi cả một ngọn núi, ở sâu trong đáy mắt tràn đầy lửa giận đó mơ hồ còn thấy được một tia—an lòng?

Kỳ Nhi vừa nhìn thấy ánh mắt của hần cũng biết là hần đã nhận ra nàng, nhưng mà sao có thể chứ? Nàng hóa trang hoàn hảo như thế, cho dù là ai cũng không nhìn ra gương mặt thật của nàng, tóm lại là sai lầm ở đâu chứ?

Trời ơi! Hần còn đích thân xuất bảo để bắt nàng, giờ thì thâm rồi, nàng kêu khổ trong lòng.

Mạc Tịch Thiên sít sao lôi kéo nàng lên ngựa, nàng cũng ngoan ngoãn đi theo, hai người từ đầu đến cuối đều không nói một câu, giống như đang diễn kịch câm vậy, cả Bá Thiên cùng Từ Nguyệt Lý đều vô cùng kinh ngạc. Đang xảy ra chuyện gì vậy?

Ngồi trên ngựa Mạc Tịch Thiên ôm chặt Kỳ Nhi, tạm thời dè xuống lửa giận, hướng bọn Bá Thiên nói: “Các người đi về trước, sau bữa tối tới phòng nghị sự chờ ta.” Nói xong liền thúc ngựa chạy như bay, lưu lại hai người đứng nhìn nhau, ngạc nhiên không nói lên lời.

Mạc Tịch Thiên giống như đang phát tiết lửa giận mang theo Kỳ Nhi rời khỏi quan đạo, ở trên đồng cỏ ngựa phi như bay.

Kỳ Nhi ôm chặt hần, trong lòng không ngừng hô cứu mạng, chạy nhanh như thế không may rơi xuống chắc chắn sẽ chết rất thảm. Suy xét một chút, nàng quyết định sinh mạng vẫn quan trọng hơn, vì vậy nàng lấy dũng khí, ngẩng đầu lên, hướng về phía Mạc Tịch Thiên mặt lạnh như băng hô to: “Này! Người chạy chậm lại một chút đi!” Mặc dù thanh âm của nàng đều chìm vào trong gió nhưng nàng tin tưởng với võ công của hần nhất định sẽ nghe được.

Hần thật sự nghe được nhưng chỉ liếc nàng một cái liền quay đầu ngựa hướng bên kia phóng tới, chỉ có điều tốc độ vẫn kinh người như cũ, không thêm đề tâm đến tiếng hét chói tai của nàng.

Cuối cùng, ở dưới mấy tầng đại thụ hần cũng chịu dừng lại, bên cạnh bóng cây tươi mát có một dòng suối nhỏ nước trong veo róc rách chảy như xua đi hơi nóng trên đồng cỏ oi bức này.

Hần ôm nàng xuống, ra lệnh cho nàng đến bên dòng suối lấy chiếc mặt nạ quý ra, nàng nghe lời đến bên suối khẽ vẩy vẩy nước. Thật ra thì chiếc mặt nạ này có thể trực tiếp lấy xuống, rất dễ dàng, hoàn toàn không cần dùng nước. Chỉ là khi ngón tay chạm phải dòng nước mát, thật sự là rất dễ chịu! Trong lúc khí trời nóng bức thế này rửa mặt một cái cũng tốt.

Thấy Mạc Tịch Thiên buộc ngựa xong cũng đến bên cạnh nàng, hắt hắt nước lên rửa mặt, nàng không khỏi thầm mong nước mát này sẽ dập tắt lửa giận của hắn.

Mạc Tịch Thiên rửa mặt xong, lấy ra khăn tay trắng tinh lau mặt, thấy khuôn mặt ướt nhẹp của Kỳ Nhi, hắn liền nhú mày, bảo nàng ngừng đầu, tiện tay giúp nàng lau đi nước trên mặt. Nàng ngoan ngoãn nhắm mắt lại để mặc hắn lau.

“Ngươi rất tức giận sao?” Nàng đột nhiên hỏi, cảm thấy hắn hơi dừng động tác, lập tức nói tiếp: “Thật ra thì ta cũng rất tức giận nha!”

“Hừ?” Hắn nhẹ lau tóc mai ẩm ướt của nàng sau mới cất khăn tay, lạnh lùng nhìn nàng.

“Ngươi có biết ngươi vô duyên vô cớ giận dỗi ta, còn hoài nghi ta là gian tế đem ta nhốt vào địa lao lạnh lẽo nhiều ngày như thế, chẳng thèm quan tâm, ngươi nói ta có thể không giận dỗi sao?” Nàng bĩu môi, oán hận nhìn hắn thấy hắn vẫn lạnh lùng như cũ, không nói lời nào liền tức giận quay đầu đi, ngồi xuống mặt cỏ, không thèm nhìn hắn nữa.

Một lúc sau, cảm nhận được hắn đang dần tiến đến gần, nàng vẫn như cũ ngấm nhìn dòng nước lấp lánh có tình không để ý đến hắn.

Mạc Tịch Thiên nhìn gò má xinh đẹp của nàng đến mê muội, nhớ lại mấy ngày nay không tìm thấy nàng, cái cảm giác lo lắng, đau lòng cho đến khi gặp được nàng liền hóa thành lửa giận, hận không thể đòi lại hết những đau khổ, tức giận đã phải chịu được suốt mấy ngày nay. Song tại giây phút này chút ưu tư cũng không còn tồn tại, chỉ còn lại thứ tình cảm không biết gọi tên, chỉ muốn ôm nàng thật chặt, không bao giờ để nàng rời xa nữa.

Hắn tới gần nàng, ngồi xuống, nâng mặt nàng lên thật chăm chú nhìn nàng, chậm rãi nói: “Nàng nghĩ ta không khổ sở sao? Cái gì nàng cũng không nói cho ta biết, nàng nghĩ ta phải làm sao đây, ở trong lòng nàng ta hoàn toàn không quan trọng sao?”

Nhìn thấy đau khổ hiện lên trong mắt hắn, nàng cũng cảm thấy lòng rất đau, ủy khuất nói: “Nhưng là ngươi ngày đó rất hung ác nha, còn nói ta không biết liêm sỉ nên ta rất tức giận, thật sự rất tức giận.”

“Thật xin lỗi.” Hắn dịu dàng kéo nàng vào trong lòng, khẽ nói.

Kính ngạc với phản ứng của hắn, cách một tầng y phục cảm nhận được lồng ngực rắn chắc, ấm áp của hắn, trong lòng bỗng nhiên có một dòng nước ấm chảy qua. Nàng ôm eo hắn, mặt dán trong lòng hắn cảm thấy thật sự thoải mái.

Hắn ôm chặt nàng, dùng cằm xoa lên mái tóc của nàng, hắn nguyện vĩnh viễn cứ ôm nàng như vậy.

“Ta không cho phép nàng lại rời xa ta.” Hắn ở bên tai nàng khàn khàn nói, trong lòng thoáng qua một tia bất an, theo bản năng càng ôm chặt thêm.

Tại đây trong bầu không khí vô cùng đặc biệt, câu nói này giống như gió xuân ấm áp lướt qua tim nàng, hắn đây là đang hứa hẹn sao? Nàng tâm tình vui vẻ nói: “Chàng không sợ ta sẽ gây phiền toái cho chàng sao?”

“Nàng sẽ sao?” Hắn mỉm cười nhìn nàng, cố ý đè nén bất an trong lòng.

“Sẽ.” Kỳ Nhi nghiêm túc đáp.

“Vậy ta cũng đành chịu thôi.” Hắn giả vờ thờ dài, nói, chọc cho Kỳ Nhi bật cười.

“Chàng biết không? Chưa có ai nguyện ý thu lưu ta quá nửa tháng, trừ sư phụ của ta.”

“Vậy còn có ta là người thứ hai.” Mạc Tịch Thiên nhìn chằm chằm vẻ mặt tươi cười của nàng nghiêm túc nói.

“Yên tâm, trừ khi chàng đuổi ta đi, nếu không ta sẽ cứ ý lại vào chàng.” Kỳ Nhi đắc ý nói.

Đột nhiên, nàng nghĩ đến: “Đúng rồi, làm sao chàng lại biết là ta? Ta mang mặt nạ đáng sợ như vậy cũng không có ai nhận ra ta nha.” Nàng lắc lắc mặt nạ trong tay, nghi ngờ hỏi.

“Trương Văn đã nói qua với ta, nàng hướng Nhan Chân Khanh muốn một bộ mặt nạ quỷ, ta sớm đã thông báo cho chủ quản khắp nơi lưu ý rồi.”

Nàng nghe xong, trong đầu liền hiện ra vẻ mặt tươi cười của chàng quỳ kia lúc nàng gần đi.....Nàng đột nhiên hiểu ra. “Chẳng lẽ ‘Tứ lâu Hảo ngon’ cũng là của chàng sao?”

“Không sai.” Hắn điểm nhẹ lên chiếc mũi trắng nõn đang nhăn lại của nàng, buồn cười nhìn vẻ mặt thất vọng của nàng. “Thật ra thì nơi đó được xem như là trạm gác bí mật của Hôn Thiên Bảo, chỉ có các quân sự cấp cao mới biết.”

“Ta thế nhưng lại không nghĩ ra.” Nàng cả người vô lực lại dựa vào trong lòng Mạc Tịch Thiên, cảm nhận được hắn đang cười.

“May mắn là nàng không nghĩ đến, nếu không trong biển người mệnh mông, ta thật sự không biết làm sao mới có thể tìm được nàng.”

Mạc Tịch Thiên hài lòng nhìn nàng. Một lúc lâu, đôi con ngươi đen láy tràn đầy ý cười dần chuyển sang thâm tình, dịu dàng, hắn nhẹ đẩy nàng ra, sau đó chăm chú nhìn nàng nói: “Kỳ Nhi, ta đã từng nói qua là ta yêu nàng chưa?”

“Không có.” Lập tức nàng liền đỏ mặt, mạnh mẽ lắc đầu không dám nhìn hắn.

“Kỳ Nhi, ta yêu nàng.” Hắn giữ chặt cái đầu không yên phận của nàng giống như nói ra một lời tuyên thệ. Kỳ Nhi tâm hoa nở rộ, nhẹ gật đầu, vè mặt e lệ khiến cho hắn nhìn đến ngây dại, không nhìn được khe hờ lên gò má phớt hồng của nàng. Đầu nàng càng cúi thấp hơn nữa, ngay cả nói cũng không dám. Thẹn thùng? Chuyện này đối với nàng mà nói chính là lần đầu tiên trải qua. Hắn dịu dàng ôm nàng vào trong ngực, gió xuân lướt qua, giờ khắc này không cần ngôn ngữ tô điểm, cái gọi là im lặng là vàng, tình ý không có trong lời nói là đây. (Nôm na là không cần nói ra cũng hiểu được tâm ý của nhau.)

Tình yêu quả là vô cùng kỳ diệu. Ở nơi đây ôm nhau, trong nháy mắt nàng biết, rõ ràng biết là mình đã thương hắn a! Nàng sớm đã yêu hắn rồi! Toàn bộ oán hận, bối rối, e lệ, tim đập dồn dập đối với hắn đều là câu trả lời hoàn mỹ nhất. Tâm của nàng lập tức rộng mở, vui sướng mà đón nhận ánh mắt thâm tình của hắn, trong tính cách ngang ngược lại mang theo khí chất ưu nhã của một nhân sĩ, đôi môi mỏng không hay cười lúc này lại mỉm cười dịu dàng. Đây chính là nam nhân nàng yêu nha! Hắn là nam nhân mà Liễu Kỳ Nhi nàng yêu suốt đời suốt kiếp—Mạc Tịch Thiên.

Liễu Kỳ Nhi ngẩng đầu hướng lên trời xanh tuyên cáo như vậy!

Lần này trở lại, giữa nàng và Mạc Tịch Thiên cũng không có xảy ra cục diện bốc hỏa như Kỳ Nhi dự đoán, ngược lại ngoài ý muốn còn nhận được hứa hẹn cùng sự sủng ái của Mạc Tịch Thiên, Kỳ Nhi quả thật vô cùng vui vẻ, tâm cũng như bay lên trời.

Trên đường về, nàng tự động nói cho Mạc Tịch Thiên toàn bộ về mình, bao gồm rất ít người biết được thân thế của nàng, nhất thời cao hứng cùng Giang Ngự lập ra tổ chức ‘Thủy Ngân’ này, còn có quan hệ với Tiêu Hồng Mai, Nhan Chân Khanh, và lần này trở lại núi thăm hỏi sư phụ, cùng người nói chuyện về ‘Huyết Ảnh’, tất cả một chữ cũng không sót. Nàng nghĩ, nếu hắn đã đề ý đến nàng như thế, vậy thì liền giải quyết một lần cho xong, tránh cho sau này hắn lại nói mình lừa hắn cái gì đó, đến lúc ấy giải thích lại càng phiền toái. Song chỉ duy nhất vấn đề lần đầu tiên gặp mặt sao nàng lại giả vờ té xỉu lừa hắn thì nàng vẫn giữ thái độ im lặng, mặc cho Mạc Tịch Thiên hỏi thế nào cũng không chịu nói.

Mạc Tịch Thiên đối với sự thẳng thắn của Kỳ Nhi vô cùng vui sướng, nhưng trong khi nghe nàng kể lông mày của hắn cũng dần nhíu chặt, không chỉ vì chuyện của ‘Huyết Ảnh’ mà còn vì nhóm người nàng gọi là huynh đệ tốt kia, đặc biệt là cái người cùng nàng có cảm tình tốt nhất - Giang Ngự. (Hô! Thế là kết thù rồi!)

Hắn nhìn không được ở bên tai nàng trầm giọng hỏi: “Vậy ta cùng Giang Ngự kia, nàng thích ai hơn?”

Hơi thờ ảm áp lướt qua vành tai, nàng không khỏi tim đập nhanh hơn, lập tức che lỗ tai lại. “Ai nha, rất nhột đó, chàng không cần dựa sát vào ta như thế.”

Cảm nhận được hắn khẩn trương cùng cứng nhắc, nàng kỳ quái nhìn hắn một cái, thành thật trả lời. “Đều thích nha.”

Nghe được câu trả lời của nàng, hắn có chút thất vọng, cũng không tiện hỏi tiếp.

Hai người trầm mặc một lúc. Kỳ Nhi chợt nhỏ giọng nói: “Nhưng là ta thích ở cùng chàng hơn.”

Cảm thấy cánh tay đang ôm nàng hơi xiết chặt lại, nàng thích chí cười. Hắn vẫn đề ý đến nàng nha.

Còn Mạc Tịch Thiên thì sao? Chỉ bởi vì một câu nói của nàng “thích ở cùng chàng hơn” mà dọc đường đi tâm tình bỗng trở nên vui vẻ.

Hắn đã quên trong bao vẫn còn một phiền toái khó giải quyết. Lần này tìm được Kỳ Nhi khiến hắn vui sướng liền quên đi phiền toái—Lam Lạc Lạc.

Hồn Thiên Bảo.

“Đại ca, huynh định làm thế nào với Kỳ Nhi đây? Sớm muộn gì thì nàng cũng biết chuyện này.”

Thanh âm lo lắng của Mạc Tương Vân dường như là truyền ra từ trong phòng của Mạc Tịch Thiên.

“Ta đương nhiên sẽ tìm cơ hội để nói với nàng.”

“Huynh định buông tha cho Kỳ Nhi sao?” Mạc Tương Vân đề cao thanh âm, nghi ngờ hỏi, nhưng trong lòng hắn cũng không mấy tin rằng đại ca sẽ buông tha cho Kỳ Nhi.

Quả nhiên.....Mạc Tịch Thiên lập tức kiên quyết nói: “Không thể nào, Kỳ Nhi là của ta.”

“Vậy huynh muốn giải quyết chuyện của Lam Lạc Lạc thế nào đây? Vấn đề này liên quan đến sự trong trắng của cô nương nhà người ta, ai, huynh lại mơ mơ hồ hồ ngủ cùng nàng một đêm trong thư phòng, hiện tại bất kỳ ai cũng không tin tưởng giữa hai người không có chuyện gì xảy ra. Hơn nữa Phụng Hoàng đảo đối với chuyện này sẽ không để yên đâu, đại ca người cần phải suy nghĩ cho kỹ. Thật là, sao lại có thể xảy ra chuyện như vậy chứ. Thật là nan giải mà.”

“Ta sẽ lấy Lam Lạc Lạc.”

“Huynh nghĩ chịu trách nhiệm với Lam Lạc Lạc sao? Vậy còn Kỳ Nhi? Huynh nghĩ đem nàng đặt ở đâu?”

Mạc Tịch Thiên không có trả lời.

“Đệ không nghĩ rằng Kỳ Nhi sẽ đồng ý cùng người chung một trượng phu đâu.” Mạc Trương Vân lẩm bẩm.

“Không tề, Trương Vân, người thật sự rất hiểu ta.” Thanh âm truyền đến, Mạc Tịch Thiên cùng Mạc Trương Vân đều giật cả mình.

“Kỳ Nhi? Muội.....Sao muội.....” Mạc Trương Vân kêu lên! Nhìn thấy Kỳ Nhi xuất hiện ở cửa không lộ ra bất kỳ biểu tình gì. Nguy rồi, sao Kỳ Nhi lại xuất hiện ở đây? Nàng đứng ở cửa bao lâu rồi? Hắn và đại ca đều sợ ý không có phát hiện ra.

Kỳ thật lấy công phu của Mạc Tịch Thiên thì sẽ phát hiện được tiếng bước chân của Kỳ Nhi, chính là sự việc quá hỗn loạn, ban nãy hắn còn đang ảo não suy nghĩ, căn bản là không chú ý có người đi vào.

Mạc Trương Vân đồng cảm nhìn về vẻ mặt cứng ngắc của Mạc Tịch Thiên, lực bất tòng tâm chỉ có thể thành tâm thay hắn cầu nguyện, song có hiệu nghiệm hay không còn chưa biết, chẳng qua là nhìn tình hình lúc này thì dường như không mấy lạc quan.....Không đúng! Là rất không lạc quan. Ai da, tình hình này gọi là ông trời không thương hoặc là nhà đột gặp mưa đêm đi!

Kỳ Nhi không có để ý đến Mạc Trương Vân? Về mặt bình tĩnh nhìn về phía Mạc Tịch Thiên. “A Vân mới nói có phải là sự thật không? Chẳng thật sự cùng lam Lạc Lạc.....” Nàng nhếch môi “.....Ngủ?” Ánh mắt của nàng bỗng nhiên chuyển thành âm trầm, khiến cho người ta nhìn không ra tâm tư.

“Kỳ Nhi.....” Mạc Tịch Thiên nắm chặt tay nàng, lại phát hiện tay của nàng lạnh như băng, trên mặt nhìn không ra tâm tư, hắn nóng lòng muốn giải thích nhưng không biết nói như thế nào. Hắn có thể giải thích cái gì đây? Chỉ thấy hắn nắm chặt tay nàng đứng ngẩn người.

Mạc Trương Vân thấy tình hình không ổn, lập tức giải thích thay đại ca. “Kỳ Nhi.....Chuyện không như muội nghĩ đâu, muội hãy nghe ta nói, ngày đó đại ca uống say, đầu óc mơ hồ căn bản không biết.....”

“Người không cần phải giải thích thay hắn!” Kỳ Nhi cuối cùng cũng rống lên, cắt ngang lời của Mạc Trương Vân. Nàng chăm chú nhìn Mạc Tịch Thiên nói: “Ta muốn nghe chính miệng người nói. Đáp án là: đúng hoặc không đúng.”

“Ngày đó ta uống say, căn bản không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng mà Lam Lạc Lạc.....Ngủ trên giường của ta một đêm, đây cũng là sự thật. Kỳ Nhi, ta—” Mạc Tịch Thiên mạnh mẽ giữ chặt thân thể nàng, lo lắng kêu to. “Kỳ Nhi—tin tưởng ta, ta chỉ yêu mình nàng.....Kỳ Nhi!”

“Buông ta ra!” Kỳ Nhi kìm nén tiếng khóc, cá giận nói.

Mạc Tịch Thiên đâu chịu buông nàng ra, không quan tâm đến sự gầy dựa của nàng càng ôm chặt lấy nàng, một tay kéo nàng vào trong lồng ngực, vừa kích động vừa đau khổ mà gào gào. “Ta không buông! Ta nói rồi ta sẽ không thả nàng đi nữa, ta yêu nàng, nàng đừng mơ tưởng có thể trốn tránh ta! Ta không cho phép!”

Giọng nói đau đớn từ trong lồng ngực hắn phát ra, Kỳ Nhi bị hắn ôm chặt vào trong ngực, không muốn nghe cũng khó. Gò má của nàng dán chặt vào lồng ngực hắn, cảm nhận được rõ ràng tim hắn đang đập cuồng loạn. Kỳ Nhi không nói, trợn mắt, nước mắt đột nhiên rơi xuống, thấm ướt áo hắn, nàng từ từ buông lỏng thân mình không gầy dựa nữa, để mặc hắn ôm.....

“Nói yêu ta cái gì chứ? Thật là buồn cười! Tình yêu của ta không được như thế, tình yêu của ta không chia sẻ cùng người khác, người nhận được sao?”

“Kỳ Nhi! Ta thật lòng yêu nàng, kiếp này ta chỉ thích một mình nàng, ta không yêu Lam Lạc Lạc, ta chỉ yêu nàng thôi.”

“Vậy người sao lại cùng Lam Lạc Lạc.....”

“Ngày đó ta thật sự uống say, trong mơ hồ ta tưởng đó là nàng, ta thật sự không nhớ sau đó đã xảy ra chuyện gì, lúc ta tỉnh lại, liền thấy nàng nằm bên cạnh. Kỳ Nhi, nàng phải tin tưởng ta, ta chỉ yêu mình nàng, chỉ mình nàng.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Nương Tử Bướng Bỉnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8

Yêu ta? Việc đã đến nước này, chỉ luôn miệng nói yêu ta thì có ích gì? Nàng nhắm mắt lại, nói ra một sự thật.

“Nhưng người lại quyết định lấy nàng.” Nàng không khỏi cười nhạt. “Sau đó lưu ta lại, là muốn ta làm thiếp? Hay là nhân tình? Ha! Thật sự buồn cười!” Nàng đẩy hắn ra cách một cánh tay, lạnh lùng nhìn hắn. “Mạc Tịch Thiên, người rất sĩ diện, Liều Kỳ Nhi ta cần là một trượng phu, không phải là một nừa. Người hiểu không? Nếu ta không có cách nào lấy được người toàn vẹn.....Như vậy, ta liền buông tha.”

Nàng tuy là hành xử tùy ý, phóng khoáng nhưng vẫn có nguyên tắc riêng. Danh tiết của nữ nhân không phải là thứ có thể đùa giỡn, nhất là Lam Lạc Lạc

- một thiên kim khuê nữ có gia thế, danh tiết chỉ sợ còn quan trọng hơn so với tính mạng. Chuyện đã đến nước này, Mạc Tịch Thiên không muốn cưới nàng là tuyệt đối không thể, chỉ dựa vào hần đường đường là bảo chủ của Hồn Thiên Bảo cùng cá tính của mình, hần tuyệt đối sẽ chịu trách nhiệm với Lam Lạc Lạc, giống như Mạc Tương Vân đã nói, Phụng Hoàng đảo kia sẽ không bỏ qua cho Mạc Tịch Thiên.

“Kỳ Nhi.....Nàng biết ta nhất định phải.....” Hiện tại, trong lòng Mạc Tịch Thiên hết sức hỗn loạn, xét về trách nhiệm hần phải lấy Lam Lạc Lạc nhưng người hần yêu là Kỳ Nhi, hần không muốn nàng rời đi, nàng mãi mãi thuộc về hần. Hần yêu nàng! Hần không thể tưởng tượng nổi lại mất đi nàng một lần nữa.

Nàng từ từ cách xa hần, Mạc Tịch Thiên từ trong kinh ngạc bỗng nhiên ôm chặt nàng. “Ta không cho phép nàng rời khỏi ta!”

“Rất rõ ràng, ngươi đã mất đi tư cách đó rồi.” Nàng nhàn nhạt nói. Hất ra cánh tay cứng ngắc của hần không có dừng bước, đi ra ngoài cửa.

Hần thật sự mất đi nàng sao? Hần muốn dùng cái gì để giữ nàng lại? Hần không nói gì nhìn chăm chăm vào cánh tay đang giờ lên kia.

Đại trạch Trần gia tại Ích Châu.

Khi Giang Ngư phát hiện ra nàng chỉ thấy nàng toàn thân ướt đẫm, chặt vật không chịu nổi, ánh mắt trống rỗng giống như mất hồn. Hần hoảng sợ, theo bản năng ôm chặt lấy nàng, đây là lần đầu tiên hần thật sự không biết nên làm thế nào, chỉ biết là hần nhất định phải ôm chặt lấy nàng, giữ cho thân thể nàng ngừng run rẩy. Hần chưa từng nhìn thấy Kỳ Nhi như vậy, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Khiến cho Kỳ Nhi của hần luôn hoạt bát, vui vẻ lại trở thành bộ dạng như vậy? (của huynh sao? Rõ ràng là huynh đã mất đi tư cách đó rồi!)

Đột nhiên một trận hàn ý vô thanh vô thức xuyên thấu cõi lòng hần, hần rung mình một cái, theo bản năng quay đầu nhìn về phía cửa, có người trong cơn mưa tầm tã này sao? Chẳng lẽ do hần đa nghi sao?

“Giang Ngư! Mau bế nàng vào trong, có lẽ nàng phát sốt rồi.” Mộng Nhi đứng phía sau bọn họ che dù giúp hai người ngăn trở nước mưa, nàng đi tới bên cạnh Giang Ngư, nhìn thấy Kỳ Nhi hai má đỏ bừng, nhắc nhở Giang Ngư đang luống cuống tay chân đứng đó.

Giang Ngư nghe vậy liền nhìn qua sắc mặt của Kỳ Nhi, trong lòng sợ hãi, vội vàng tiến vào bên trong.

“Ngươi bế nàng vào trong phòng của ta trước, sau đó bảo người hầu chuẩn bị một ít nước nóng mang đến.” Mộng Nhi đuổi theo, hướng về phía bóng dáng của Giang Ngư kêu to.

Mộng Nhi theo vào trong phòng, nhìn thấy Giang Ngư đang đặt cô nương toàn thân ướt đẫm lên giường.

“Ngươi đi bảo gia đình đun chút nước nóng đến, ta giúp nàng thay y phục ướt sũng ra. Mau nha! Ngươi còn đứng đó làm gì vậy?” Nàng thấy hần vẫn còn đứng bất động ở đó, ánh mắt có chút quái dị, chợt một suy nghĩ liền thoáng qua trong đầu, chẳng lẽ hần.....Nàng ngay lập tức biến sắc mặt, tức giận dùng hết sức đẩy hần ra bên ngoài, dùng giọng điệu không vui còn có chút nguy hiểm nói: “Chẳng lẽ ngươi muốn giúp nàng thay y phục sao?”

Giang Ngư nghe vậy vội vàng lắc đầu, đầu còn dám nán lại, chính là kỳ quái liếc nàng, cuối cùng nhếch môi cười, vui vẻ hôn lướt qua trán nàng một cái, lập tức chạy trốn. Quả nhiên, Mộng Nhi cũng sờ một lúc, lập tức trợn mắt thét chói tai, nũng nịu mắng to: “Giang Ngư thôi, ngươi, ngươi lại dám—ngươi không muốn sống nữa à—”

Lúc Kỳ Nhi tỉnh lại, đã là chuyện của ba ngày sau.

Đầu tiên đập vào mắt là một vị cô nương xinh đẹp, ngồi ở bên mép giường không biết đang suy nghĩ cái gì. Nàng có làn da trắng nõn, lông mày lá liễu, một đôi mắt phượng hẹp dài như làn thu thủy, lộ ra phong tình vạn chủng, khiến cho người ta không tự chủ được mà đắm sâu trong đó, môi đỏ mọng tự nhiên mà diễm lệ, càng làm cho ngũ quan thanh tú của nàng thêm hài hòa. Đúng là một vị cô nương quyền rũ động lòng người! Kỳ Nhi không khỏi tán thưởng.

“Ai nha, cuối cùng ngươi đã tỉnh rồi, thật tốt quá.” Đột nhiên, vị cô nương kia đáp lại ánh mắt nghiến cứu của Kỳ Nhi, phát hiện nàng tỉnh liền vỗ tay vui mừng kêu lên, sau đó thao thao bất tuyệt nói tiếp: “Ngươi không biết, ngươi đã hôn mê suốt ba ngày rồi đó, ta cũng lo lắng gần chết....Giang Ngư cứ nói ngươi sẽ không sao, hơn nữa có thể hôm nay sẽ tỉnh, ta còn không quá tin tưởng, không ngờ ngươi thật sự tỉnh lại, thật là tốt quá! Ta phải nhanh chóng thông báo cho hần. Sao vậy?” Cuối cùng nàng cũng chú ý đến vẻ mặt quái lạ của Kỳ Nhi, nàng lập tức hạ mi cúi đầu nhìn kỹ, lo lắng hỏi: “Ngươi không sao chứ? Cảm thấy không thoải mái sao?”

Kỳ Nhi mặt mày nhắm mắt lại, ở trong lòng cẩn thận đánh chính lại: vị cô nương này ngoại trừ vẻ ngoài xinh đẹp cùng giọng nói dịu dàng trời sinh thì những thứ khác căn bản không có quan hệ với hai chữ ‘Quyền rũ’, quá mức đơn thuần và hoạt bát! Phán đoán sai rồi! Phán đoán sai rồi!

“Chẳng lẽ lại hôn mê nữa? Thật là, hại ta một phen cao hứng hụt rồi.” Thấy Kỳ Nhi đột nhiên nhắm mắt lại, nàng tự cho là đúng lắm bậm suy đoán.

“Ta.....Khụ!” Kỳ Nhi muốn lên tiếng, nhưng cổ họng khô rát khiến nàng không thể lên tiếng kháng nghị lại. Sao cổ họng của nàng lại đau như thế, giống như lửa đốt vậy.

“Ai nha, hóa ra ngươi không có hôn mê.....Ngủ.” Ý thức được mình lỡ lời, nàng vội vàng sửa miệng. Nhìn đáng vẻ ho khan đến khổ sở của Kỳ Nhi, liền vỗ nhẹ lưng nàng, cẩn thận nói: “Ngươi chờ một chút, ta đi rót chén nước cho ngươi.”

Kỳ Nhi uống một ngụm trà mà nàng mang đến, cổ họng dịu đi liền cảm thấy thoải mái hơn.

“Nơi đây là đâu? Ta làm sao lại.....” Nàng tuy hỏi vậy, nhưng trong lòng đại khái cũng đã đoán được bảy, tám phần, xem ra là do mình té xỉu trước cửa nhà nàng, nàng nhớ rõ trước khi mình ngã xuống đã gặp Giang Ngự mới buồn lòng tỉnh thần.....Mà vị cô nương ‘khí chất phi phàm’ này chắc chắn tám phần là nguyên nhân khiến Giang Ngự tạo phản - Trần Mộng Mộng.

Quả nhiên, Trần Mộng Mộng lập tức giới thiệu: “Ta tên là Trần Mộng Mộng, ngươi cứ gọi ta là Mộng Nhi, nơi này là nhà ta, ngươi bị sốt nên té xỉu, là Giang Ngự bế ngươi vào. Đúng rồi, ngươi tên là Liễu Kỳ Nhi phải không? Giang Ngự đã từng nói qua với ta, ngươi thật sự rất đẹp nha! Ta vốn cho rằng Giang Ngự nói khoác với ta đấy.”

“Cám ơn. Mộng Nhi, ngươi cứ gọi ta Kỳ Nhi là được rồi, ta cảm thấy ngươi mới thật sự xinh đẹp, nếu ta là nam tử thì nhất định lấy ngươi về làm lão bà. Có thể tưởng tượng được, bậc cửa nhà ngươi chắc chắn là bị san bằng đi?”

“Ta nào có tốt như vậy, dung mạo của ngươi so với ta còn đẹp hơn. Nhưng là ngươi nói chuyện này có liên quan gì đến bậc cửa nhà ta?”

“Tất nhiên là có liên quan rồi, ngươi xinh đẹp như vậy chắc chắn có rất nhiều người muốn lấy ngươi, mỗi bà mỗi đến cũng muốn đập bậc cửa hai cái, mấy trăm lượt, bậc cửa không bị san bằng thì cũng phải đổi nhiều lần rồi! Ngươi nói có phải hay không?”

“Không đến, ngươi trêu chọc ta. Ta xem như đây là kinh nghiệm của ngươi đi?” Trờ ả, Giang Ngự nói không sai, vị Kỳ Nhi tiểu thư này thật sự chơi rất vui, ừ, mình thích nàng. Lập tức Trần Mộng Mộng cười đến vui vẻ.

“Ta cũng không may mắn đến vậy, còn trẻ không biết gì liền cùng người ta thề non hẹn biển, đã có hôn ước, nào còn cơ hội cho người khác kết thân nữa chứ? Hôn nữa vị hôn phu của ta công phu rất lợi hại, còn có ai dám đánh chủ ý với ta, không bị hấn đánh chết mới là lạ đó.”

“Ngươi có vị hôn phu? Giang Ngự chưa từng nói qua với ta, nhưng là nói cũng đúng, ngươi xinh đẹp như thế, hấn hành động nhanh chóng cũng phải, vị nam nhân kia thật là may mắn, có thể lấy được cô nương xinh đẹp như ngươi, chắc hẳn rất thương ngươi.”

“Ài! Nghĩ đến chuyện này cũng không có gì để nói.....” Kỳ Nhi thờ dài.

“Sao vậy? Có phải hấn đối với ngươi không tốt?” Nàng quan tâm hỏi.

“Hấn.....Trước đó hấn đã giải trừ hôn ước với ta.....” Kỳ Nhi cúi đầu, thanh âm nặng nề càng lộ vẻ thê lương.

“Tại sao? Ngươi không thích hấn sao?”

“Không phải, là hấn đã yêu một nữ nhân khác, cho nên.....”

“Quá ghê tởm, sao lại có nam nhân kém cỏi như thế chứ, Kỳ Nhi, ngươi đừng buồn, nam nhân xấu xa như vậy không có cũng được.”

“Nhưng là ta không cam lòng nha.” Nhìn đáng vẻ nàng đau khổ, thương tâm như vậy, Mộng Nhi tức giận bất bình nói: “Ngươi nói cho ta biết, người kia là ai? Ta giúp ngươi trút giận.”

“Thật sao? Nhưng mà chúng ta vừa mới quen biết thôi, như vậy....”

“Kỳ Nhi, tuy rằng chúng ta vừa mới quen biết, thế nhưng ta thật sự rất thích ngươi, ta nguyện ý xem ngươi như tỷ muội mà đối đãi, chẳng lẽ ngươi ghét ta sao?”

“Không, ta sao lại ghét ngươi? Ta với ngươi xem như mới gặp đã thân, ta rất nguyện ý coi ngươi như tỷ muội.”

“Thật tốt quá, như vậy, nói cho ta biết nam nhân kém cỏi kia là ai, ta giúp ngươi báo thù.” (là trượng phu của nàng đó, đi báo thù đi!)

“Nhưng mà người kia rất lợi hại, ngươi đánh không lại hấn.”

“Không sao, ngươi cứ yên tâm nói cho ta biết, ta sẽ gọi người khác đi giáo huấn hấn.”

“Mộng Nhi, thật sự cảm ơn ngươi, ngươi đối với ta thật tốt.”

“Nói cho ta biết đi?”

“Ừm, vậy ta liền nói cho ngươi biết, cái người nhàn tâm vứt bỏ ta tên là—Giang Ngự.”

“Cái gì? Giang Ngự?” Nàng tròn to hai mắt, không dám tin, sao lại là.....Làm sao lại.....Nàng lắp bắp nói: “Có phải....Là Giang trong Trường Giang, cái kia bơi lội trong nước—Ngự?”

“Không sai, chính là hấn!” Kỳ Nhi gật đầu khẳng định, mở to hai mắt trong suốt nhìn về mặt biến hóa của Trần Mộng Mộng từ tức giận, kinh ngạc, không tin đến thất vọng, căm phẫn.

“Quá....Quá ghê tởm! Hấn.....Sao hấn có thể như thế?” Trần Mộng Mộng lệ nóng quanh tròn, kích động đứng dậy. “Ta—ta đi tìm hấn tính sổ!” Lập tức đập cửa xông ra.

Ừm, nói nhiều như vậy, thật sự là khát khô cả cổ. Kỳ Nhi thông thả uống ngụm nước cho nhuận họng. Nàng buồn cười nghĩ, vị cô nương tên Trần Mộng Mộng này thật đúng là rất khá, có khuôn mặt mê người, dáng người quyến rũ, thanh âm nũng nịu cho dù là đang tức giận thanh âm vẫn dịu dàng như thế, trời sinh mỹ miều có thể làm điên đảo nam nhân khắp thiên hạ, chỉ tiếc là quá đơn thuần, thật sự là đáng tiếc! Nếu đến phố hoa treo một cái biển, chỉ cần cười vài tiếng thì nam nhân khắp thiên hạ này có ai lại không tự động dâng bạc lên chứ? Quá lời đó chứ! Kỳ Nhi xấu xa nghĩ. (Ta chịu nàng này, con gái nhà lành mà nàng nghĩ đưa người ta đến thanh lâu hành nghề! Bó tay!)

Đây là lần đầu tiên nàng gặp được một cô nương thú vị đến vậy, nịnh nọt cùng hồn nhiên đều ở trên cùng một người, nhìn như đối lập nhưng lại đối lập tự nhiên (ý là không giả dối), không làm ra vẻ chút nào. Giang Ngư này thật đúng là may mắn, lại để hần đào được báu vật, cũng khó trách hần luôn luôn lo sợ nàng bị người khác đoạt mất, nữ nhân như thế có thể xếp vào loại hiếm nha.

Nàng cũng là lần đầu gặp phải người dễ gạt như vậy, chẳng trách Giang Ngư cứ chần chừ không mang người đến giới thiệu cho nàng, là sợ nàng đem người ta ăn mất sao? Thật ra thì Liễu Kỳ Nhi nàng thiện lương như thế, sao có thể bắt nạt một cô nương đáng yêu như vậy chứ. Thương còn không kịp nữa! Sao có thể ăn hiếp nàng? Sau đó nàng liền nhần nại không có ra ngoài, nở nụ cười gian xảo.....(ta nổi hết cả da gà rồi. Thiện lương ư? Ai tin đây!)

Hiện tại nàng đi tìm Giang Ngư, chỉ sợ Giang Ngư liền ném mùi đầu khổ.

“Liễu—Kỳ—Nhi—”

Truyền đến cùng với tiếng rống to là ‘Rầm’ một tiếng, cửa gỗ khắc hoa trong khuê phòng của Trần Mộng Mộng bị vỡ thành ngàn mảnh, rơi đầy đất, Giang Ngư vẻ mặt giận dữ đứng ở nơi đó, giống như La Sát đòi mạng, âm ngoan nhìn Kỳ Nhi đang ở trên giường vẫn thanh thản như cũ. Toàn thân hần tràn đầy lửa giận giống như muốn thiêu đốt nàng.

“Sao ngươi lại phá hỏng cửa của ta? Không nghĩ đến ngươi chẳng những là kẻ phụ tình còn là một tên lỗ mãng nữa, trước kia ta đã nhìn lầm ngươi rồi.”

Theo phía sau hần, một giọng nói mềm mại chọt vang lên, chỉ thấy lửa giận trên người Giang Ngư như bị một con đông tồ quét qua, lại càng như ngọn lửa bị dập tắt, lập tức biến mất không chút dấu vết.

Hần bắt đầu xoay người, bước từng bước sang bên cạnh, để cho thân hình nhỏ xinh của Trần Mộng Mộng đi vào, sau đó khom người nói: “Mộng Nhi, ta là quá tức giận, tuyệt đối không phải cố ý.”

Trần Mộng Mộng ‘hừ’ một tiếng, bước lên trước, không để ý đến hần.

Trần Mộng Mộng đi tới bên cạnh Kỳ Nhi, cầm tay nàng, nói: “Kỳ Nhi tỷ tỷ, thật xin lỗi, hần thô lỗ như vậy chắc chắn là dọa đến tỷ rồi, không sao, muối từ nay về sau sẽ không để ý đến hần nữa.”

“Mộng Nhi, muối thật tốt.” Kỳ Nhi cầm ngược lại tay nàng, lập tức tay hai người liền nắm chặt lại, giống như tỷ muội tình thâm khiến người khác cảm động.

Lúc này có người nhìn không vừa mắt, lập tức tách tay của hai nàng ra, ngang ngược mui phần kéo Trần Mộng Mộng vào lòng.

“Hai nữ nhân không có việc gì thì thân mật như thế làm gì chứ? Muội đừng nghĩ bắt cóc Mộng Nhi.” Hần mang theo cảnh giác nhìn chằm chằm Kỳ Nhi.

“Giang Ngư, ngươi buông ta ra!” Trần Mộng Mộng liều mạng đẩy hần ra. “Ta không cần nam nhân xấu xa như ngươi.”

“Nam nhân xấu xa? Ngươi vì mấy câu nói của nàng liền định tội cho ta, vậy coi ta là cái gì? Mấy tháng chung sống, ở trong lòng ngươi ta không đáng giá như thế sao? Không bằng mấy câu nói khiêu khích của nàng? Liền cho rằng ta là kẻ phụ bạc, nam nhân xấu xa sao?”

Lần đầu tiên Giang Ngư đối với nàng hung dữ như thế, nàng sợ hãi, nước mắt tự động rơi xuống.

“Ngươi.....Ngươi dữ như thế làm gì! Ngươi hung dữ với ta như thế, ta cũng không để ý đến ngươi nữa.....” Nước mắt nàng rơi như mưa, lớn tiếng khóc.

“Nàng.....Nàng.....” Ai! Nhất thời Giang Ngư liền luống cuống tay chân, vừa tức vừa đau lòng, lấy ra khăn tay, giúp nàng lau nước mắt, bắt đầu dỗ dành Kỳ Nhi, ý là, như vậy muội đã hài lòng chưa? Đương nhiên truyền vào trong mắt Kỳ Nhi, đương nhiên thành hần có ý tứ khác, đó chính là—xin ngươi tha cho ta đi! (Té ghê với nàng này!)

Kỳ Nhi rất hào phóng mà gạt đầu. Đối với phiền toái do nàng gây ra tuyệt không cảm thấy hổ thẹn.

Khi một người tâm tình không tốt, nàng liền không muốn kẻ khác vui muốn người khác cũng buồn khổ giống mình, cho nên đó là đáng giá. Vì vậy, nàng tuyệt không cảm thấy hổ thẹn.

Đại sảnh Trần gia.

“Giang Ngư, đây là tư liệu do các nơi gửi đến sao?”

“Vừa đến. Ta đang sắp xếp lại, xong ngay đây.” Giang Ngư vui đầu vào đóng giấy, ngay cả đầu cũng không ngẩng lên. Hần đang nghiên cứu đóng tư liệu do các phân đà của ‘Thủy Ngân’ gửi tới, một tay bận rộn lật cuộn giấy ở trên bàn, một tay cầm bút họa vẽ địa cầu với đủ loại ký hiệu hần xem mà không hiểu, đồng thời mở ra một tờ giấy ghi chép tên địa danh cùng thời gian.

Kỳ Nhi thấy hán bận tối mắt tối mũi, không nhìn được vỗ vỗ người đang ngồi trên ghế nhàn nhả ăn mút quả—Trần Mộng Mộng.

Trần Mộng Mộng quay đầu, mỉm cười nhìn nàng. Kỳ Nhi dùng giọng điệu vừa hâm mộ lại có chút cảm thán nói: “Mộng Nhi, nói thật nha, muội thật sự kiêu lời đó.”

Đối với việc Kỳ Nhi bỗng nhiên nói lung tung đã không còn thấy kỳ lạ nữa, Mộng Nhi cùng nàng ở chung với nhau một khoảng thời gian cũng hiểu được phần nào tính cách của nàng.

Nàng từ từ nuốt xuống quả mơ chua chua ngọt ngọt, liếm liếm ngón tay mới nuốt nước miếng, mỉm cười, nhàn nhạt hỏi: “À? Kỳ Nhi tỷ, xin hỏi ý của tỷ là như thế nào?”

Nghe khẩu khí của nàng thì có ba phần giống với Giang Ngự, Kỳ Nhi nhẹ nhún mồm, thương tâm nói: “Giang Ngự đó. Có hán thì muội cũng không phải bận tâm bất kỳ chuyện gì nữa, hán đương nhiên sẽ hoàn thành tốt tất cả mọi chuyện, tất cả nha.”

Mộng Nhi liếc nàng một cái, buồn cười nói: “Kỳ Nhi tỷ, không biết bây giờ Giang Ngự đang vì ai mà làm việc, vì ai mà bận rộn nha?”

Kỳ Nhi nghe xong cười khan vài tiếng, ngồi xuống ghế trống bên cạnh nàng, nói: “Ta xem hán như người trực tiếp lãnh đạo mà! Hán nghe lệnh ta, vì tổ chức góp một phần công sức cũng đúng thôi. Với lại sau khi ta đi rồi, loại chuyện này cũng sẽ không còn nữa, nhưng muội thì lại khác, Giang Ngự rất chung tình với muội, muội bảo hán làm gì hán dám nói không làm sao? Chỉ sợ suốt đời này nhất định sẽ dính chặt lấy muội, muốn quăng đi cũng không dễ đâu, thật sự khiến người ta hâm mộ, nhưng mà muội không cảm thấy đó cũng là một loại gánh nặng sao?”

Lập tức về mặt Kỳ Nhi đổi từ đùa giỡn sang nghiêm túc nói: “Nghĩ đến muội tuổi còn trẻ, sớm như vậy đã bị hán khóa chặt, đều không có cơ hội hưởng thụ tuổi thanh xuân tự do tự tại cùng tư vị tuyệt vời khi được rất nhiều nam nhân khác theo đuổi, muội không thấy đáng tiếc sao?”

Thấy nàng gật đầu, Kỳ Nhi lại tiếp tục: “Cho nên muội không thể chỉ vì Giang Ngự có điều kiện xem như là tốt, lại buông tha quyền lợi cùng nam nhân khác kết giao, kết giao với nhiều người có thể dễ dàng so sánh hơn, nói không chừng còn gặp được người tốt hơn Giang Ngự, có phải không? Nếu như muội chỉ biết đến mỗi Giang Ngự lại bỏ qua những nam nhân tốt khác, chẳng phải sẽ rất đáng tiếc sao?” (Chị nàng này đã xúi giục con gái nhà lành lại còn nói được rất lý lẽ nữa!)

“Nhưng mà, muội cùng nam nhân khác ở chung một chỗ, Giang Ngự hán sẽ rất tức giận.”

Quả nhiên Mộng Nhi đã động lòng, nhưng là nàng rất sợ Giang Ngự tức giận, mặc dù nàng chỉ có thấy qua vài lần.

Một lần là Vương công tử ở cách vách tới tìm con chó của hán bị mất tích, mới cùng nàng nói vài câu đã bị Giang Ngự không phân biệt tốt xấu đánh cho văng ra ngoài, còn có lần biểu ca (anh họ) ở kinh thành đến thăm nàng, Giang Ngự cũng rất không lễ phép, luôn trừng mắt với biểu ca, hại hán sợ đến nỗi ban đêm liên cáo biệt rồi đi. Còn có rất nhiều tình huống như vậy nữa, chỉ cần nam nhân hơi đến gần nàng một chút, Giang Ngự liền nổi giận vô cớ cho nên nàng biết Giang Ngự không muốn nàng ở cùng nam nhân khác. Còn nàng tuy có chút bất đắc dĩ cùng tức giận nhưng cũng cảm thấy ngọt ngào, dù sao điều đó cũng chứng tỏ hán quan tâm đến nàng, không phải sao?

“Muội mặc kệ hán tức giận! Ta nói rồi cả đời này Giang Ngự đều bại trong tay muội, cho dù hán tức giận cũng sẽ không làm gì được muội, muội cứ yên tâm. Hơn nữa kết giao thêm bằng hữu thì thế giới của muội cũng rộng lớn hơn, đối với muội chỉ có lợi không có hại đâu.”

“Cái này.....” Mộng Nhi cúi đầu, nghiêm túc suy nghĩ.

“Yên tâm, muội cứ tin tưởng ta, ta sẽ không hại muội.” Kỳ Nhi vỗ nhẹ tay nàng khiến nàng kiên định hơn, nhất thời không chú ý sau lưng có một bóng đen đang dần che phủ nàng.

“Đừng nha! Muội chỉ biết hại ta mà thôi—” Khẩu khí bất thiện của Giang Ngự từ sau lưng nàng truyền đến.

“Thật không nghĩ đến ta vì muội cam chịu làm trâu làm ngựa, lại nhận lại được như thế. Kỳ Nhi, rốt cuộc muội còn có lương tâm nữa hay không?”

Mộng Nhi lập tức nhìn chằm chằm hán, thay Kỳ Nhi biện hộ: “Giang Ngự, sao ngươi có thể nói như thế với Kỳ Nhi tỷ? Nàng cũng không có nói nửa câu không tốt về ngươi, ngược lại còn nói ngươi rất tốt đấy.”

Đây chính là chỗ lợi hại của nàng! Giang Ngự tức giận nghĩ.

Thấy sắc mặt Giang Ngự vẫn u ám như cũ, Mộng Nhi sao còn hồn nhiên được nữa, căn cứ vào kinh nghiệm đúc kết được cũng biết hán đang nghĩ điều gì. Vì vậy, nàng liền hạ giọng nói: “Thật ra thì Kỳ Nhi tỷ cũng chỉ muốn tốt cho ta, mới bảo ta kết giao thêm bằng hữu, điều này cũng không có gì sai nha.”

Liếc một cái thấy Giang Ngự mặt sắp biến sắc, nàng lập tức nói tiếp: “Nhưng là ta nghĩ đi nghĩ lại vẫn cảm thấy ngươi là tốt nhất, dù sao thì ta cũng thật sự rất thích, rất thích ngươi, Ta nghĩ, trừ ngươi ra ta sẽ không thích ai khác cả.”

“Thật sao?” Giang Ngự nghe xong, tâm tư lập tức ngọt ngào, Mộng Nhi nói trừ hán ra sẽ không thích ai khác nữa ư? Đây là thật sao?

“Thật.” Mộng Nhi gật đầu một cái, không nhìn được nhìn về phía Kỳ Nhi. Kỳ Nhi nhìn nàng nhún mồm, cười cười, ý nói: Muội xem, ta không có lừa muội đúng không?

Hôm qua lúc cùng Kỳ Nhi nói chuyện phiếm nàg từng nói qua nàg rất sợ Giang Ngư tức giận, có đôi khi thật sự không chịu nổi hấn nữa. Kỳ Nhi nghe vậy, lập tức dạy nàg cách này: khi thấy Giang Ngư tức giận chỉ cần nói “Nàg chỉ thích một mình hấn” thì hấn sẽ không giận nữa, hơn nữa còn rất vui sướng hỏi nàg một câu “Có thật không?”

Trời ạ! Thật là linh nghiệm!

Kỳ Nhi tỷ thật sự rất lợi hại, từ sâu trong đáy lòng Mộng Nhi quả thật rất bội phục, sùng bái nàg.

Khôi phục lại tâm tình, Giang Ngư liền tha thứ cho Kỳ Nhi về tội dám xúi giục Mộng Nhi.

Giang Ngư đi đến trước mặt hai người, mở ra cuộn giấy viết đầy chữ đưa cho Kỳ Nhi.

“Đây, ta chỉnh lý lại ra được những thứ này, muội xem một chút đi.”

Kỳ Nhi giơ tay lên, nhưng không phải là nhận lấy cuộn giấy hấn đưa qua mà là giành mứt quả với Mộng Nhi, chỉ dám vụng trộm liếc hấn một cái, lười biếng nói: “Tay ta đang bận nhưng ta lại rất rảnh. Huyết nói mau đi.”

Tâm tình Giang Ngư đang rất tốt, không để ý thu lại cuộn giấy, ngồi xuống ghế đối diện với hai người, lựa chọn tư thế thoải mái nhất, mới mở cuộn giấy ra, nhàn nhạt nói: “Thật ra thì chúng ta cũng không thể xác định phải làm gì để có dị tượng đưa sự phụ muội về chỗ của bọn họ, cho nên chúng ta chỉ có thể phán đoán dựa theo nơi phát sinh cùng thời gian xảy ra dị tượng. Theo như tư liệu mà tổ chức chúng ta gửi đến, ta đã loại trừ những nơi theo lời đồn là không thấy hoặc dị tượng không phát sinh nữa, lại đối chiếu với thời điểm bắt đầu phát sinh, rất may mắn chỉ còn lại hai địa phương ta cho rằng có khả năng nhất, một ở phương Nam, một ở phương Bắc, nhưng nếu hai nơi này đều không phải thì ta nghĩ sự phụ muội không cần quay về nữa, cứ ở lại đây định cư.” (nói tóm lại cái đồng loang ngoằng này muốn nói đến lỗ hổng của không gian mà thôi)

“Nói nhảm nhiều như vậy để làm gì, tóm lại hai vùng kia là ở đâu?”

“Đừng vậy, Giang Ngư, ta cũng bắt đầu cảm thấy gần đây ngươi nói nhảm hơi nhiều đấy.” Mộng Nhi theo sau phụ họa.

Cho dù bị oán trách nhưng Giang Ngư cũng vẫn cứ tươi cười đối với Mộng Nhi, sau đó liếc Kỳ Nhi một cái đầy bất mãn, tất nhiên chỉ dám liếc khẽ thôi không thể để nàg phát hiện, hấn cũng không muốn chịu thêm chút tai bay vạ gió gì nữa.

Mấy ngày nay tuy là hấn không hỏi nhưng qua nhiều năm quen biết, hấn có thể cảm nhận được tâm tình của Kỳ Nhi rất kém hơn nữa còn là cực kỳ kém nha! Nàg chẳng qua chỉ giả vờ mạnh mẽ, vui vẻ không muốn bị ai phát hiện mình đang không vui. Hấn cũng sẽ không miễn cưỡng nàg, hấn tin khi nào nàg muốn nói thì tự nhiên sẽ nói ra, nếu nàg đã không muốn nói cho dù hấn có làm thế nào đi nữa thì nàg cũng vẫn không nói. Hơn nữa, hấn càng tin chắc rằng gần đây Mộng Nhi đúng là bị nàg làm hư rồi còn Kỳ Nhi tuyệt đối là cố ý. Lấy sự hiểu biết của hấn đối với nàg thì nguyên nhân chắc chắn chỉ có một—bởi vì tâm tình của nàg kém, cho nên hấn nhất định phải tự bảo vệ mình.

“Tại phương Nam là sau Âm Sơn Quan ở Bạch Vân trấn, còn tại phương Bắc—vừa khéo, ngay tại khu rừng phía sau núi ở Hồn Thiên Bảo.”

Hấn cẩn thận quan sát sắc mặt của Kỳ Nhi, quả nhiên, vừa nghe đến Hồn Thiên Bảo sắc mặt nàg chợt tái nhợt, tay cầm mứt hoa quả cũng ngừng lại một chút, nhưng chỉ là thoáng qua, nàg liền khôi phục như cũ, nếu không phải do hấn đặc biệt chú ý thì cũng sẽ không phát hiện ra.

“Muội muốn tra nơi nào trước?” Hấn hỏi Kỳ Nhi.

“Ta còn lựa chọn được sao?” Nàg hỏi ngược lại hấn. Hiện tại đang là mùa hè, không thể trở về phương Nam, đó là cấm địa của nàg.

“Thật ra ta cho rằng khả năng lớn nhất là ở phương Bắc.”

“Hử?”

“Muội nghĩ xem, ngay từ đầu bọn họ đã sống ở phương Bắc, rất ít đến phương Nam, tại sao lại thế? Muội đã nói qua bọn họ có dị năng, có lẽ theo trực giác bọn họ cho rằng đường về nhà là ở tại phương Bắc, chỉ có điều là không biết chính xác ở nơi nào mà thôi.”

“Giống như ‘Huyết Ảnh’ cho dù muốn trả thù loài người, cũng bắt đầu triển khai từ phương Bắc, điều này cũng có thể giải thích theo ý khác, có lẽ trong tiềm thức của ‘Huyết Ảnh’ vẫn khao khát được về nhà.”

“Không sai. Nếu như sự thật giống như chúng ta nghĩ, chờ chúng ta xác định được địa điểm thì chuyện đối phó với ‘Huyết Ảnh’ liền trở nên dễ dàng hơn.”

“Vậy là chúng ta phải đến phương Bắc sao?” Mộng Nhi hưng phấn kêu to.

“Nàg cũng muốn đi theo chúng ta ư?” Giang Ngư nhú mày, quả quyết nói: “Không được, như vậy rất nguy hiểm, nàg ở nhà đi.”

Mộng Nhi đang muốn phản bác, Kỳ Nhi liền mở miệng giải thích.

“Mộng Nhi, ý của Giang Ngư là lần này chúng ta không phải là đi chơi nên rất nguy hiểm. Muội theo chúng ta thì Giang Ngư hấn không chắc có thể đảm bảo an toàn cho muội, nếu lỡ muội có chuyện gì thì sao? Cho nên ta khuyên muội cứ ở nhà là được rồi.”

Kỳ Nhi liếc mắt nhìn thấy vẻ mặt tán đồng của Giang Ngư, tà ác cười một tiếng, nói tiếp: “Vói lại, rất vất vả muội mới thoát khỏi ma chướng của Giang

Ngư, nói không chừng có thể gặp được một người nam nhân có thể bảo vệ muội tốt hơn so với Giang Ngư, nguyện ý dẫn muội đi đó.”

“Kỳ Nhi—” Giang Ngư nghiêng răng nghiêng lợi nhắc nhở nàng nên nói chuyện cẩn thận một chút.

“Ta nói đều là sự thật, chúng ta đi chuyến này không biết phải mất bao lâu, để Mộng Nhi ở lại một mình, huynh yên lòng nhưng ta không có lòng tin đâu.”

Kỳ Nhi nhún nhún vai, không để ý đến ánh mắt giết người đang phóng đến của hắn, dù sao cũng có Mộng Nhi nàng có gì phải sợ chứ?

“Giang Ngư! Mang ta đi nha! Ta cam đoan sẽ không gây phiền toái đâu.” Mộng Nhi lôi kéo tay áo hắn, thanh âm mềm mại cầu xin. Giang Ngư cảm thấy cực kỳ khó xử.

“Còn có, ta cũng sẽ giúp đỡ bảo vệ nàng, huynh còn lo lắng gì nữa?” Kỳ Nhi ở một bên nói theo.

Tầm mắt Giang Ngư dời về phía nàng, không khỏi hoài nghi, vì sao Kỳ Nhi cứ nhất định muốn Mộng Nhi đi theo?

“Được rồi. Nếu Kỳ Nhi cũng nói như vậy thì nàng có thể đi cùng.”

“Oa! Quá tuyệt vời, ta chỉ biết người tốt nhất mà.” Mộng Nhi cao hứng xoay tròn. Kỳ Nhi lại lảng tránh ánh mắt dò xét của Giang Ngư.

Vận mệnh thật là nực cười cũng cực kỳ đáng ghét!

Giữa nàng và Mạc Tịch Thiên, do nàng bắt đầu nhưng lại kết thúc do kẻ thứ ba, đúng là kết thúc nực cười nha! Cứ tưởng đã nắm chắc trò chơi tình ái, khiến nàng toàn tâm toàn ý bỏ ra chân tình, tưởng rằng kiếp này cứ như vậy mà nhận định hắn, mà hắn cũng không phụ kỳ vọng của nàng, dịu dàng yêu thương nàng. Lúc ở bên dòng suối trên đồng cỏ khi hắn bày tỏ tình yêu với mình, nàng đã hạnh phúc biết bao nhiêu, cho rằng từ nay về sau hai người có thể hạnh phúc, vui vẻ ở chung một chỗ, ai ngờ chỉ vì một trò đùa dai của ông trời lại để cho nàng mất đi hắn. Nàng chưa bao giờ nghĩ đến việc chia sẻ trọng phụ cùng nữ nhân khác, nàng có phải là rất cố chấp, rất ích kỷ không? Nếu như nàng có thể hòa hợp cùng Lam Lạc Lạc như thế nàng vẫn còn có được hắn, tuy chỉ là một nửa, còn tốt hơn so với hoàn toàn mất đi phải không?

Ha ha! Nàng cười khổ, chuyện đó là không thể nào, mặc dù nam nhân tam thế tứ thiếp là chuyện rất bình thường, thế nhưng nàng không có cách cùng một nữ nhân khác chia sẻ trọng phụ, tình cảm của nàng một khi đã bỏ ra thì đối phương cũng phải toàn tâm toàn ý, không thì nàng cũng không cần!

Liều Kỳ Nhi nàng không cần thứ tình yêu không trọn vẹn!

Nhưng mà nàng rất đau khổ nha!

Hiện tại, nghĩ đến cảnh tượng hắn có lẽ đang cùng Lam Lạc Lạc ôm ấp ở cùng một chỗ, lòng nàng lại như vỡ nát thêm lần nữa không thể ghép lại được. Lại nghĩ đến có thể hắn vì chia lìa mình mà sống trong đau khổ, nàng liền đau thương đến rơi lệ. Dù cho có nhớ lại quãng thời gian ngọt ngào cũng chỉ thêm đau lòng mà thôi, sớm biết như vậy, thà rằng không quen. Thế nhưng tình cảm chân thành đã bỏ ra sao có thể thu hồi đây? Tình yêu trao đi sao có thể lấy lại đây?

Nàng sợ. Nàng thật sự rất sợ!

Hiện tại, bởi vì nàng nguy trang mới có thể trông giống như kiên cường, một khi lớp vỏ bọc yếu đuối này bị phá vỡ thì nàng sẽ gục ngã, nàng nhất định sẽ gục ngã mất!

Nàng cần chút thời gian, mà khoảng thời gian này có thể giúp nàng kiên cường hơn, không còn yếu đuối nữa. Mà Mộng Nhi chính là lựa chọn tốt nhất, có Mộng Nhi tham gia mới có thể khuấy rối tâm của Giang Ngư, tâm tư căng thẳng mới nhẹ nhõm đi một chút. Nàng thừa nhận, nàng không có cách nào đối diện với ánh mắt đầy nghi ngờ của Giang Ngư.

Nếu một mình cùng Giang Ngư đến Hồn Thiên Bảo, đường xá xa xôi nàng nhất định sẽ không chịu nổi nội tâm đau khổ, dằn vặt, nàng sẽ không chịu được mà khóc lóc, kể lể với hắn đến lúc đó phòng tuyến mà nàng thật vất vả dựng lên sẽ sụp đổ mất. Nàng tin chắc rằng một khi Giang Ngư biết chuyện tuyệt đối sẽ đi tìm Mạc Tịch Thiên tính sổ mà kết quả đó nàng hoàn toàn không mong đợi. Nếu như đã quyết tâm rời khỏi Mạc Tịch Thiên thì tuyệt đối phải dứt khoát, dù cho có tan nát cõi lòng nàng cũng không muốn người khác nhìn thấy sự yếu đuối của mình.

Từ nhỏ đến lớn, nàng phiêu bạt khắp nơi cũng đã gặp không ít người, mắt nhìn người của nàng chưa bao giờ sai cả, là thiện là ác, là thực là hư, chưa bao giờ tránh được đôi mắt tinh tường của nàng, liếc mắt một cái có thể biết được bản chất của một người, gặp phải Mạc Tịch Thiên là may mắn hay bất hạnh đây? Nàng vô cùng tin tưởng nhưng vẫn dẫu không lại sự lừa gạt của lão thiên gia, thật là ứng với câu: “Người tính không bằng trời tính!”

Hắn không phải là một nam nhân hoa tâm, ngược lại rất chung tình. Ngay từ lần đầu tiên gặp hắn nàng đã biết được bản chất của hắn, tình cảm của người nam nhân này không dễ dàng trao ra, một khi đã yêu nhất định là trọn đời trọn kiếp. Tương tự, nam nhân như vậy cũng sẽ không trốn tránh trách nhiệm, cho dù cực khổ bao nhiêu hắn cũng chấp nhận. Thế nhưng, giữa ái tình của trách nhiệm hắn sẽ chọn thế nào? Nàng yêu thương một nam nhân như thế là may mắn hay bất hạnh đây?

Nửa muốn đi nửa không muốn đi, nửa muốn gặp nửa không muốn gặp. Tại một khắc cuối cùng, nàng hận mình không thể trốn chạy, bỏ xuống mọi thứ một mình đi đến cuối chân trời, nhưng mà, nàng phải bỏ xuống thế nào đây? Nàng nhìn như lãnh đạm, tùy hứng, đối với chuyện của bản thân cũng là đặc biệt cố chấp, nàng không thể bỏ xuống ân tình sâu nặng với sư phụ, trốn tránh trách nhiệm với cha mẹ, nàng nhất định phải cưỡng ép chính mình bước vào đó—lãnh địa của hắn, cho dù nàng có nguyện ý hay không.

Nghĩ tới nghĩ lui, sắc mặt không khỏi hốt hoảng, đầu óc cũng một mảnh hỗn loạn. Trong lòng vừa mong đợi lại vừa sợ hãi, mong đợi điều gì chứ? Sợ hãi cái gì? Gặp lại hấn sao?

Ai! Chữ tình thật đã thương người nha! Không nghĩ luôn luôn tự do tự tại, trêu chọc người thành tính như nàng, lại thua bởi chữ ‘tình’, nàng không nhận được cười khổ.

Ngẩng đầu là một khoảng trời màu lam u buồn, cúi xuống lại là mặt đất xanh biếc phiền loạn.....

Trần Hoàng Thạch.

Lại tới trần Hoàng Thạch.

Tương tự, cũng lại ở “Tứ lầu Hảo ngon.”

Đưa Mộng Nhi vào trong khách phòng phía sau tứ lầu nghỉ ngơi, dặn dò Giang Ngự chiều cổ nàng, Kỳ Nhi liền một mình đi ra bên ngoài tìm một bàn đề ngồi, nhằm chán nhìn con phố thừa thốt người, trong mắt không tự chủ để lộ ra vài phần bi thương.

Dọc theo đường đi, nhóm ba người họ đi một chút lại dừng, cuối cùng cũng đến trần Hoàng Thạch, lúc này Kỳ Nhi vẫn mặc nam trang, gương mặt thư sinh này là kiệt tác của Giang Ngự, cho dù là ai cũng không nhận ra nàng.

Mộng Nhi lần đầu tới phương Bắc còn chưa quen khí hậu hanh khô ở nơi này nên thường bị ngứa xiu dọa Giang Ngự sợ đến nổi luống cuống tay chân, may mà bọn họ đã đến trần Hoàng Thạch liền ở lại tứ lầu kiêm quán trọ ‘Hảo ngon’ duy nhất ở trần này.

Càng gần đến Hồn Thiên Bảo về mặt của nàng cũng càng lạnh lẽo, dọc đường rất ít khi vui đùa. Nàng vẫn biết Giang Ngự và Mộng Nhi vẫn lo lắng cho mình, thế nhưng nàng cũng không có cách trở lại thành Liễu Kỳ Nhi vui vẻ như trước. Chỉ vì càng gần đến Hồn Thiên Bảo cũng chính là đại biểu cho việc—càng đến gần Mạc Tịch Thiên.

Không thể dối gạt mình thêm nữa. Nàng muốn gặp hấn! Nàng thật sự rất nhớ hấn, rất nhớ!

Nhưng là nàng không thể!

Gặp được thì đã sao? Thà rằng không gặp thì hơn.

Cảm xúc mâu thuẫn vẫn vây lấy nàng. Nàng rất phiền muộn, thật sự rất mệt mỏi nha!

Khôn khéo như nàng cũng không có cách nào thoát khỏi tám lưới vô hình—lưới tình này.

Chẳng lẽ khi yêu, mọi người cho dù rất thông minh, bình tĩnh cũng sẽ trở nên thất thường sao? Ai cũng không thoát khỏi được những phiền não đó sao?

Kỳ Nhi lại một lần nữa nhắm mắt lại, chôn đầu vào lòng bàn tay, kiềm nén tiếng nấc nghẹn ngào.

Nàng chưa bao giờ biết khi yêu lòng lại mệt mỏi đến thế, giống như mất hồn mất vía, cả người vỡ thành từng mảnh không còn sức sống.

Biết rõ nhớ hấn là sai nhưng lại không thể kiềm chế được. Giống như thiêu thân lao vào lửa, hiểu rõ lao vào ánh lửa kia chỉ có một con đường chết mà thôi nhưng vẫn cứ lao vào.

Ngu ngốc biết bao nhiêu!

Bỗng nhiên, một bàn tay nhẹ nhàng đặt lên đôi vai khẽ run của nàng, dịu dàng an ủi.

“Kỳ Nhi.....”

Nghe được Giang Ngự thờ dài, khẽ gọi lòng nàng liền mềm nhũn, ý thức được tâm tình sắp vỡ òa, nàng hất nhẹ tay hấn ra, gục xuống bàn không để cho hấn thấy nàng rơi lệ, dùng thanh âm nghẹn ngào nói: “Huynh tránh ra.....để cho ta yên tĩnh một lát. Ta một chút....chút nữa.....sẽ ổn thôi.”

Giang Ngự yên lặng, đau lòng nhìn Kỳ Nhi yếu đuối. Bây giờ hấn không muốn nhìn thấy đáng vẻ thương tâm, đau khổ của nàng. Hỏi nhưng nàng không chịu nói, khiến cho hấn càng đau lòng hơn.

Hấn tin rằng chân tướng của mọi việc đều ở Hồn Thiên Bảo, hơn nữa nhất định có liên quan đến Mạc Tịch Thiên. Xem ra chuyện này nên giải quyết nhanh một chút, hấn cũng không muốn nhìn thấy đáng vẻ đau khổ, sa sút của nàng nữa.

Hồn Thiên Bảo.

Buổi trưa, Giang Ngự cùng Kỳ Nhi thành công trà trộn vào Hồn Thiên Bảo, hai người vẫn mặc quần áo của người hầu.

Hai người bình tĩnh chạy thẳng đến cấm địa phía sau núi, cổng vào có mười mấy thị vệ đang canh giữ, dựa vào võ công của Kỳ Nhi và Giang Ngự thì không mất bao nhiêu sức lực liền có thể giải quyết xong.

Nhưng mà bọn họ không muốn hành động lần này của mình sau này sẽ ảnh hưởng đến Hồn Thiên Bảo.

Vì vậy, Kỳ Nhi ném ra một viên đá nhỏ, lợi dụng lúc nhóm thị vệ đồng loạt quay đầu tra xét thì hai bóng người như quỷ mị đã sớm ẩn vào bên trong.

Thủ pháp này tuy cũ kỹ nhưng lại rất đơn giản và hiệu quả.

Men theo con đường nhỏ quanh co, càng vào sâu bên trong cảnh vật càng kì dị, không khí càng thêm oi bức.

Mặc dù hiện tại hạ chưa qua nhưng tiết trời phương Bắc đã từ từ lạnh giá, lá phong sớm đã chuyển đỏ, cây cối cũng đã héo tàn, căn cổ, tuy bên ngoài mặt trời chiếu rọi nhưng vẫn không thể ngăn được từng trận gió lạnh, mùa đông đã dần chế ngự rồi.

Mà bên trong núi lại giống như mùa hạ ở phương Nam, càng sâu vào trong càng oi bức, nhiệt khí kỳ lạ cũng tràn ngập khắp nơi.

“Kỳ Nhi, nơi đây có chút giống với đỉnh Vân Hà mà sư phụ muội ở nhà.”

Những cây cổ thụ cao lớn chọc trời khiến người khác liú lười không nói nên lời, thân cây rộng lớn mười mấy người ôm không xuể, nhìn lên cao cành lá như che kín bầu trời. Một vài loài cây kí sinh to lớn, điểm lệt mê người, còn có một vài loại thực vật nhiệt đới mà Kỳ Nhi cũng không nhận ra. Trong rừng, những cây mây xanh biếc đan xen giống như tấm rèm, rêu xanh trơn trượt thấm đẫm hơi nước, thỉnh thoảng trong ánh nắng lại lóe lên hào quang rực rỡ. Trong không khí oi bức còn mang theo mùi lá cây mục nát, tầng lá mục giống như một tấm thảm mềm mại. Đại thụ che khuất phần lớn ánh sáng, thỉnh thoảng ánh nắng vẫn xuyên qua tầng lá chiếu lên cảnh vật nơi đây, tia sáng mờ ảo mông lung như ẩn như hiện, một chùm, hai chùm, ba chùm kéo dài đến tận phía trước, hình thành một không gian riêng biệt càng làm tăng vẻ huyền ảo.

“Đỉnh Vân Hà vẫn còn bình thường đó, cảnh sắc nơi đây không giống với cảnh sắc ở nhân gian, nhìn xem, những thực vật này vừa điểm lệt lại to lớn, huynh đã từng nhìn qua chưa? Những thực vật lớn như vậy ta còn chưa từng thấy qua đâu.” Kỳ Nhi vừa bước qua những rễ cây vừa nói.

Giang Ngự mỉm cười đang định trả lời, bỗng nhiên nghe thấy một hồi tiếng vang nho nhỏ.

“Có người!”

Hắn và Kỳ Nhi không hẹn mà cùng hô nhỏ một tiếng, kinh ngạc liếc nhau một cái.

“Huynh xác định là người sao? Nói không chừng là yêu ma quỷ quái gì đó nha.” Kỳ Nhi thân hình bất động, nhìn chằm chằm về phía phát ra âm thanh, trêu chọc nói, giọng điệu tựa như có chút chờ mong.

“Muội xác định không cần trốn sao?” Giang Ngự cũng hứng thú dạt dào nhìn về bên đó, nhẹ nhàng bước đến gần Kỳ Nhi.

Ở trong cấm địa huyền ảo của Hồn Thiên Bảo lại có người xuất hiện, thật sự là chuyện khó có thể xảy ra. Nhưng sẽ là cái gì chứ? Nghe thanh âm này chắc hẳn là một động vật không nhỏ, hơn nữa không chỉ có một con.

Bọn họ chờ đợi quái vật đột nhiên xuất hiện trước mắt....Một bước, hai bước....(bó tay với trí tưởng tượng của hai người!)

Đợi thanh âm kia xuyên qua lá cây mây, đột nhiên xuất hiện một bóng dáng khiến bọn họ kinh ngạc!

“Lam Lạc Lạc!” Kỳ Nhi nhìn người xuất hiện trước mặt mình, không khỏi kinh hô!

“Các người là ai? Người biết ta sao?” Lam Lạc Lạc cũng sợ hết hồn, ngay sau đó trấn tĩnh hỏi ngược lại nàng. Thị vệ phía sau nhìn thấy Kỳ Nhi liền tận lực bảo vệ Lam Lạc Lạc.

Kỳ Nhi là dịch dung để trốn vào nên Lam Lạc Lạc đương nhiên là không nhận ra nàng.

“Nơi này là cấm địa của Hồn Thiên Bảo, hai người các người thật là lớn mật dám tự tiện lên vào, không sợ vi phạm quy tắc trong bảo bị trừng phạt sao?” Một tên giống như thủ lĩnh thị vệ hướng về phía Kỳ Nhi quát lớn.

Giang Ngự cùng Kỳ Nhi liếc nhau một cái, thật sự không thể ngờ lại có người tới nơi này, thật là sai sót. Xem ra phải tốn chút thời gian rồi.

Hai người nhìn nhau cười, nhún nhún vai, cùng hô nhẹ một tiếng: “Lên.” Tiếng vừa dứt thân hình cũng bay lên, Kỳ Nhi cùng Giang Ngự rất ăn ý cùng hướng về nhóm thị vệ kia.

Nhất thời, đạo quang kiêu ảnh, lên lên xuống xuống. Lam Lạc Lạc được bảo hộ ở một bên, nàng nghi ngờ nhìn Kỳ Nhi đang giao chiến bên trong, vừa rồi người kia thật sự đã kêu tên nàng, nàng biết hắn sao?

Thấy hai người cùng nhóm thị vệ giao chiến, bọn họ giống như đang chơi đùa cùng nhóm thị vệ kia, nàng không khỏi nhíu mày. Võ công của những tên thị vệ này thực sự bôi nhọ uy danh của Hồn Thiên Bảo. Trên thực tế nàng không hiểu rõ, không phải là do võ công của bọn họ kém mà là võ công của hai người này thật sự là quá cao cường cho nên hai người mới có thể thoải mái chơi đùa như thế.

“Dừng tay!”

Trong lúc Kỳ Nhi cùng Giang Ngự giao chiến như đang vui đùa với mấy tên thị vệ thì một tiếng quát lạnh lẽo vang lên cắt đứt trận chiến.

Giang Ngư cùng Kỳ Nhi nghe tiếng liền nhanh chóng lùi lại, nhìn về phía người đang đi tới.

Sao lại có người? Nơi đây thường náo nhiệt như vậy sao?

“Bảo chủ, nhị bảo chủ.” Hầu hết thị vệ đều trông thấy người đi tới, chập vạt đứng dậy, cùng nhau kêu lên.

Mạc Tịch Thiên? Trong mắt Kỳ Nhi lướt qua một tia bi thương. Giang Ngư miễn cảm liếc Kỳ Nhi một cái, lại đem ánh mắt hướng về phía hai nam nhân cao lớn đang đến gần.

Một người trẻ tuổi, bộ dạng tuấn tú, nhưng lại có chút bất cần đời. Xem ra chắc chắn là nhị bảo chủ của Hôn Thiên Bảo – Mạc Tương Vân.

Còn người kia tuy có khí chất ôn hòa nho nhã nhưng cả người lại phát ra hơi thở lạnh lẽo khiến người ta chùn bước. Giang Ngư cẩn thận đánh giá hắn. Người này chính là Mạc Tịch Thiên, đúng là không tồi.

Chỉ thấy trong mắt Mạc Tịch Thiên không chứa bất kỳ kẻ nào, từ khi vào đến chỉ nhìn chăm chăm Kỳ Nhi, tận sâu trong đáy mắt có một thứ tình cảm khó nói. Xem ra mọi chuyện rất không hay nha!

Dễ dàng nhận thấy, Mạc Tịch Thiên đã nhận ra Kỳ Nhi tiểu thư. Giang Ngư không nhịn được bật cười, Kỳ Nhi liền tức giận trợn mắt liếc hắn một cái, hắn nhìn về phía nàng nhún nhún vai, lại liếc Mạc Tịch Thiên một cái, ý nói: Muội quen hắn! Mời muội tự mình đối phó.

Đối với Giang Ngư không có nghĩa khí, Kỳ Nhi liền quyết định không để ý đến hắn nữa, nàng nghênh đón ánh mắt của Mạc Tịch Thiên đang chăm chú nhìn mình, mặt không đổi sắc nhìn thẳng vào hắn. Trong khoảng thời gian ngắn, ở bên trong khu rừng nóng bức không có bất kỳ thanh âm nào cả.

Giống như trong trời đất này chỉ còn hai người bọn họ.

Ánh mắt Mạc Tịch Thiên nhanh chóng thay đổi tràn ngập đau xót, để lộ ra tâm tư của hắn.

Về mặt của Kỳ Nhi vẫn như cũ không thay đổi, dĩ nhiên nàng cũng nhìn thấy vẻ đau khổ của Mạc Tịch Thiên, nhưng là nàng không cam tâm! Nàng không cam tâm nha!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Nương Tử Bướng Bỉnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Nàng rất tự nhiên nhìn lướt qua Lam Lạc Lạc đang đứng một bên.

Mạc Tịch Thiên theo ánh mắt của nàng cũng thấy Lam Lạc Lạc. Chuyện ngày đó là nỗi đau suốt đời này của hắn.

Nàng khiến hắn mất đi người hắn yêu thương nhất—Kỳ Nhi. Kỳ Nhi của hắn! Ánh mắt của hắn tối sầm, lại nhìn về phía Kỳ Nhi vẫn đau đớn, thâm tình như cũ.

Mặc dù Kỳ Nhi hiểu rất rõ chuyện giữa Mạc Tịch Thiên và Lam Lạc Lạc không phải là cố ý nhưng nghĩ đến cảnh hắn ôm nàng cũng nhất định phải lấy nàng, Kỳ Nhi liền không có cách nào tha thứ cho sự hồ đồ của hắn. Nhưng tại sao ánh mắt của hắn vẫn khiến nàng đau lòng?

“Kỳ Nhi....” Mạc Tịch Thiên vừa mở miệng, thanh âm khàn khàn gọi tên nàng.

Kỳ Nhi cũng không có trả lời hắn, giống như người hắn gọi không phải là nàng.

“Đại ca, huynh xác định tiểu tử kia là....” Mạc Tương Vân nhỏ giọng hỏi Mạc Tịch Thiên, hiện tại hắn không mấy tin tưởng tên tiểu tử nhìn rất bình thường nhưng thái độ lại kiêu ngạo kia là đại mỹ nhân Kỳ Nhi.

Còn Mạc Tịch Thiên ngay từ ban đầu đã nhận ra nàng rồi, cho dù thân thể nàng có hóa thành tro hắn cũng nhận ra được.

Giang Ngư hết nhìn bên này lại nhìn qua bên kia, thấy được không khí kỳ quái giữa hai người, nói thầm thật sự quá thú vị! Khúc mắc mấy ngày nay trong lòng Kỳ Nhi có lẽ cũng nên giải quyết rồi, tránh cho hắn và Mộng Nhi mỗi ngày đều thấy nàng khổ sở nhưng lại không biết vì sao? Hôm nay nhìn nàng và Mạc Tịch Thiên như vậy đã chứng minh suy đoán lúc trước của hắn là đúng, Mạc Tịch Thiên chính là nguyên nhân khiến nàng thương tâm.

“Hai vị đây hẳn là đại bảo chủ cùng nhị bảo chủ của Hồn Thiên Bảo? Thật là ngưỡng mộ đã lâu.” Giang Ngự ôm quyền lễ phép chào hỏi.

“Ngươi là ai? Tại sao lại tự tiện xông vào cấm địa của Hồn Thiên Bảo?” Mạc Tương Vân lớn tiếng hỏi.

“Tại hạ Giang Ngự, đến đây cũng không có ác ý.”

“Giang Ngự? Cái gì? Ngươi chính là Giang Ngự gì đó của tổ chức ‘Thủy Ngân’ sao?” Thật là sấm đánh ngang tai nha! Mạc Tương Vân không nhận được quan sát hẳn thêm lần nữa hẳn chính là Giang Ngự của ‘Thủy Ngân’ ư? Sao thấy bình thường vậy chứ? Thật sự nhìn không ra. (người ta là đang dịch dung đó huynh, huynh thật là....)

“Đúng vậy, Nhị bảo chủ hiểu biết sâu rộng.”

“Biết ngươi chính là hiểu biết sâu rộng sao?” Mạc Tương Vân nhún mày hỏi.

Giang Ngự cười cười, cũng không đáp lại, có câu nói rất đúng, im lặng chính là thừa nhận.

“Đúng là cùng một loại người.” Mạc Tương Vân lẩm bẩm một mình. Tự kỷ giống nhau! Lúc này hẳn vô cùng tin tưởng tiểu tử đang cùng đại ca hẳn đầu mất kia chính là Kỳ Nhi. Xem ra truyền thuyết về thuật dịch dung của Giang Ngự không phải là giả, ngay cả hẳn cũng không nhìn ra sơ hở, vậy thì hình dáng lúc này của Giang Ngự chắc cũng không phải là diện mạo thật.

“Ngươi chính là Giang Ngự?” Mạc Tịch Thiên lạnh lẽo nói. Khi hẳn vừa báo tên thì Mạc Tịch Thiên liền chú ý, trong lòng chợt nổi lên một cơn giận vô cớ, tự nhiên hẳn có phần lớn quan hệ với Kỳ Nhi, còn có mấy lần hẳn xâm nhập vào Hồn Thiên Bảo như chỗ không người, ghê tởm nhất vẫn là lần đến cứu thoát Kỳ Nhi. Điều này khiến cho khẩu khí của hẳn càng thêm bất hảo, buốt lạnh.

“Cuối cùng đại bảo chủ cũng chú ý đến ta, tại hạ cảm thấy vô cùng vinh hạnh.” Giang Ngự ôm quyền, cười nhạt nói.

Kỳ Nhi lườm Giang Ngự một cái, sao nàng lại không biết Giang Ngự muốn làm gì chứ, nàng không quá thân thiện đến gần hẳn, dùng thanh âm chỉ có hai người nghe được cảnh cáo hẳn: “Huynh đừng xen vào chuyện của người khác.”

Giang Ngự hơi khom người, cũng nhỏ giọng nói bên tai nàng: “Chuyện của muội ta cũng không có xem nhẹ đâu.”

“Huynh....Huynh vốn không biết chuyện gì cả.” Kỳ Nhi tức giận nhìn vào mắt hẳn, có chút ghen ngào.

“Ít nhất ta cũng biết là vì hẳn.” Giang Ngự chăm chú nhìn nàng.

“Giang Ngự—” nàng nghiêm giọng nhắc nhở, có chút lớn tiếng. Nàng biết mình không ngăn được hẳn.

Giang Ngự lơ đãng cười cười, xoa xoa đầu nàng, vô cùng thân thiết nói: “Yên tâm, có ta ở đây sẽ không để cho muội bị một chút thương tổn nào.”

Ánh mắt lại dời về phía Mạc Tịch Thiên, quả nhiên thấy được vẻ mặt đầy lửa giận của hẳn, có lẽ phải gọi là lửa ghen mới đúng. Hẳn hài lòng mỉm cười, nghênh đón ánh mắt thù địch của Mạc Tịch Thiên. Nhìn dáng vẻ này thì Mạc Tịch Thiên cũng không phải là vô tình với Kỳ Nhi nha.

Chẳng lẽ có người thứ ba? Hẳn nhìn Lam Lạc Lạc đang đứng bên cạnh, sau đó lại trở về trên người Mạc Tịch Thiên.

“Đại bảo chủ nhìn ta như vậy chẳng lẽ là có chuyện gì sao?” Giang Ngự nhàn nhạt nói.

Mạc Tương Vân thật sự bội phục bộ dạng bình tĩnh của Giang Ngự, đối mặt với lửa giận của đại ca vẫn có thể nói chuyện được, thật là can đảm mà!

“Lấy tay ngươi ra.” Mạc Tịch Thiên gần như nghiêng răng nghiêng lợi nói, xem ra là hẳn rất giận dữ, hẳn nhìn chăm chăm vào bàn tay đang đặt trên đầu Kỳ Nhi giống như muốn đốt bàn tay kia thành tro bụi. Nhìn hẳn cùng Kỳ Nhi thân mật như thế, nhất thời lý trí của Mạc Tịch Thiên bị lửa giận che khuất.

“Thế nào? Nàng cũng không phải là gì của ngươi, ngươi có tư cách gì quản tay ta đặt ở đâu, chỉ cần nàng không phản đối là được, không phải sao? Đại bảo chủ?”

Mạc Tịch Thiên vẻ mặt khó coi quay sang Kỳ Nhi đang đứng bất động bên cạnh, rống to: “Kỳ Nhi—”

Kỳ Nhi liếc hẳn một cái, lấy tay Giang Ngự xuống, Mạc Tịch Thiên liền thả lỏng một chút.

Không nghĩ đến Kỳ Nhi lại cầm tay Giang Ngự đặt lên eo mình, hướng về phía hẳn cười nhạt nói: “Giang Ngự nói không sai, ta cũng không phải là gì của ngươi, ta thích cho ai đụng liền cho người đó đụng. Ngươi không có tư cách quản ta.”

Mạc Tịch Thiên nghe xong, lý trí hoàn toàn biến mất, híp mắt lại, trầm giọng nói: “Ngươi.... Được, được, ta không có tư cách quản.” Tay hẳn nắm chặt thành quyền, toàn thân run run, gân xanh nổi lên, bước từng bước về phía Giang Ngự.

“Mạc Tịch Thiên, ngươi muốn làm gì?” Kỳ Nhi kêu to, nhìn qua giống như hẳn muốn giết người, đối tượng là Giang Ngự.

Giang Ngự cười khò, thử khuyên hẳn. “Này! Đại bảo chủ, ngươi đừng quá kích động, nguy hiểm lắm đó.”

“Ta giết hán, xem ai còn muốn đụng đến người!” Mạc Tịch Thiên kéo bàn tay trên người Kỳ Nhi xuống, ra chiều không chút lưu tình hướng về phía Giang Ngư, hoàn toàn là muốn dồn hán đến đường chết.

“Mạc Tịch Thiên!”

“Đại ca!”

Kỳ Nhi cùng Mạc Tương Vân cùng nhau kêu to.

Giang Ngư may mắn tránh thoát một chiêu nhưng lại không đoán được Mạc Tịch Thiên tiếp tục tung một cước sắc bén khiến hán không kịp né tránh, ngay lập tức trên mặt liền xuất hiện mấy vết máu, may là còn có mặt nạ nếu không mặt hán cũng bị hủy luôn rồi. Trời ơi! Võ công của hán sao lại đáng sợ đến vậy chứ?

“Này! Người đánh thật à?” Thấy hán ra chiều không chút lưu tình đánh tiếp, rất nhanh đã khiến Giang Ngư liên tiếp lui về sau, trên người còn thêm mấy vết máu, Giang Ngư chật vật hô to: “Kỳ Nhi! Muội còn không mau đến giúp một tay, hán là đánh thật đó.” (bỏ tay với huynh trưởng người ta trêu mình chắc!)

Kỳ Nhi đứng một bên, không nhìn được nghĩ thầm trong lòng, chẳng lẽ huynh còn nghĩ hán chơi đùa sao? Thật hiếm thấy người có tâm tình đùa giỡn. Liếc thấy bộ dạng thảm của Giang Ngư, nhìn xem, đây chính là hậu quả khi xen vào chuyện của người khác.

“Kỳ Nhi, muội mà qua giúp hán thì đại ca sẽ càng tức giận hơn đó.” Mạc Tương Vân giữ nàng lại.

“Người không thấy là đại ca người muốn dồn hán vào chỗ chết sao? Hán chết, ta phải đến đâu tìm một Giang Ngư làm việc cho ta đây?”

Lời còn chưa dứt, liếc mắt thấy Giang Ngư sắp phải chết thảm dưới tay Mạc Tịch Thiên, Kỳ Nhi không chút do dự tung người bay về phía hán, miễn cưỡng ngăn cản một chiêu của Mạc Tịch Thiên. Giang Ngư lập tức né ra khỏi khu vực nguy hiểm, thật là, suýt chút nữa là mất mạng rồi.

“Người bảo vệ hán?” Mạc Tịch Thiên nắm cổ tay nàng, hai mắt đỏ rực, càng thêm tức giận trong lòng.

“Không sai, người giết hán ta vĩnh viễn sẽ không tha thứ cho người.” Kỳ Nhi giả vờ như không thấy cơn giận của hán, bình tĩnh nói.

“Rất tốt.”

Hán đột nhiên buông tay nàng ra, gằm nhẹ. “Người cứ như vậy tôn trọng ta, người mới vui vẻ sao? Tóm lại là người muốn ta phải làm sao? Người biết rõ ta yêu người, ta yêu người mà! Người sao có thể nhẫn tâm tôn trọng ta như thế! Ai dám chạm vào người ta liền giết kẻ đó!” Hán hung ác nói.

Kỳ Nhi nghe xong liền lùi lại hai bước, nước mắt rơi như mưa lên án nói: “Là ai thương tổn ai? Là ai thương tổn ai? Người chỉ biết nói yêu ta mỗi ngày.....Nhưng là có ích gì không? Không phải là người vẫn còn muốn lấy Lam Lạc Lạc sao? Còn ta thì sao? Có phải còn muốn ta đi giết Lam Lạc Lạc, như vậy người mới có thể vừa lòng? Mạc Tịch Thiên—người hãy buông tha cho ta đi!” Nàng kích động rống to, mặc cho lệ rơi đầy mặt, thân thể không nhìn được khẽ run rẩy.

“Kỳ Nhi....” Mạc Tịch Thiên đau lòng ôm lấy nàng, đối với nước mắt của nàng hán vĩnh viễn không có lực chống đỡ.

“Kỳ Nhi, nàng đừng khóc....Tha thứ cho ta.....Ta không có cách nào nhìn nàng tựa đầu vào trong lòng kẻ khác.....Kỳ Nhi, Kỳ Nhi của ta, nàng là của ta.”

“Người thật quá ích kỷ. Người nghĩ là ta có thể bình tĩnh nhìn người lấy Lam Lạc Lạc sao? Người biết ta có bao nhiêu đau khổ không? Người biết lòng ta rất khổ sở không? Ta thật hối hận vì đã gặp người....Người biết không?”

“Kỳ Nhi.....” Mạc Tịch Thiên đau lòng ôm chặt nàng, nghẹn ngào gọi tên nàng, một đời khí phách nhưng lại rơi lệ, sự lạnh lùng của hán hoàn toàn vì Kỳ Nhi mà tan chảy.

Một màn này khiến cho Giang Ngư, Mạc Tương Vân cùng mọi người đang đứng bên cạnh không nhìn được xúc động, ai cũng sững sờ.

Thế nhưng lại có người hoàn toàn không bị cảm động, nàng mang theo vẻ mặt khó hiểu, chậm rãi đi đến bên cạnh Mạc Tương Vân nhẹ giọng hỏi: “Sở nhị ca, ta có thể hỏi một chút được không, hai người đã xảy ra chuyện gì vậy? Còn có tại sao Kỳ Nhi tiểu thư lại nhắc đến ta, nếu ta không nghe lầm thì nàng đã hai lần nhắc đến chuyện Mạc đại ca muốn lấy ta? Đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

Lúc này Lam Lạc Lạc đã biết được nam nhân tướng mạo bình thường kia lại là Liễu Kỳ Nhi giả trang. Chỉ là nàng vẫn không hiểu tại sao nàng ấy cứ nói Mạc đại ca muốn lấy mình? Khi nào thì Mạc đại ca muốn thành thân cùng mình, nàng sao lại không biết gì hết vậy?

“Người không biết?” Mạc Tương Vân nhún mày, hoài nghi nhìn vị tiểu thư khuê các luôn hiểu lý lẽ, nói năng thận trọng này.

“Mong Sở nhị ca chỉ giáo.” Đối với giọng điệu bất thiện của Mạc Tương Vân, nàng vẫn giữ nguyên vẻ mặt tươi cười.

Mạc Tương Vân có chút chán ghét nhìn nàng, hán ghét nhất thái độ không hồn không giận của nàng, nữ nhân này rõ ràng biết rõ còn hỏi, toàn bộ người trong bảo đều biết kể từ sau đêm đó, đại ca nhất định sẽ phải lấy nàng, chỉ đợi bà nội từ phương Nam quay về thì sẽ phải làm chuyện vui, mà nàng là người khờ xúng lại không biết sao? Nói không chừng chuyện đêm đó là nàng có ý, nếu không sao lại đứng lúc như vậy, ngay tại lúc đại ca uống say

không biết gì thì nàng lại có việc tìm đến đại ca, còn cam tâm tình nguyện cùng đại ca ngủ một đêm, rõ ràng là quý kẻ của nàng vì muốn làm bảo chủ phu nhân, việc này hẳn đã sớm đoán ra, chính là gạo nấu thành cơm, hẳn cũng không thể nói gì thêm, hiện tại nàng vẫn còn giả bộ vô tội hỏi hẳn đã xảy ra chuyện gì, thật đúng là một nữ nhân giả dối!

Hắn hừ lạnh một tiếng, mĩa mai nói: “Hừ, Kỳ Nhi cùng đại ca là lưỡng tình tương duyệt, chính là cái đêm đại ca say rượu kia người lại ở nơi đó ngủ một đêm, chuyện này người sẽ chưa quên đó chứ?”

Giang Ngự ở một bên nghe xong trong lòng cũng hiểu được một chút, hóa ra Mạc Tịch Thiên say rượu mất lý trí liền ngủ cùng với cô nương tên Lam Lạc Lạc này, sự việc mới có thể khó giải quyết như vậy.

Hắn không nhìn được liếc Lam Lạc Lạc một cái, thật gay go, vừa nhìn liền biết là tiểu thư khuê các, Mạc Tịch Thiên không muốn chịu trách nhiệm cũng không được.

“Tất nhiên là chưa, nhưng mà, có quan hệ gì với hai người kia?” Nàng khẽ nhún mày, hỏi lại.

“Người đừng giả vờ nữa, người cùng đại ca ngủ một đêm trên giường, đại ca không lấy người được sao? Đây không phải là kết quả mà người muốn sao?”

Lam Lạc Lạc kinh ngạc.

“Chỉ vì ta cùng Mạc đại ca ngủ một đêm trên giường ư? Cho nên Mạc đại ca nhất định phải lấy ta sao?”

Lam Lạc Lạc không nhìn được bật cười, thật sự là quá vô lý!

“Chẳng trách hai người họ lại thương tâm như thế.”

“Người còn dám cười! Người có biết hành vi của người là không biết xấu hổ hay không?” Mạc Tương Vân nhìn nàng đầy chán ghét.

Nàng đối với sự vô lễ của hắn cũng chỉ mỉm cười nhưng lần này là cười lạnh, nàng chỉ vào mũi hắn nói: “Từ đầu đến cuối ta có kêu Mạc đại ca chịu trách nhiệm sao? Ta có kêu hắn lấy ta sao? Trời ạ! Ta cũng chưa từng nói phải gả cho hắn, tại sao hắn phải lấy ta?”

“Người....Người.....”

Mạc Tương Vân đối với sự chất vấn bất ngờ của nàng liền nói không lên lời. Nữ nhân này không phải tìm trăm phương ngàn kế để làm bảo chủ phu nhân sao? Tại sao....Xem ra, sự việc có điều gì đó không ổn?

“Ta làm sao? Đi kêu hai người kia đừng khóc nữa, ta sẽ không gả cho Mạc đại ca.” Nàng trừng mắt nhìn Mạc Tương Vân đang ngây ngốc tại chỗ, đẩy hắn một cái, không kiên nhẫn nói.

Mà Mạc Tương Vân lại rất nghe lời đi về phía trước, cùng hai người đang ôm nhau kia báo cáo tin tức đến hắn cũng chưa hoàn toàn tiêu hóa nổi. (Chắc...Chắc....Sao lại nghe lời thế nhỉ!)

“Thật là.” Người của Hồn Thiên Bảo cũng thật là quá ranh rồi đi, gì mà hai người ngủ một đêm ở trên giường thì sẽ phải thành thân chứ? Thật là buồn cười! Nàng cười nhạt, mơ hồ lộ ra một tia khinh thường không dễ phát hiện, vẫn là đáng vẻ của một tiểu thư khuê các.

Giang Ngự hứng thú nhìn nàng, không nghĩ đến chuyện này lại biến đổi thú vị như vậy, Lam Lạc Lạc này xem ra không đơn giản giống như bề ngoài.

Kỳ Nhi cùng Mạc Tịch Thiên tất nhiên nghe được hai người nói chuyện. Kỳ Nhi từ bi thương hóa vui mừng, nhún mày liếc Mạc Tịch Thiên một cái. Nhìn đi! Người muốn lấy người ta, người ta cũng không muốn người.

“Tại sao nàng không muốn gả cho Mạc đại ca?”

Nàng vẫn như cũ tựa vào trong lòng Mạc Tịch Thiên, trong lòng vô cùng mừng rỡ, nàng sớm đã biết Mạc Tịch Thiên thích nàng, cũng không phải là muốn lấy Lam Lạc Lạc, hai người cũng có chút thương tâm. Nhưng hôm nay Lam Lạc Lạc lại tỏ rõ là không muốn gả cho hắn, nàng nghi ngờ nhìn về phía Lam Lạc Lạc, tại sao nàng lại không muốn gả cho Mạc đại ca?

“Ta làm sao biết được?”

Mạc Tương Vân tức giận nói, trong lòng không khỏi nghi hoặc: Lam Lạc Lạc này sao không giống như trước kia, còn hắn lại không nghi ngờ nghe theo lời của nàng, điều này khiến hắn cảm thấy rất mất thể diện.

Lam Lạc Lạc đối với vẻ mặt nghi hoặc của Kỳ Nhi chỉ mỉm cười, chậm rãi đi về phía nàng, nói: “Người không cần nghi ngờ, ta tuyệt đối sẽ không gả cho Mạc đại ca.”

“Tại sao?”

Kỳ Nhi hỏi lại, rời khỏi ngực của Mạc Tịch Thiên, trợn to mắt cẩn thận quan sát nàng nói.

“Điều kiện của Mạc đại ca tốt như thế, là người trong mộng của các cô nương, sao ngươi lại từ chối? Hôn sự này chỉ cần ngươi gật đầu, Mạc đại ca nhất định sẽ lấy ngươi, ngươi không cảm thấy buông tha cho hắn là quá đáng tiếc sao?”

Lam Lạc Lạc khẽ cười lên tiếng.

“Ta hiểu ý của ngươi, ý ngươi muốn nói là, một con vịt đã nấu hoàn hảo như vậy đặt ở trước mặt sao ta lại không ăn mà lại buông tha cho nó như thế phải không?” (Sax luôn, Mạc ca là con vịt chín sao, quá khó để tưởng tượng...ha ha!)

Kỳ Nhi kinh ngạc nhìn nàng, nhanh chóng gật đầu. So sánh này thật sự là quá thích hợp nha!

Lam Lạc Lạc nói tiếp: “Thật ra cũng không kỳ quái.”

Nàng liếc Mạc Tịch Thiên một cái, quay lại nhìn về mặt đầy tò mò của Kỳ Nhi liền cảm thấy buồn cười, nói: “Đạo lý rất đơn giản, con vịt chín này cũng không phải là con vịt mà ta muốn, như thế ngươi đã hiểu chưa?”

“Ý ngươi là ngươi không muốn con vịt này? Nhưng mà con vịt này cũng không tệ nha!”

Nàng lôi kéo Mạc Tịch Thiên muốn cho Lam Lạc Lạc nhìn rõ hơn.

“Kỳ Nhi—” Mạc Tịch Thiên hí mắt đầy nguy hiểm cảnh cáo nàng. Hắn cũng không muốn người khác so sánh mình với con vịt để thảo luận, hơn nữa hàng động bây giờ của nàng giống như muốn bán hắn cho Lam Lạc Lạc vậy.

“Đùa thôi mà, ngươi làm gì mà hung dữ như thế?”

Kỳ Nhi hi hi cười tựa vào lòng hắn, Mạc Tịch Thiên cũng rất tự nhiên ôm lấy nàng, hoàn toàn không để ý đến người khác đang nhìn.

“Thật là, lúc khóc lúc cười, cũng không sợ người ta cười chê.” Mạc Tịch Thiên đưa tay nhẹ nhàng lau sạch khuôn mặt đầm nước mắt của Kỳ Nhi, đây là việc hắn đã muốn làm khi vừa mới thấy nàng. Cuối cùng lại trở về diện mạo thật sự của Kỳ Nhi. Hắn nâng mặt nàng lên khẽ hôn xuống. Kỳ Nhi mặt hơi ửng hồng, nhưng vẫn hào phóng tiếp nhận động tác thân mật của hắn.

“Ngươi cũng không phải giống như thế. Ngươi thật sự không thích hắn?” Câu nói sau cùng là Kỳ Nhi không yên lòng hướng Lam Lạc Lạc hỏi lại.

Lúc này Lam Lạc Lạc mới thấy được dung mạo tuyệt mỹ của Kỳ Nhi, cũng là lần đầu tiên chú ý đến, trong lòng không khỏi chấn phục!

Nàng cùng Mạc Tịch Thiên đứng chung một chỗ quả thật là trai tài gái sắc, đúng là trời sinh một đôi, hơn nữa tình cảm của hai người khiến người ta hâm mộ. Hoàn hảo mình đôi với mọi việc xung quanh luôn vô tâm, cho nên tuy đã ở Hôn Thiên Bảo khá lâu nàng đối với Mạc Tịch Thiên cũng không hề có cảm giác gì đặc biệt, nếu không sẽ phá hủy đôi tình lữ trước mặt này là hết sức có lỗi. Nàng cảm thấy vui mừng vì mình không có yêu Mạc Tịch Thiên.

Nàng lấy giọng điệu vô cùng nghiêm túc trả lời.

“Cho đến nay, Mạc đại ca giống như là ca ca của ta, ta đối với huynh ấy chỉ có tình cảm huynh muội không có tình yêu nam nữ, tin rằng Mạc đại ca đối với ta cũng như thế. Ta nghĩ rằng chỉ có hai người tâm đầu ý hợp mới có thể ở cùng nhau, như vậy hai bên mới có hạnh phúc. Nếu như miễn cưỡng thì đối với hai bên đều là một loại thương tổn, chuyện như vậy Lạc Lạc ta chắc chắn sẽ không làm. Hơn nữa chính chuyện này cũng rất tức cười, nếu như ngày đó ta cùng Mạc đại ca cùng giường thì ta phải gả cho hắn, vậy cho đến bây giờ chẳng phải là muốn ta gả cho rất nhiều nam nhân sao?”

Nàng hừ nhẹ một tiếng, tiếp tục nói: “Ta cứ tưởng rằng người giang hồ đều hào phóng không câu nệ tiểu tiết, không nghĩ đến các ngươi cũng giống như nhóm ngu dân kia đều có suy nghĩ cổ hủ, thật sự khiến ta kinh ngạc.”

Những lời này của Lam Lạc Lạc khiến cho mọi người có mặt ở đây đều trợn mắt ngây ngốc, không biết nên phản ứng thế nào mới đúng.

Lời nói này, tư tưởng này lại từ trong miệng của nàng nói ra sao? Hành động, cử chỉ này là của tiểu thư khuê các, thiên kim tiểu thư Lam Lạc Lạc sao?

Trời ơi! Điều này sao có thể chứ?

Nhất thời mọi người đều không thể tiếp nhận được một Lam Lạc Lạc như vậy. Nhất là nhóm thị vệ bên kia gần như khóc rống lên, trong đó có vài người luôn luôn coi Lam Lạc Lạc như là thiên nhân (ý là thần tiên đó), hôm nay hoàn toàn tan biến, bảo bọn hắn chịu sao nổi đây!

Kỳ Nhi chẳng sao cả, chỉ cần xác định nàng không cùng mình tranh giành Mạc Tịch Thiên là được. Mặc kệ nàng có ngủ với bao nhiêu nam nhân khác tuy nàng biết nàng ta là không có bởi vì mắt nhìn người của nàng không kém.

Còn Mạc Tịch Thiên lại hơi nhúm mày, rốt cuộc đêm đó giữa bọn họ có xảy ra chuyện gì hay không? Điểm ấy hắn thật không nắm chắc, lúc ấy cũng không có tâm tình đi hỏi nàng. Mà lần này nàng lại khiến người ta hiểu lầm ý mình.....Nàng thật sự biết mình đang nói gì sao? Mạc Tịch Thiên rất hoài nghi, cho đến nay hắn vẫn luôn coi nàng như muội muội, bởi vì nàng không phải là một cô nương tùy tiện.

Nhưng Giang Ngự lại cảm thấy cực kỳ thú vị. Mắt nhìn người của hắn chưa bao giờ sai. Hắn vô cùng khẳng định Lam Lạc Lạc này không phải là một cô nương tùy tiện, bởi vì ánh mắt trong trẻo không nhiễm bụi trần của nàng, càng không nói đến khí chất nghiêm túc trời sinh. Tin tưởng “ngủ” theo lời của nàng chỉ là ngủ bình thường mà thôi, tuyệt đối không có chút mờ ám, hơn nữa nhìn vào vẻ mặt suy tư của Mạc Tịch Thiên thì hình như hắn không quá chắc chắn đêm đó rốt cuộc có cùng nàng phát sinh chuyện gì hay không. Phát hiện này thật khiến người khác kinh ngạc.

Phượng Hoàng đảo là hòn đảo mà công việc chính là chế tạo thuyền cùng vận chuyển hàng hóa bằng thuyền, đi lại trên biển là chuyện bình thường, ngủ cùng với một đồng người ở trên thuyền cũng không có gì lạ nên nàng nói như vậy cũng không sai. Chỉ có điều người không biết rất có thể hiểu lầm ý của nàng, cho rằng nàng là một nữ nhân ai cũng có thể lấy làm chồng. Trong đây ít nhất là có Mạc Tương Vân nghĩ như thế.

Mạc Tương Vân càng thêm chán ghét nàng, không nghĩ đến nàng thoạt nhìn đoan trang thực nữ nhưng thực tế lại là người ai cũng có thể lấy làm chồng, còn không ngại nói cho người khác biết, hẳn chưa từng thấy một nữ nhân không biết xấu hổ như vậy! Hắn không kiên nhẫn, chán ghét hừ nhẹ.

Hắn không hề có ý che giấu sự chán ghét của mình. Lam Lạc Lạc có mắt có tai đương nhiên nghe được thanh âm khinh thường cùng ánh mắt chán ghét của hắn. Dù sao thì mỗi khi gặp nàng Mạc Tương Vân cũng chưa từng có sắc mặt tốt cho nên nàng cũng không thêm để ý.

Nàng đi đến trước mặt Mạc Tịch Thiên, hơi thi lễ, mỉm cười nói: “Mạc đại ca, cảm ơn huynh đã cho phép ta đến đây, ta đã tìm được thứ mà ta muốn. Ta nghĩ, nơi đây đã không còn chuyện của ta nữa, ta xin phép về trước.” Rồi nàng lại nhìn về phía Kỳ Nhi, nhẹ gật đầu nói: “Kỳ Nhi tiểu thư, ta xin phép đi trước.”

Sau đó liền dẫn nha hoàn cùng bọn thị vệ thông thả rời đi, đối với hai người Giang Ngư cùng Mạc Tương Vân làm như không thấy. Giang Ngư là vì nàng không quen biết nên cảm thấy không cần thiết phải nói chuyện. Còn Mạc Tương Vân là do thái độ của hắn khiến nàng cảm thấy hắn chán ghét mình nên cũng không cần nói lời từ biệt.

“Nàng tới đây tìm cái gì?” Kỳ Nhi tò mò hỏi Mạc Tịch Thiên.

“Tìm một loại gỗ. Hình như có liên quan đến việc chế tạo thuyền.” Mạc Tịch Thiên vuốt nhẹ tóc nàng, khẽ xoa mặt nàng, bỗng nhiên nói: “Nàng gả cho ta đi?”

“Không được.” Kỳ Nhi rất lưu loát nói ra khỏi miệng, liền cảm thấy thân thể phía sau mình lập tức cứng ngắc.

“Tại sao?” Ngữ khí cùng thân thể của Mạc Tịch Thiên cũng cứng nhắc.

Kỳ Nhi không trả lời.

“Chuyện của ta cùng Lam Lạc Lạc đã giải quyết xong, nàng còn có cái gì.....” Ngữ khí khàn truong của hắn chợt trầm xuống, ý nghĩ vừa chuyển, lập tức trừng mắt đầy nguy hiểm hướng về phía Giang Ngư—ngheến rằng ngheến lợi lạnh giọng nói: “Chẳng lẽ là bởi vì hắn?”

Giang Ngư lập tức lui về phía sau ba bước hoảng sợ kêu: “Không phải là ta! Tuyệt đối không phải là ta!”

Quá kinh khủng! Toàn thân hắn đã đầy vết thương, quá mệt mỏi rồi, đừng tới nữa mà! Ánh mắt của hắn lập tức hướng về phía Kỳ Nhi xin giúp đỡ. Van muội! Ngàn vạn lần đừng hại chết ta!

“Không phải do hắn.” Kỳ Nhi buồn cười nói, chưa từng thấy qua đáng vẻ ngây ngô như thế của Giang Ngư, trở về nhất định phải nói cho Mộng Nhi nghe.

“Vậy thì vì cái gì? Chẳng lẽ nàng không biết trong lòng ta chỉ có mỗi nàng thôi sao?” Mạc Tịch Thiên ôm chặt nàng.

“Tất nhiên là ta biết, ta cũng rất thích chàng nha, chỉ là.....” Kỳ Nhi khó xử nói.

“Chỉ là cái gì?”

“Ta hiện tại thật sự chưa thể gả cho chàng, ta mới mười bảy tuổi.....”

Nàng còn chưa nói xong, Mạc Tịch Thiên vội hỏi: “Nàng là đang chê ta quá già sao?”

“Không phải vậy.” Kỳ Nhi lập tức phủ nhận, xoa nhẹ khuôn mặt bi thương của hắn. “Chàng không hề già rất xứng đôi với ta, thế nhưng, chàng biết không? Sang năm ta mới có thể nhận tổ quy tông, hiện tại chàng bảo ta phải đáp ứng chàng thế nào đây?” Nàng không nhịn được giậm chân.

Hóa ra là vậy! Mạc Tịch Thiên hơi thả lỏng thân mình, lúc đối mặt với địch nhân cũng chưa từng thấy hắn khàn truong như thế.

“Không sao. Chúng ta có thể ước hẹn trước chờ sau khi nàng nhận tổ quy tông liền thành thân, vậy có được không?”

“Để xem đã.....” Kỳ Nhi có chút do dự.

Phòng nghị sự - Hồn Thiên Bảo.

“Mục đích của bọn họ là thống trị toàn bộ nhân giới, vậy vì sao lại xuống tay từ Hồn Thiên Bảo, lý do là gì chứ?”

“Rất đơn giản. Đoạt được Hồn Thiên Bảo tương đương với đoạt được toàn bộ thế lực của phương Bắc.”

“Nhưng sao bọn họ lại biết được mọi động tĩnh của Hồn Thiên Bảo? Sau đó lại liên tiếp phá hủy?”

“Gian tế. Trong Hồn Thiên Bảo chắc chắn có gian tế. Hơn nữa thân phận nhất định phải từ quân sự trở nên, nếu không sao có thể nắm rõ tin tức của Hồn Thiên Bảo cũng như hành tung của Mạc Tịch Thiên, còn có những phản đả bí mật bị phá kia nữa cũng không phải là một người bình thường trong Hồn Thiên Bảo có thể biết được. Chỉ có những chủ quân trọng yếu mới biết cho nên ta lớn mật cho rằng thân phận của gian tế chắc chắn không thấp.”

“Vậy sao bọn họ lại muốn tập kích Mạc Tịch Thiên? Giết hắn có lợi gì đối với bọn họ?”

“Giả như Mạc Tịch Thiên chết thì tình hình thực tế của Hồn Thiên Bảo sẽ ra sao? Có thể tưởng tượng được, nhất định sẽ rất hỗn loạn khiến lòng người hoảng sợ. Mặc dù trước mắt Hồn Thiên Bảo dưới sự quản lý của Mạc Tịch Thiên đang rất ổn định, có thể nói là vững chắc không thể lay động. Nhưng nếu Mạc Tịch Thiên chết, dưới tình thế hỗn loạn sẽ tạo cho bọn hắn một cơ hội tốt, không phải sao? Còn nữa nếu như gian tế là quân sự quan trọng trong Hồn Thiên Bảo vậy lại càng dễ ra tay.”

“Động cơ phá rối của hắn là gì? Sự phá rối của bọn họ cũng không ảnh hưởng nhiều đến Hồn Thiên Bảo nhưng bọn họ lại làm như vậy đối với bọn chúng có ích gì? Bởi vì điều này ngược lại khiến cho Hồn Thiên Bảo càng thêm cảnh giác không phải sẽ gây khó khăn cho bọn họ sao?”

“Giả thiết được thành lập dựa vào điểm này, gian tế kia trong Hồn Thiên Bảo chính là nhân vật vô cùng quan trọng, dưới tình huống không giết được Mạc Tịch Thiên thì sẽ ra tay, hoặc là kẻ giương đông kích tây, điều hổ ly sơn, hoặc là mục tiêu của bọn họ ở bên trong Hồn Thiên Bảo.....”

Giang Ngự cùng Kỳ Nhi một hỏi một đáp, đem tất cả mọi giả thiết của ‘Huyết Ảnh’ làm rõ ràng khiến cho Mạc Tương Vân hết sức bối phục đồng thời cũng xác nhận lời nói của Nhan Chân Khanh đúng là không sai, hai người Kỳ Nhi cùng Giang Ngự thật sự phối hợp rất ăn ý không chê vào đâu được.

“Bên trong Hồn Thiên Bảo? Bên trong Hồn Thiên Bảo có cái gì khiến bọn chúng muốn đoạt lấy? Chẳng lẽ bọn họ muốn biết phía sau núi là.....” Mạc Tương Vân sợ hãi kêu lên.

Kỳ Nhi liếc hắn một cái, chắc chắn nói: “Không, ta dám khẳng định bọn họ vẫn chưa biết bí mật phía sau núi. Nếu bọn họ biết tin thì đã sớm về nhà rồi, nào có thời gian rảnh rỗi đến đối phó với chúng ta, cho nên bọn họ nhất định có mục đích khác. Nếu ta không nhầm thì mục tiêu của bọn họ nhất định là một người quan trọng trong bảo....A! Không tốt!”

Nàng như nghĩ đến điều gì đó vội hô to một tiếng, không chỉ kinh động đến Giang Ngự cùng Mạc Tương Vân đang ngồi bàn bên cạnh mà còn khiến cho Mạc Tịch Thiên ở phía sau nàng nhú mày.

“Sao vậy?”

“Lão phu nhân, lão phu nhân chỉ sợ sẽ gặp nguy hiểm.” Nàng lo lắng nói. Nhất thời khiến cho ba đại nam nhân trong đại sảnh đều nhú chặt chân mày, cảm thấy không ổn, nghĩ đến ‘Huyết Ảnh’ cùng lão phu nhân đang ở phương Nam...

“Nàng nói là....”

“Không sai, việc này không nên chậm trễ, phải nhanh chóng tăng thêm người bảo vệ lão phu nhân. Theo như ta đoán bọn họ nhất định là dùng chiêu lấy chur hầu ép buộc thiên tử, dùng lão phu nhân cưỡng chế chàng tự tay dâng lên Hồn Thiên Bảo. Biện pháp này vừa dễ dàng lại hữu dụng, hơn nữa tỷ lệ thành công rất cao, sao bọn họ lại không dùng chứ?”

Thật là tính sai mà, cứ tưởng bọn họ nhắm vào Hồn Thiên Bảo lại không có nghĩ đến, tuy bọn họ là ngoại tộc, nhưng cũng đã sống cùng nhân loại khá lâu nên cũng biết lừa người nha. Bọn họ hướng sự chú ý của Hồn Thiên Bảo đến những phản đả ở bên ngoài, cũng thừa dịp uy hiếp người bên cạnh Mạc Tịch Thiên khiến hắn đầu hàng, mà người được chọn không ai khác ngoài hai thân nhân của Mạc Tịch Thiên- Mạc Tương Vân cùng lão phu nhân. Mà đúng lúc này lão phu nhân lại quay về phương Nam, chính là thời cơ tốt nhất cho bọn họ ra tay, sao bọn họ có thể bỏ qua đây? Thật là gay go! Phải mau nghĩ ra một biện pháp tốt mới được.

“Không được. Chúng ta phải đi trước một bước mới được, phải nhanh chóng tìm ra gian tế, dù ‘Huyết Ảnh’ lộ diện, không để cho bọn chúng gây thêm phiền toái cho chúng ta nữa.”

“Phải làm sao tìm đây? Ta thật sự không thể tin lại có người phản bội Hồn Thiên Bảo, mỗi người bọn họ đều là những thuộc hạ trung thành cùng Hồn Thiên Bảo vượt qua hoạn nạn, vậy thấy người nào khả nghi nhất.....Thật sự quá khó khăn nha!” Mạc Tương Vân phiền não cúi đầu.

Không khí lập tức lâm vào trầm tư. Mỗi người đều nhú chặt chân mày suy nghĩ biện pháp.

Bỗng nhiên Kỳ Nhi mở to mắt, đắc ý cười nói: “Cần gì phải tìm chứ, chúng ta có thể ‘bắt ngao trong hũ’ nha! Cam đoan hắn sẽ tự chui đầu vào lưới.”

* bắt ngao trong hũ: tương đương với câu "Bắt cá trong chậu" của mình vậy.

“A! Muội nghĩ được biện pháp gì rồi?” Giang Ngự cùng Mạc Tương Vân quay sang nhìn nàng, đồng thanh nói.

“Đùa hoài! Bằng trí thông minh của ta, với vài ba cái mưu kế linh tinh đó có thể đánh lại ta sao? Hi hi! Hơn nữa, biện pháp này không những phản tác dụng lực chú ý của ‘Huyết Ảnh’, trừ bỏ nguy hiểm đối với lão phu nhân ở phương Nam mà còn có thể khiến cho gian tế ẩn nấp trong Hồn Thiên Bảo lộ diện nữa, thật là ‘một mũi tên trúng hai đích’ nha!”

“Rốt cuộc là cái biện pháp gì mà lại tốt như vậy? Có thể ngay lập tức bắt được gian tế lại còn không liên lụy đến lão phu nhân nữa?”

“Vừa này không phải ta đã nói rồi sao?” Một tia linh quang lóe lên trong mắt Kỳ Nhi, đắc ý lặp lại “bắt ngao trong hũ!”

Cuối cùng Kỳ Nhi liếc nhìn về phía người mà từ đầu cho đến bây giờ chưa hề nói một câu nào – Mạc Tịch Thiên. Mạc Tịch Thiên mỉm cười nhìn nàng, trong đôi mắt đen sâu thẳm kia có chút tán thưởng có chút cưng chiều, hơn nữa còn có một chút mùi vị tính kế tà ác.....

Không sai! Mới vừa rồi trong mắt Mạc Tịch Thiên chợt lóe lên một tia gian xảo!

Kỳ Nhi không khỏi nhũn mảy, không biết vì sao..... Trong lòng chợt run lên.

Sáng sớm hôm sau.

Lần đầu tiên, từ sáng sớm Liều Kỳ Nhi đã rời giường. Không, nói chính xác là nàng một đêm không ngủ.

Hiện tại chỉ nghe nàng vẫn không ngừng mắng, dọa cho Xuân Ly cùng Hạ Diễm sợ đến mức chần chừ không dám bước vào.

Nàng đã mắng cả đêm đến bây giờ vẫn chưa nguôi giận, có thể thấy được sự tình là rất nghiêm trọng.

Không sai, đem chuyện chung thân của mình ra đánh cược có tính là nghiêm trọng hay không?

Ngu ngốc! Ngu ngốc! Nàng thật là quá ngu ngốc! Không có việc gì lại đưa ra chủ ý tồi tệ như thế! Lần đầu tiên nàng giận mình sao lại thông minh như vậy..... Thông minh sẽ bị thông minh hại nha! Nàng kêu rên..... Ghê tởm nhất chính là Mạc Tịch Thiên không có việc gì, không có việc gì lại nói chuyện quái quỷ kia, rõ ràng là có tình hãm hại nàng mà! Nàng cũng biết hẳn để lộ ra ánh mắt tà ác là đã sớm tính kế nàng, thật là quá coi thường hẳn rồi! Không nghĩ đến hẳn lại gian xảo đến vậy, hơn nữa còn đánh đến trên người nàng, thật là—thật là tức chết nàng!

Nhớ lại ngày hôm qua ở trong phòng nghị sự.....

“Cái gì? Muốn ta làm mối như tên gian tế kia ra?” Mạc Tương Vân chỉ vào mũi mình kêu to!

Kỳ Nhi cười nói: “Không sai, tính đi tính lại chỉ có người là thích hợp nhất, nghĩ xem người là đệ đệ ruột của Mạc đại ca, chỉ cần tin người độc hành truyền ra ngoài, hắc hắc! Ta tin rằng ‘Huyết Ảnh’ nhất định sẽ ngoan ngoãn mắc câu.”

“Không. A Vân không được.” Mạc Tịch Thiên đột nhiên mở miệng.

Ánh mắt của mọi người đồng loạt chuyển sang hẳn, Kỳ Nhi hỏi ra thắc mắc của mọi người.

“Tại sao? Ta nghĩ đi nghĩ lại thì hẳn là lựa chọn tốt nhất.”

Mạc Tịch Thiên không có biểu hiện gì, lạnh lẽo nhìn lướt qua mọi người, mới chậm rãi nói: “A Vân võ công không thấp, chỉ sợ bọn họ đã có bài học từ lần trước công kích ta, lần này sẽ không dễ mắc câu.”

“Đúng nha, bằng không có những lúc ta đơn độc ở trong bảo thì bọn họ đã sớm ra tay rồi không cần phải đợi đến bây giờ đâu.” Mạc Tương Vân lập tức phụ họa.

Nói đùa! Cái loại chuyện đem mình ra làm hồng tâm này hẳn sẽ không làm đâu.

Kỳ Nhi trừng mắt nhìn Mạc Tương Vân, bĩu môi nói: “Vậy muốn tìm ai. Trừ A Vân ta cũng không nghĩ ra còn ai thích hợp.....” Chẳng lẽ kế hoạch này không thể thực hiện được, thật sự là đáng tiếc, xem ra phải suy nghĩ biện pháp khác mới được. Kỳ Nhi liền lập tức suy nghĩ.

“Có, còn có một người.” Giang Ngự chợt mở miệng.

“Là ai?” Kỳ Nhi lập tức cắt đứt ý tưởng về Mạc Tương Vân, vội hỏi.

Giang Ngự nhìn về phía Mạc Tịch Thiên, mỉm cười cho hắn một vẻ mặt cả hai đều hiểu rõ, mới chậm rãi nói: “Cái này phải hỏi đại bảo chủ, xem một chút trên thế gian này còn có ai có thể đủ tạo thành nhược điểm của hắn, trong lòng hắn có sức nặng nhất để hắn chịu bỏ hết tất cả mọi thứ thậm chí còn buông xuống Hồn Thiên Bảo. Hử?”

Khá lắm Giang Ngự – lần này phóng túng phiêu du trong “Thủy Ngân”! Hắn có thể đoán được tâm tư của mình, thật sự không thể coi thường hắn. Mạc Tịch Thiên hướng về phía hắn nhàn nhạt cười. (cái đồng kia nguyên văn là ‘phiên vân phúc lãng’. Minh hiểu nhưng không biết diễn đạt cho lắm, ai biết chỉ dùm mình nhé! Theo mình hiểu ý huynh này chuyện đi khắp nơi nên chuyện gì cũng biết.)

“Là ai?” Nàng hỏi, Mạc Tịch Thiên còn có những người thân khác sao? Lúc này, trong lòng chợt nổi lên một dự cảm không tốt.

Quả nhiên.... Mạc Tịch Thiên ý vị sâu xa nhìn chăm chăm nàng, khóe miệng mơ hồ lộ ra nhàn nhạt ý cười đắc chí.... Chậm rãi từng chữ từng chữ nói ra chuyện nàng không muốn nghĩ nhất: “Chính, là, nàng.”

Giết người! Kỳ Nhi ở trong phòng sinh khí, không ngừng mắng, buồn bực đi qua đi lại.

Chỉ bởi vì nàng là nữ nhân Mạc Tịch Thiên thích cho nên có đầy đủ lý do khiến cho ‘Huyết Ảnh’ chọn nàng.

Chỉ bởi vì nàng là cô nương cho nên ‘Huyết Ảnh’ sẽ không phòng bị nàng.

Vì để cho ‘Huyết Ảnh’ không nghi ngờ lực ảnh hưởng của nàng đối với Mạc Tịch Thiên ngoan ngoãn căn cứ, cho nên—cho nên nàng nhất định phải nhanh chóng thành thân cùng Mạc Tịch Thiên.

Thành thân? Giết người! Lúc này nàng cùng Mạc Tịch Thiên thành thân sẽ bị rất nhiều người giết nha! Trong đó bao gồm cha mẹ nàng cùng hai huynh đệ ruột ở phương Nam, bọn họ tuyệt đối sẽ không hạ thủ lưu tình. Dĩ nhiên, ngoại trừ Hương Nhi muội muội dịu dàng, ôn nhu.

Nghĩ đến đây nàng cảm thấy thực sự phiền phức, nền đất cũng nhanh bị nàng đạp lồm xồm rồi. Không phải nàng không muốn thành thân với Mạc Tịch Thiên, nàng thương hắn kể từ lúc mới bắt đầu nàng đã nhận định là hắn, chỉ là nàng không nghĩ sẽ nhanh như thế, hôn lễ của nàng nhất định phải có cha mẹ tham gia, đây là nàng kiên trì muốn.

Kỳ Nhi chán nản nặng nề ngồi xuống ghế. Vậy sư phụ làm sao bây giờ? Chưa giải quyết xong chuyện của ‘Huyết Ảnh’ cũng không có cách nào giải quyết, tâm nguyện của sư phụ phải làm sao đạt được đây? Trong suy nghĩ của nàng, địa vị của sư phụ so với những người thân ở phương Nam còn cao hơn. Mười mấy năm qua sớm chiều chung sống đã xây dựng nên một đoạn tình cảm như thầy trò, như mẹ con, có khi lại giống như bằng hữu mà không một ai có thể thay thế được, cho nên đối với nguyện vọng duy nhất của sư phụ nàng sẽ không làm trái, nhất định sẽ dốc hết sức để hoàn thành.

Ai da! Sao mọi chuyện lại trở nên phức tạp như thế chứ?

Kỳ Nhi nằm bò lên bàn, mở to mắt tức giận nhìn chăm chăm vào ánh nến trên bàn một đêm còn chưa tắt. Nhìn chăm chăm vào ngọn lửa đang bùng cháy kia, trong đầu chán nản suy nghĩ: lửa à lửa....Nói cho ta biết nên làm gì bây giờ? Ánh nến trong phòng không ngừng lay động theo luồng khí, trong ánh nến, dường như nàng thấy được có chút gì đó không chân thật, ánh lửa trước mắt nàng không ngừng mở rộng ra.....Chợt một cơn gió thổi qua, trước mắt trở nên tối đen.

“Nàng lại một đêm không ngủ?” Đột nhiên một giọng nói trầm thấp mê người có chút tức giận vang lên bên trong phòng.

Kỳ Nhi trừng mắt nhìn, cuối cùng bóng tối cũng dần tan biến, nàng quay đầu hướng về phía tiếng nói, ánh sáng nhu hòa vây quanh bóng dáng to lớn quen thuộc ngoài cửa.....

“Mạc Tịch Thiên.” Trong lòng nàng vẫn có chút mờ mịt.

Mạc Tịch Thiên đến gần nàng, vuốt sợi tóc đen nhánh rơi xuống khuôn mặt nàng, sắc mặt hơi tái nhợt khiến hắn nhíu chặt chân mày đau lòng không thôi. Thấy nàng quần áo đơn bạc, hắn cầm lấy áo choàng treo cạnh giường khoác cho nàng.

“Tại sao một đêm không ngủ?” Hắn cố gắng khiến cho thanh âm ôn nhu.

Kỳ Nhi thấy ánh mắt không vui của hắn, rốt cuộc cũng biết hắn dường như không quá vui mừng, nhưng nàng làm sao vui vẻ đây?

“Lòng ta phiền.” Nàng trả lời vắn tắt, tức giận không nhìn hắn nữa, quay đầu nhìn khói nến lan tỏa.

Trầm mặc một lúc, Mạc Tịch Thiên mở miệng hỏi: “Tại sao? Chẳng lẽ là chuyện chúng ta quyết định hôm qua sao?”

“Ta không có đồng ý!” Kỳ Nhi nghe vậy không khỏi cất cao giọng, tức giận tròn mắt xem thường.

“Nàng không muốn gả cho ta?” Mạc Tịch Thiên hỏi lại, giọng điệu có chút nguy hiểm.

Nàng không nhịn được trừng hắn một cái. “Ta tức giận ngươi tính kế ta.”

“Nàng hiểu được ta không phải cố ý mà.” Mạc Tịch Thiên lộ ra một chút tươi cười.

Mới là lạ đó!

Kỳ Nhi vẫn không nhìn hắn, hừ lạnh một tiếng, biểu lộ nàng không tin.

Mạc Tịch Thiên chợt kéo nàng vào trong lòng mình, nàng vùng vẫy một cái liền bỏ qua, ngoan ngoãn dựa vào lòng hắn nhưng điều này cũng không chứng tỏ nàng hết giận, chỉ là.....Kê thức thời mới là trang tuần kiệt nha.

“Thật ra nàng không cần phải phiền lòng, chúng ta cũng không phải thật sự thành thân, chính là giả bộ để cho người khác nhìn thôi.” Hắn cười, nhìn ánh mắt nghi hoặc trong lòng.

“Nếu không nàng nghĩ làm sao để ‘Huyết Ảnh’ tin rằng nàng quan trọng đối với ta, tự mình chui đầu vào lưới đây. Hử?”

“Không...Không phải thật sự thành thân?” Nàng đẩy nhẹ hắn ra, ngẩng đầu nghi ngờ nhìn hắn, cẩn thận đánh giá vẻ mặt của hắn để biết hắn không lừa nàng. (Là giả đó muội, muội sập bẫy rồi!)

“Tất nhiên.” Mạc Tịch Thiên quả quyết, vẻ mặt như cũ thản nhiên để nàng quan sát, thật sự không nhìn ra một chút dấu hiệu hắn lừa gạt. Kỳ Nhi trong lòng nhảy cẫng, thật là, hóa ra là giả, hại nàng lo lắng một đêm vô ích.

“Chàng không gạt ta?” Nàng xác định lại lần nữa.

“Lừa nàng có lợi gì?” Hắn cúi đầu hôn nhẹ trán nàng, nàng cúi đầu nên không thấy được ý cười trong mắt hắn.

Kỳ Nhi lập tức yên tâm, rất tự nhiên dựa vào ngực hắn. Cả đêm phiền não liền theo lời cam đoan của hắn nhẹ tan biến, sâu ngủ lại kéo về làm ổ trong đầu nàng, hơi thở ấm áp bao quanh, bất giác nàng lại chìm sâu vào giấc ngủ.

Mạc Tịch Thiên thấy nàng ngủ say, nhẹ nhàng ôm nàng đặt lên giường đắp lên chăn bông thêu hoa, ngồi ở mép giường ngắm nhìn nàng đang say giấc, một lúc lâu mới hài lòng rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Nương Tử Bướng Bỉnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Mạc Tịch Thiên chính thức tuyên cáo hôn sự của hắn và Kỳ Nhi.

Ngay lập tức toàn bộ người trong bảo đều vui sướng, vội vàng chuẩn bị chuyện vui nhiều năm khó có được của Hồn Thiên Bảo.

Bảo chủ Hồn Thiên Bảo muốn thành thân nha! Tu La mặt lạnh đó cuối cùng cũng tìm được người hắn yêu nhất, đại sự vang động như vậy rất nhanh liền truyền khắp giang hồ.

Đồn rằng Mạc Tịch Thiên đối với tân nương tử của hắn vô cùng sủng ái, hơn cả mạng sống, mà tân nương tử của hắn còn rất mỹ lệ giống như tiên nữ hạ phàm, chẳng trách có thể phá vỡ mặt nạ lãnh khốc của Mạc Tịch Thiên lấy được toàn bộ ôn nhu của hắn....

Đồn rằng.....

Phần lớn lời đồn đều trần thuật một sự thật — Mạc Tịch Thiên vì nàng nguyện làm bất cứ chuyện gì, buông tha mọi thứ bao gồm tính mạng của hắn cùng Hồn Thiên Bảo.

Phân đà ở huyện Phần lại bị chọn!

Cuối cùng ‘Huyết Ảnh’ cũng hành động! Bốn người Mạc Tịch Thiên, Liễu Kỳ Nhi, Mạc Tương Vân, Giang Ngư nhìn nhau cười một tiếng.

Vì thế, theo kế hoạch Mạc Tương Vân giả trang thành Mạc Tịch Thiên xuất bảo đi đến huyện Phần. Mạc Tịch Thiên và Giang Ngư thì bí mật đi theo Kỳ Nhi, chờ con mồi tự chui đầu vào lưới.

Trong Ngọc Trúc Hiên, Liễu Kỳ Nhi cùng hai nha hoàn Xuân Ly và Hạ Diễm không một câu tán gẫu.

“Ai! Thật nhàm chán nha!” Kỳ Nhi không chút nhẫn nại hô to!

Mấy ngày nay nàng không ra khỏi cửa, chờ ‘Huyết Ảnh’ ghé thăm, không nghĩ đến ngay cả bóng dáng cũng không thấy, nàng sắp buồn đến phát cuồng rồi!

“Tiểu thư, hay là chúng ta ra ngoài đi dạo đi? Hạ Diễm vừa nói nàng mới phát hiện một con đại hồ điệp ở phía đông trong rừng trúc đó! Tiếc là nàng không bắt được.....”

“Hồ điệp?” Kỳ Nhi kinh ngạc hỏi.

Hồ điệp chỉ xuất hiện vào mùa xuân, ở đây đang là đầu đông thì lấy đâu ra hồ điệp chứ? Nàng không khỏi hiếu kỳ, nghi hoặc nhìn về phía Hạ Diễm.

“Kỳ tiểu thư, ta xác nhận đã nhìn thấy.” Hạ Diễm cung kính đáp.

“He! Cũng tốt.” Dù sao ở đây mấy ngày qua nàng không ra khỏi cửa, ‘Huyết Ảnh’ cũng không đến, chẳng bằng đi dạo xung quanh một chút có lẽ sẽ có thu hoạch ngoài dự liệu cũng không chừng.

Đến rừng trúc chỉ vì nhóm Kỳ Nhi muốn tìm kiếm tung tích hồ điệp nhưng càng đi càng vào sâu cũng không thấy nửa con hồ điệp.

Xung quanh đều là bóng trúc rậm rạp, thanh âm xào xạc nghe rất là thê lương.

“Xuân Ly, Hạ Diễm, chúng ta tìm lâu như vậy rồi cũng nên về thôi.” Kỳ Nhi nhận thấy hơi thở xung quanh mình có chút kỳ lạ.

“Tiểu thư, thế nhưng....A!” Xuân Ly còn chưa nói xong chợt kinh hô!

Bốn phía không biết từ lúc nào lại bị một đám hắc y nhân bao vây, trong mắt mỗi người lóe lên hung quang tất cả đều che mặt.

“Tiểu....Tiểu thư....” Xuân Ly sợ đến mức mặt mũi trắng bệch, Hạ Diễm ở phía sau nàng nét mặt không một tia hoang mang. Nếu nhìn kỹ sẽ thấy khóe miệng trăm năm bất động của nàng khẽ nhếch lên.....

“Hai người các ngươi đi qua một bên! Nhanh!”

Kỳ Nhi hô lên! Mắt không hề chớp nhìn chăm chăm hắc y nhân đang dần tiến về phía mình.

Hạ Diễm vội kéo Xuân Ly trốn qua một bên.

“Hạ Diễm, chúng ta không thể để Kỳ tiểu thư một người nha.....” Xuân Ly lo lắng nói.

“Đừng nói chuyện!” Hạ Diễm giữ chặt nàng, trên mặt thoáng qua một tia quý dị, chậm rãi nói.

“Kỳ tiểu thư có võ công, chúng ta ở bên cạnh chỉ khiến nàng phân tâm thôi.”

Xuân Ly lúc này mới yên tĩnh lại.

Dường như hắc y nhân cũng không muốn mạng của nàng nên ra tay không đủ mạnh. Kỳ Nhi đối phó thật sự dễ dàng.

Chỉ là thời gian càng lâu những hắc y nhân kia hình như càng thêm bức bối, hung quang dần tăng cao giống như không thể khống chế.....

Ngay tại lúc hắc y nhân dần ra đòn sát thủ, Kỳ Nhi chợt cảm thấy có một luồng khí đầy huyễn ảo.

Hoảng hốt trong chốc lát, tuy chỉ là một chút chưa đến một giây nhưng cũng đủ khiến nàng kinh hãi! Tại đây trong một giây đó, ai cũng có thể dễ dàng lấy được mạng của nàng!

Mà hắc y nhân trong chớp mắt lại đồng loạt dừng tay, đứng tại chỗ ngẩn ngơ, ánh mắt lộ vẻ hoang mang, thần chí rõ ràng đã bị người khống chế. Hình như ‘Huyết Ảnh’ không muốn mạng nàng, ngay tại lúc hắc y nhân sắp mất đi khống chế, bọn họ kịp thời ngăn cản hành động của hắc y nhân.

Xem ra chủ nhân chân chính sắp xuất hiện rồi!

Kỳ Nhi nhếch môi, mọi thứ đúng như kế hoạch!

Nàng biết Mạc Tịch Thiên bọn họ đều ở một góc bí mật nào đó trong đây, sẵn sàng bắt chủ mưu của ‘Huyết Ảnh’.

Một lúc sau, trong mười ba hắc y nhân cuối cùng cũng có ba người từ từ đi ra.....

“Đã lâu không gặp, Kỳ Nhi tiểu thư.” Một người trong đó hướng Kỳ Nhi chào hỏi.

“Trần Đường Chủ? Không nghĩ lại là ngươi?” Kỳ Nhi rất kinh ngạc, vạn lần không ngờ Trần Đường Chủ đúng là....

“Trần Đường Chủ, ngươi tới cùng là muốn làm gì?”

“Chỉ muốn mời Kỳ Nhi tiểu thư theo chúng ta đến một nơi thôi.”

“Dùng phương thức này! Hừ! Có phần hơi dã mạn đó.” Kỳ Nhi thừa cơ quan sát hai người khác, chưa thấy qua, không phải là người trong Hồn Thiên Bảo.

“Ta không nghĩ đến võ công của Kỳ Nhi tiểu thư lại cao như vậy.”

“Chuyện ngươi không biết đến còn nhiều nữa!” Kỳ Nhi cười đến tà ác.

Gió rừng thổi qua, Mạc Tịch Thiên không tiếng động từ chỗ bí mật đi ra, vẻ mặt bi thương.

Trần Đường chủ vừa thấy Mạc Tịch Thiên không khỏi kinh hãi!

“Bảo chủ, ngài không phải là.....”

Hắn nhìn Mạc Tịch Thiên, lại nhìn Kỳ Nhi chợt bừng tỉnh đại ngộ! Hiểu được thì ra là trùng kế của bọn họ!

Tâm ý tương thông, bóng dáng ba người liền động đang muốn biến mất.....Giọng nói của Giang Ngư từ phía sau lưng bọn họ vang lên rõ ràng.....

“Không kịp nữa rồi! Các ngươi trốn không thoát đâu!”

Trần Đường Chủ híp mắt, quan sát xung quanh mình. Một lúc sau, Trần Đường Chủ lại nở nụ cười âm trầm, trong mắt mang theo dị quang, sóng mắt như quỷ mị đánh úp về phía nhóm người Mạc Tịch Thiên—bốn phía quanh rừng trúc lại nổi lên một luồng khí, khí lưu chấn động giống như khúc hát ru.....

Mạc Tịch Thiên cùng Giang Ngư liền nhủ mảy, cảm giác được có cái gì đó không đúng, sử dụng toàn bộ công lực đối phó với dòng khí lưu huyền ảo kia.

Kỳ Nhi lại cảm thấy choáng váng....Có cái gì đó không đúng! Không chỉ là Trần Đường chủ ba người bọn họ.....

Trong lúc hốt hoảng, nàng chưa kịp suy nghĩ thì một thanh đao găm đã đặt trên cổ Kỳ Nhi, ngay lập tức lưỡi đao sắc nhọn liền biến tâm tư hỗn loạn của nàng thành hư vô!

“Hạ Diễm?”

“Kỳ tiểu thư, xin lỗi.” Hạ Diễm nhàn nhạt nói.

Ngay khi Mạc Tịch Thiên đi ra, Hạ Diễm cũng đã kéo Xuân Ly hướng về phía Kỳ Nhi. Kỳ Nhi đối với nha hoàn bên cạnh mình cũng không có phòng bị. Không nghĩ đến Hạ Diễm cũng lại là.....

“Ngươi cũng là người của ‘Huyết Ảnh’?” Kỳ Nhi có chút khở sở.

“Cha mẹ ta đã chết ở trong tay con người.” Nàng đẩy Kỳ Nhi hướng về phía nhóm người Trần Đường chủ.

Gió ngừng thổi, lá nhẹ rơi. Kỳ Nhi ở trong tay bọn họ, Mạc Tịch Thiên cùng Giang Ngư đều không dám mạnh động.

Quá sơ suất!

Không nghĩ đến vừa mới rồi chúa đã đổi vị. Kỳ Nhi cùng bọn họ lại từ thế thượng phong chuyển thành hạ phong chỉ vì bọn họ đã quên mất nha hoàn Hạ Diễm này.

Mạc Tịch Thiên nhìn chằm chằm thanh đao trên cổ Kỳ Nhi kia, ánh mắt lóe lên lửa giận dùng thanh âm u ám chưa từng có chậm rãi nói: “Ta không cho phép các ngươi tổn thương nàng!”

“Bảo chủ, chúng ta tuyệt không muốn thương tổn Kỳ Nhi tiểu thư, mục đích của chúng ta là chỉ cần Hồn Thiên Bảo cùng mạng của ngài!” Hạ Diễm lạnh lùng nói.

“Tốt lắm. Trần Đường chủ, không nghĩ đến mười mấy năm qua ngươi đúng là có mục đích ẩn núp trong Hồn Thiên Bảo, uống công ta tín nhiệm ngươi như thế.....” Mạc Tịch Thiên đau lòng nói.

“Bảo chủ.....” Trên mặt Trần Đường chủ hiện lên một tia hồ thẹn, lão bảo chủ có ơn với hắn thế nhưng hôm nay vì tộc nhân của mình....Hắn nhìn Hạ Diễm cùng hai người kia, cúp mắt xuống.

“Rất xin lỗi, thuộc hạ cũng là bất đắc dĩ.”

Mạc Tịch Thiên nhìn hắn thật lâu, cũng không nhận được mà thờ dài! Hắn sớm đã biết chuyện của ‘Huyết Ảnh’ thông qua Kỳ Nhi, bọn họ cũng là thân bất do kỷ.

“Thả Kỳ Nhi ra.” Giọng nói rét lạnh ép Hạ Diễm gần như không thở nổi.

“Có thể.” Hạ Diễm không được tự nhiên lảng tránh hơi thở lạnh như băng đang truyền tới, ánh mắt chợt lóe hướng về phía hắc y nhân còn đang ngây ngốc. Chỉ thấy một người trong số đó thân thể run rẩy, giờ đao đưa đến trước mặt Mạc Tịch Thiên.

“Chỉ cần ngươi chết, chúng ta đảm bảo Kỳ Nhi tiểu thư không bị chút thương tổn nào.”

“Mạc đại ca, đừng nghe nàng.” Kỳ Nhi thấy Mạc Tịch Thiên đưa tay muốn nhận lấy cây đao kia không khỏi hoảng sợ.

“Mạc bảo chủ.” Lưỡi đao sắc bén trong tay Hạ Diễm đang kề sát vào cổ non mịn của Kỳ Nhi lộ ra tia máu nhàn nhạt.

“Không được thương tổn nàng.” Mạc Tịch Thiên lập tức nhận lấy đao, hắn thà chết cũng không muốn Kỳ Nhi bị chút thương tổn nào.

Kỳ Nhi hận mình chết mất! Nếu không phải do nàng quá sơ ý mọi chuyện cũng sẽ không thành thế này—nàng không muốn Mạc Tịch Thiên vì nàng mà chết! Nàng không muốn Mạc đại ca chết....Ý niệm vừa động, nàng cắn răng một cái liền đưa cổ về phía đao!

“Kỳ Nhi.”

“Kỳ Nhi.”

Mạc Tịch Thiên cùng Giang Ngư đồng thời kinh hô!

Hạ Diễm không ngờ nàng lại hành động như vậy, cũng luống cuống chân tay! Dao hơi dòi về phía sau hai tác (20 phân)—chính là vẫn không ngăn được hành động tự sát của Kỳ Nhi....

Ngay tại lúc Kỳ Nhi sắp bỏ mạng—một đoàn ánh sáng lục sắc vô thanh vô thức đột nhiên xuất hiện! Ngay tại giữa cổ Kỳ Nhi cùng lưỡi dao!

Hạ Diễm bị lục quang đập vào, dao nắm trong tay lập tức văng ra về ra một đường vòng cung xinh đẹp, thẳng tắp cắm vào trong đất!

Kỳ Nhi hơi sùng sốt, sờ sờ cổ.... hơi đau nhưng không có đứt. Thật là may! Thưa lúc mọi người còn đang kinh ngạc, nàng đang muốn rời xa phạm vi nguy hiểm thì lại bị rơi vào một vòm ngực rắn chắc, ấm áp....Đập vào mắt chính là đôi con ngươi đen bóng, sâu thẳm tràn đầy kinh sợ.

Mạc Tịch Thiên ôm chặt nàng! Rất sợ nàng lại đột nhiên biến mất lần nữa.

Tim hần như vỡ ra, đem nàng từ trong người Hạ Diễm trở lại, trong lòng tràn đầy tuyệt vọng cùng bi thương.... Trong nháy mắt đó, hần không biết Kỳ Nhi có việc gì hay không, hần không dám cúi đầu nhìn nàng—hần sợ—hần sẽ thấy Kỳ Nhi hương tiêu ngọc vẫn (chết).... Đó không phải là chuyện hần có thể chấp nhận được!

Kỳ Nhi cảm giác được hần run rẩy.... Vành mắt không khỏi đỏ lên, cái con người kiên cường phương Bắc này đối với nàng sâu đậm sao còn phải hoài nghi đây? Nàng ở trong lòng hần đè nén xúc động trong lòng, nhẹ nhàng lên tiếng.

“Mạc đại ca.... Ta không sao.”

Mạc Tịch Thiên nghe được thanh âm của nàng liền tròn to hai mắt không dám tin, hần chậm rãi đẩy nhẹ nàng ra một chút, thấy được nụ cười ngọt ngào của nàng.... Không có việc gì! Kỳ Nhi của hần không sao, nàng cũng không có rời khỏi hần! Trong lòng vui sướng không thể nói rõ! Kỳ Nhi phát hiện vành mắt của hần đã phấp phỏng....

“Không cho phép dọa ta nữa....” Hần lại ôm chặt nàng, nhẹ giọng nói.

Kỳ Nhi gạt đầu một cái cũng ôm hần thật chặt, đây chính là người yêu của nàng nha, được hần yêu sâu sắc đến vậy Liều Kỳ Nhi nàng có bao nhiêu hạnh phúc a!

Cùng lúc, lục quang dần biến hóa thành hình người.... Thấy thế Giang Ngư liền choáng váng!

Hạ Diễm cùng Trần Đường chủ nhìn thấy người kia đều kinh hô! Trong lúc đó lại không để ý đến nhóm người Mạc Tịch Thiên đang bao vây bọn họ.

“Vân Hà? Sao ngài lại tới đây?”

“Có phải trong tộc đã xảy ra chuyện gì hay không?”

“Ngài tới đây làm gì?”

Vân Hà sư thái thấy bốn người bọn họ cũng lộ vẻ kích động!

Không sai! Người tới chính là sư phụ của Kỳ Nhi—Vân Hà sư thái.

Vân Hà ở trong Ma tộc là tể tư chuyên cầu phúc, địa vị rất cao quý.

“Chúng ta không cần cùng nhân loại tranh chấp vô ích nữa, chúng ta đã tìm được đường về rồi.” Vân Hà đè nén xúc động nói cho bọn họ tin tốt lành này.

Hạ Diễm cùng Trần Đường chủ nghe vậy thật không dám tin, bọn họ đã sớm buông tha giấc mộng được về nhà, thế nhưng lúc này lại có thể thực hiện, chuyện này bảo bọn họ tin như thế nào đây?

“Vân Hà, ngài không gạt chúng ta chứ?” Vân Hà là tể tư lại có năng lực tiên đoán cùng đoán phúc, lời của nàng đương nhiên có thể tin, chỉ là nghe được tin tốt khó tin này, trong một lúc bọn họ khó có thể tiêu hóa được.

“Trăng tròn tháng này chính là ngày chúng ta trở về.” Vân Hà lại cho bốn người một câu khẳng định.

Cuối cùng có thể về rồi!

Hồi lâu, tiếng cười vui sướng vang vọng cả rừng trúc, tất cả đều vui mừng khôn xiết!

“Có thể quay về rồi! Chúng ta có thể quay về rồi!” Bọn họ lớn tiếng reo hò, ôm lẫn nhau.

Trải qua hơn trăm năm tìm kiếm hôm nay cuối cùng cũng có thể thực hiện được nguyện vọng bảo bọn họ hần sao có thể không không chế, không vui mừng được chứ?

“Sư phụ.”

Kỳ Nhi kéo Mạc Tịch Thiên đến trước mặt Vân Hà sư thái, Giang Ngự cũng theo qua, đối với Vân Hà sư thái nổi danh hơn mười năm không có cách nào gặp qua hẳn cảm thấy rất hiếu kỳ. Không nghĩ Vân Hà sư thái lại trẻ như vậy giống như một cô nương hai mươi tuổi, thật sự không thể tin nổi! Lại nghĩ đến nhóm người Ma tộc đều không già, vậy.....nên cũng chẳng có gì lạ cả.

Vân Hà sư thái mỉm cười nhìn Kỳ Nhi, trên mặt mang theo một loại sắc thái vui sướng, đó là loại vui sướng phát ra từ tận đáy lòng.

“Kỳ Nhi, cảm ơn con.” Nụ cười của nàng càng sâu hơn, Kỳ Nhi biết nàng đang nói cái gì.

Kỳ Nhi cũng bị nhiễm sự vui sướng của nàng, ngây ngô cười. Trước đây nàng chỉ biết sư phụ có năng lực mê hoặc nhân loại khiến nàng không tự chủ cuốn theo cảm xúc vui buồn của người. Nhưng về sau lại cảm thấy như thế cũng không tệ có thể để nàng biết được tâm tư chân chính lúc này của sư phụ. Rất rõ ràng, sư phụ nhận được tin mà nàng đưa về Vân Hà Sơn biết nàng tìm được đường về cho bọn họ nên lúc này tâm tư của sư phụ là hài lòng, vui mừng hơn nữa còn tràn đầy mong chờ.

“Đêm mấy ngày trước ta đã xem tinh tượng, biết ở nơi này lúc trăng tròn chính là ngày tộc nhân ta trở về. Kỳ Nhi sau này con phải biết tự chăm sóc chính mình.”

“Lúc trăng tròn? Không phải là ngày mai sao?” Nhanh vậy sao? Kỳ Nhi nhú chặt mày, không khỏi nhìn sư phụ, chưa đến hai ngày nữa nàng sẽ phải cùng sư phụ cách biệt.

“Sư phụ...” Nàng ghen lời, tình cảm sâu đậm nhiều năm như thế khiến nàng vô cùng khổ sở khi phải cùng sư phụ từ biệt.

Vân Hà sư thái hiểu rõ nói: “Ta biết con không nỡ để ta rời đi nhưng là ta luôn muốn quay về, nơi đó mới chính là nơi ta thuộc về, thế giới nhân loại không thích hợp cho chúng ta sinh tồn.” Nàng xúc động nói.

Nhân loại có quá nhiều cảm xúc không tên, hơn nữa còn hành động theo cảm tính. Năm đó lửa thiêu đốt tộc nhân chính là như thế, bọn họ cũng không biết bản thân mình đang làm gì. Cho dù nàng nhìn Kỳ Nhi lớn lên, mấy năm chung sống cũng hiểu được một chút suy nghĩ và hành động của nhân loại, nhưng đối với những cảm xúc phức tạp của họ nàng vẫn không hiểu hết được. Hiện tại tâm tình vui sướng khi sắp được trở về nàng không muốn hiểu, đối với sự không nỡ của Kỳ Nhi thì nàng hiểu được đây là một thứ tình cảm của nhân loại, nàng thật vui mừng khi tiểu cô nương này không muốn rời xa mình đến vậy. Theo bản năng nàng sờ sờ đầu Kỳ Nhi, trong mắt tràn đầy yêu thương.

“Con biết. Trở về đối với sư phụ là tốt nhất, con thật vui mừng thay sư phụ.” Lôi kéo tay áo sư phụ nàng nở nụ cười sáng ngời, nói: “Sư phụ, con muốn giới thiệu một người với ngài.”

“Là ai? Con biết ta có thói quen không gặp người lạ.....” Rất rõ ràng Vân Hà sư thái không muốn tiếp xúc với bất kỳ ai.

Kỳ Nhi kéo Mạc Tịch Thiên đến gần, ngập ngừng nói: “Không phải là người lạ, là.....” Kỳ Nhi xấu hổ, nhỏ giọng nói: “Là vị hôn phu tương lai của con, tên Mạc Tịch Thiên.”

Vân Hà nghe vậy chợt hiểu rõ. “Hóa ra là vị hôn phu của con.”

Lúc này mới nhìn về phía Mạc Tịch Thiên, cẩn thận quan sát một lần, mới cười nói: “Kỳ Nhi sau này liền giao cho người, nàng là một cô nương tốt.”

“Ta biết, ta sẽ.” Mạc Tịch Thiên chân thành nói. Hẳn biết Vân Hà sư thái này đối với Kỳ Nhi rất quan trọng.

Kỳ Nhi thật cao hứng lời kéo sư phụ cùng Mạc Tịch Thiên, trong suy nghĩ của nàng sư phụ giống như người thân của nàng vậy, có vị trí đặc biệt quan trọng. Mặc dù hôn sự này không phải là thật nhưng cuối cùng không phải nàng vẫn phải gả cho Mạc Tịch Thiên sao? Có sự đồng ý của sư phụ, trong lòng nàng cảm thấy thật sự kiên định.

“Kỳ tiểu thư, thật xin lỗi, vừa rồi vô lễ đối với ngài.”

Hạ Diễm áy náy đi đến, lập tức khiến cho Mạc Tịch Thiên nhìn chăm chú đầy đề phòng.

Kỳ Nhi liếc hẳn một cái, chuyện đến nước này coi như là ‘sau cơn mưa trời lại sáng’, hẳn còn khấn trương như vậy... Thật là! Song trong lòng nàng cảm thấy rất ngọt ngào, cũng rất tự nhiên dựa vào hẳn.

Về phần Hạ Diễm, nàng nên sớm nhìn ra chỗ không đúng mới phải chứ? Khí chất lãnh tĩnh (lạnh lùng+ bình tĩnh) kia sao một nha hoàn có thể có được, càng nhìn càng cảm thấy hơi thô xung quanh nàng ấy cùng sư phụ đúng là rất giống nhau nha! Nàng ấy ở bên cạnh mình mà mãi nàng cũng không phát hiện ra, thật sự khiến người ta phẫn hận mà!

Dường như cảm nhận được sự khác thường của Kỳ Nhi, Hạ Diễm liền quay đầu lại nhìn nàng, chợt lộ ra nụ cười vui vẻ mà Kỳ Nhi chưa từng thấy qua, cũng giống như sư phụ đều có năng lực mê hoặc người.....

Kỳ Nhi không khỏi gượng cười.

Vì vậy, hai ngày sau, lúc trăng tròn treo cao trên bầu trời hiện ra ánh sáng ảm áp, mê người, phía sau núi trong rừng cây rậm rạp của Hồn Thiên Bảo, Ma tộc đã tập trung đầy đủ, không khí đặc biệt sáng ngời, kỳ dị, trong không khí khó nén nổi sự hưng phấn.

Dưới tàng cây đại thụ, Kỳ Nhi, Mạc Tịch Thiên, Mạc Tương Vân, Giang Ngư cùng Mộng Nhi cũng đến. Lúc trước Giang Ngư mang Mộng Nhi đến còn chọc Mạc Tương Vân một hồi thét chói tai, không có nguyên nhân, chẳng qua là hấn hăm mộ cùng ghen tị với vận may của Giang Ngư mà thôi. Còn Kỳ Nhi lại rất có thâm ý liếc nhìn Mạc Tịch Thiên, Mạc Tịch Thiên đối với nàng không có biểu tình đặc biệt gì, chỉ nhàn nhạt cười, dường như chẳng hề để tâm nhưng nàng vẫn nhìn ra được hấn thật vui sướng. Nhìn xem! Lập tức thay đổi thái độ khinh thường lúc trước, bắt đầu xưng huynh gọi đệ.

Thấy Kỳ Nhi quăng đến vẻ mặt tựa tiểu phi tiểu (cười như không cười), Giang Ngư đương nhiên hiểu được ý của nàng, cũng hào phóng nhún vai tỏ vẻ đồng ý. Nhưng là hấn cũng không tin Kỳ Nhi có thể thật sự hiểu được mạch nước ngầm giữa hấn và lão công tương lai của nàng trong mấy ngày qua. Chỉ cần Mạc Tịch Thiên vô tình hay cố ý phóng ra ánh mắt giết người với hấn, hấn liền không biết đã chết mấy trăm lần rồi. Nói lại thì Mạc Tịch Thiên cũng quá vô tình đi, cũng không nghĩ lại xem ban đầu là ai hết sức tán thành hấn, sắp đặt cho Kỳ Nhi sớm trở thành lão bà của hấn, sao còn có thể tranh giành Kỳ Nhi cùng hấn nữa? Chẳng lẽ chỉ cần đụng đến ái tình thì bất kỳ ai cũng sẽ trở nên ngu ngốc vậy sao? Đến cả nam nhân băng lãnh như Mạc Tịch Thiên cũng không ngoại lệ sao? Đáp án dĩ nhiên là chắc chắn. Cho nên hấn đành phải đưa Mộng Nhi còn chưa khỏe tới đây, thứ nhất để tiêu trừ lòng đố kỵ của hấn, thứ hai nhân tiện để cho Mộng Nhi xem một chút cái đường thông qua hai giới nhân mã hiếm có này. Coi như là nhất cử lưỡng tiện (một công đôi việc) nha!

Giang Ngư cho rằng lòng đố kỵ của Mạc Tịch Thiên là không giải thích được nhưng bản thân Mạc Tịch Thiên lại không nghĩ thế. Rất rõ ràng là Giang Ngư cũng không biết lúc Kỳ Nhi chạy đến tìm hấn, cảnh hai người ôm nhau đều rơi vào trong mắt Mạc Tịch Thiên đang âm thầm đi theo, lúc đó hấn đau khổ đến cùng cực, còn có chuyện phát sinh ở phía sau núi lúc trước, khi đó cảnh Giang Ngư cùng Kỳ Nhi thân mật cũng khắc sâu vào trong đầu hấn. Sau này khi biết được tâm ý của Kỳ Nhi, cũng biết tình cảm của Giang Ngư và Kỳ Nhi là đan xen giữa tình huynh muội cùng bằng hữu không có tình cảm nam nữ, nhưng giao tình sâu đậm cùng sự ăn ý, xuất sắc nhiều năm bồi đắp của hai người khiến hấn không cách nào quên được, vậy hấn sao có thể cho Giang Ngư một vẻ mặt tốt đây? Thật là ‘thiên phượng dạ đàm’. (đám rồng hang hổ)

Cho đến hôm nay, Giang Ngư đưa Mộng Nhi đến lại thấy Giang Ngư và Mộng Nhi không cách nào che giấu thâm tình mật ý, hấn mới bỏ xuống tâm tư bất an, chân chính xếp Giang Ngư vào nhóm bằng hữu. Đương nhiên hấn cũng biết tâm tình và hành động như vậy là rất buồn cười, nhưng là trong mắt tình nhân thì một hạt cát cũng không tha, không phải sao?

Lúc này, Kỳ Nhi không có tâm tình tốt giống như hai người này, sự phụ thân yêu nhất của nàng phải trở về rồi, từ nay về sau muốn gặp lại đúng là khó như lên trời, như thế bảo sao nàng không buồn chứ?

Vân Hà sư thái cùng Trần Đường chủ đi về phía bọn họ, Hạ Diễm cũng theo sau.

“Sư phụ.” Kỳ Nhi khẽ gọi một tiếng, tuy trong lòng khổ sở nhưng nàng cũng biết sư phụ luôn không thích vẻ mặt đưa đám của nàng cho nên nàng chỉ có thể bày ra vẻ mặt tươi cười không được tự nhiên, chặn lại nước mắt, thật sâu nhìn sư phụ, đây có thể là lần gặp mặt cuối cùng.....

Tay Mạc Tịch Thiên đặt trên eo nàng chột siết chặt, nàng biết hấn đang an ủi nàng. Trong lòng có một dòng nước ấm chảy qua làm cho nàng dễ chịu một chút.

“Bảo chủ, thật xin lỗi, thuộc hạ....” Trần Đường chủ hướng về phía Mạc Tịch Thiên hành lễ, mang theo vô hạn áy náy.

Mạc Tịch Thiên đỡ hấn dậy, nhàn nhạt nói: “Ta không trách người, nếu là ta có lẽ sẽ làm ra chuyện tuyệt tình hơn.”

Trần Đường chủ cảm kích nói: “Đa tạ bảo chủ.”

Trước khi thành lập ‘Huyết Ảnh’, hấn ở trong bảo vừa đi theo cha của Mạc Tịch Thiên vừa học tập cuộc sống của con người. Khi ấy bọn họ đối với chuyện về nhà không có bao nhiêu lòng tin, sớm quen với cuộc sống của loài người cũng tốt. Lúc ấy hấn vừa mới bắt đầu tiếp xúc với con người, hấn biết cha của Mạc Tịch Thiên có chút hoài nghi đối với mình nhưng lại rộng lượng mà bao dung hấn không giống với loài người có những hành động kỳ lạ, đến tận bây giờ hấn vẫn cảm kích trong lòng. Cho tới khi cha của Mạc Tịch Thiên đột ngột qua đời, từ lúc Mạc Tịch Thiên tiếp quản Hồn Thiên Bảo, hấn vẫn hết lòng phụ tá Mạc Tịch Thiên. Không ngờ vài năm sau tộc nhân lại truyền đến thảm kịch, hơn nữa còn thành lập tổ chức sát thủ ‘Huyết Ảnh’ này để trả thù loài người mà hấn thì không thể không phản bội Hồn Thiên Bảo, làm nội ứng của ‘Huyết Ảnh’. Trong quan niệm của nhóm Ma tộc thì phản bội là tội không thể tha thứ được, hôm nay trước khi trở về có thể nhận được sự tha thứ của Mạc Tịch Thiên, với hấn mà nói thật sự có ý nghĩa quan trọng.

“Kỳ tiểu thư, Hạ Diễm phải trở về rồi.” Hạ Diễm từ biệt Kỳ Nhi cũng không nói thêm gì liền quay lại bên cạnh tộc nhân. Đối với nàng mà nói, nàng cũng không giống như Trần Đường chủ cảm thấy có lỗi với Mạc Tịch Thiên hay là phản bội Hồn Thiên Bảo. Năm trước nàng vốn là có mục đích ẩn nấp trong Hồn Thiên Bảo cho nên cũng không thể nói là phản bội, huống Kỳ Nhi từ biệt chỉ vì nàng cho rằng Kỳ Nhi là đặc biệt, trong lúc hầu hạ nàng nhận được không ít vui vẻ, tin rằng sau khi nàng trở về sẽ nhớ đến vị Kỳ Nhi tiểu thư đặc biệt ở nhân giới này.

Trần Đường chủ cùng Hạ Diễm lần lượt đi phía sau, Kỳ Nhi vẫn luyến tiếc sư phụ, xem ra chưa tới một khắc cuối muốn nàng thả người là không thể.

Mạc Tương Vân không nhịn được hỏi Vân Hà sư thái. “Sư thái, các người làm sao để trở về, cứ chờ ở chỗ này là có thể trở về sao? Hơn nữa xin thứ lỗi cho ta mạo muội hỏi lại, các người sao có thể xác định nơi đây chính là đường về chứ?” Đây cũng là thắc mắc của mọi người bởi vì lúc Kỳ Nhi đến đây cũng không có xác định mà bọn họ vừa mới đến đã khẳng định là chỗ này rồi?

Vân Hà sư thái vẫn mỉm cười ôn hòa, nói: “Nơi đây có một mùi của quê hương chúng ta.” Nàng nhắm mắt lại hưởng thụ hơi thở trong khu rừng.

“Lúc chúng ta tiến vào khu rừng này đã mãnh liệt cảm nhận được nhịp đập của tộc nhân, tâm ý tương thông với chúng ta, nơi đây đúng là đường về của chúng ta. Đợi đến khi ánh sáng mặt trăng triệu hồi chúng ta sẽ dần tiến vào cánh rừng, chờ tất cả viên mãn là chúng ta có thể quay về không gian mà chúng ta thuộc về.” Vân Hà sư thái chỉ tay về phía một tảng đá nhỏ nhỏ đang bị chúng Ma nhân vây quanh, nói tiếp: “Đi qua khe đá nhỏ kia là có thể trở về.”

“Khe đá nhỏ như vậy sao?” Mọi người thật không thể tin, đến gần nhìn khe đá kia ngay cả một con kiến cũng không lọt thì một đồng Ma nhân sao có thể đi vào được chứ? Mọi người không khỏi kinh nghi. (ngạc nhiên + nghi ngờ)

Thấy mọi người nhìn nhau đầy hoang mang, Vân Hà sư thái thở dài nói: “Thật ra không hiểu cũng không sao, các ngươi không cần hiểu, có đôi khi hiểu nhiều quá sẽ dễ trở thành không vui, phản bác trái lại có lẽ tốt hơn.”

Mọi người như lọt vào trong lời nói sâu xa của Vân Hà sư thái, nhất thời không ai mở miệng nói chuyện.

Một lúc sau, nhóm Ma tộc chợt ồn ào không dứt, một người tiến đến gọi sư thái, rất rõ ràng là thời gian đã đến, bọn họ sắp phải trở về.

“Sư phụ...” Kỳ Nhi kéo tay sư thái không nỡ buông ra, thấy ánh mắt ôn hòa kiên định của sư thái trong lòng liền một hồi ngẩn ngơ, sau đó mới khó khăn buông tay. “Con sẽ không quên người, sư phụ.”

“Ta cũng vậy.” Vân Hà sư thái khẽ vuốt mái tóc trơn bóng như tơ của Kỳ Nhi, mới chịu bước vào bên trong Ma tộc.

Kỳ Nhi theo bản năng vuốt tóc giống như muốn nắm lấy một tia ôn nhu cuối cùng mà sư phụ lưu lại cho nàng, nước mắt cố gắng giữ cũng không nhận được mà rơi xuống, đôi mắt đầm lệ nhìn Vân Hà sư thái biến mất vào trong Ma tộc. Mạc Tịch Thiên đau lòng ôm nàng, “Mạc đại ca....” Kỳ Nhi xoay người, nhào vào lòng hân hoan sức khóc.

Chúng Ma nhân rất nhanh xếp thành hai vòng tròn lớn, chỉ thấy nhóm Ma nhân bên trong cùng nhau chỉ tay lên trời để lộ ra vẩy bạc sáng bóng xanh biếc như bảo thạch trên cổ tay xanh đậm, khẽ ngâm chú ngữ.

Giống như một khúc nhạc tuyệt vời khiến tâm hồn người ta khoáng đạt, vui sướng không nói nên lời, một lúc lại như khúc hát ru con khiến tâm trí người ta mê mang, mờ mịt. Hào quang xanh lục từ từ tản ra dần hấp thu ánh sáng mặt trăng chói rọi qua tán lá xanh, chợt giống như dòng xoáy sinh ra một luồng sáng xuyên qua bầu trời hóa thành vô số tia sáng rơi thẳng xuống tụ lại trong quảng sáng xanh biếc, xung quanh nhất thời trở nên sáng rực. Chú ngữ dường như càng nhanh hơn khiến lòng người kinh hãi muốn che tai rồi lại không kiềm chế được bị nguồn sức mạnh vô hình khống chế không thể nhúc nhích.

Tất cả ánh sáng đều tụ lại bên trong vòng tròn xanh lục, bên ngoài là hồng diễm bao quanh. Chỉ thấy bọn họ cũng dần giơ tay lên cao theo ánh trăng cùng niệm chú ngữ, khác biệt lúc này là chú ngữ xanh lục càng kịch liệt hơn khiến lòng người kêu gào còn hồng diễm dịu dàng như gió xuân thổi qua. Thanh âm hai loại chú ngữ đan xen vào nhau thành một tấm lưới mê huyền (mê hoặc + huyền ảo), tà dị, dần dần bao quanh nhóm Ma tộc, một luồng ánh sáng xanh hồng lóe lên trên bầu trời làm cho người ta gần như không thể mở mắt.

Chợt mặt trăng xảy ra dị trạng, dần trở nên tăm tối không ánh sáng lúc này lại hiện lên ánh sáng xanh hồng rồi mặt trăng lại đột nhiên mất hết ánh sáng, tất cả cứ như vậy mà biến đổi, bóng tối lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai che kín mắt mọi người.....

Một lúc sau, tầm mắt mọi người mới khôi phục lại tầm nhìn, mặt trăng vẫn như cũ lơ lửng trên không phát ra vàng sáng nhu hòa, dịu êm chỉ là nhóm Ma tộc kia đã không còn nữa, xung quanh tầng đá trở nên trống trải giống như bọn họ chưa từng xuất hiện..... Mọi thứ tựa như một giấc mộng.....

Chỉ là bầu trời kia phá vỡ động cây, không thể giải thích..... Bọn họ cuối cùng cũng về nhà, lưu lạc xứ người mấy trăm năm cuối cùng bọn họ cũng được trở về như ước nguyện.

Một lúc sau, Kỳ Nhi mới thoát khỏi cảm xúc bi thương, bên cạnh chỉ còn lại Mạc Tịch Thiên, những người khác không biết đã rời đi từ lúc nào?

“Ta bảo bọn họ về trước rồi.” Mạc Tịch Thiên giải thích nghi ngờ của nàng.

Lúc này, Kỳ Nhi mới phát hiện sắc trời đã không còn sớm nữa, sương mù bao phủ quanh rừng, những cây mây đang nhỏ xuống những giọt sương mai trong suốt, còn nàng thì được hân ôm ngồi trên một rễ cây đại thụ.

“Thật ra thì ta cũng rất vui, cuối cùng sư phụ bọn họ cũng hoàn thành được nguyện ước, ta nên thay nàng vui sướng mới đúng.” Nàng dựa vào Mạc Tịch Thiên hơi thở dài nói.

Mạc Tịch Thiên dịu dàng ôm nàng, cúi đầu hôn nhẹ lên mặt nàng, hai lòng nhìn gương mặt trắng nõn của nàng dần ửng hồng, cười nói: “Ta rất vui vì nàng có thể nghĩ được như thế.”

“Chàng lại hôn trộm ta.” Nàng đỏ mặt lên án.

“Sai, ta là quang minh chính đại hôn nàng.” Hân ở bên tai nàng thổi khí nóng, mỉa hoặc nói.

“Không phải nàng là thê tử của ta sao?”

“Đó là giả.” Nàng càng thêm đỏ mặt, hơi nghiêng đầu.

“Không, đó là thật....”

Hân hai lòng nhìn nàng giật mình mà xoay đầu lại, sau đó lợi dụng nàng không kịp phản ứng liền cúi đầu hôn lên cánh môi đỏ thắm mê người khẽ nhếch kia.....

“Chàng gạt ta.” Thật vất vả Mạc Tịch Thiên mới buông nàng ra, Kỳ Nhi đỏ mặt thở dốc.

“Ta hy vọng nàng sớm một chút trở thành thê tử của ta.” Hắn lại nhẹ nhàng hạ xuống đôi môi đỏ mọng của nàng lần nữa khiến nàng không kịp né tránh, khẽ nói.

Trận tuyết đầu mùa năm nay, từng bông tuyết trắng từ trên bầu trời chậm rãi rơi xuống, nhẹ bay bay.

Trên nóc nhà, trong vườn của Hôn Thiên Bảo đã sớm bị một tầng tuyết trắng bao phủ, tạo nên một quang cảnh tuyết trắng mỹ lệ.

Trong viện Hóa Hoàng của Lam Lạc Lạc, từng trận tiếng cười thanh thúy truyền ra, chấn động những bông tuyết rơi trên lá cây thông liễu.

“Lạc Lạc, không ngờ người trên Phượng Hoàng đảo các ngươi lại thú vị như vậy, có cơ hội ta nhất định phải đến đó chơi.” Kỳ Nhi hưng phấn nói.

“Đúng nha, trong đảo thật sự có những bông hoa diễm lệ như thế sao? Ta cũng muốn tận mắt đi xem nha.” Mộng Nhi cũng hứa theo đây hứng thú.

“Hoan nghênh các ngươi. Đúng rồi, mấy ngày nữa ta phải trở về hay là các ngươi cùng ta trở về đi? Ta tin rằng cha mẹ cùng đại ca nhất định sẽ thích các ngươi.” Lạc Lạc cười nhìn Kỳ Nhi cùng Mộng Nhi, nội tâm không khỏi cảm khái.

Không nghĩ đến người luôn thờ ơ với tất cả mọi chuyện như nàng lại có bằng hữu? Liều Kỳ Nhi hoạt bát, Trần Mộng Mộng ngây thơ, trong mấy ngày ở đây nàng lại có thể cùng các nàng trở thành bằng hữu, thật sự là không thể tin được.

“Ngươi phải về sao?” Kỳ Nhi kinh ngạc nói.

“Đúng vậy a, hiện tại đã bắt đầu mùa đông, nếu không quay về chi sợ sẽ khó mà đi được nữa.” Chưa đến vài ngày nữa, khí trời phương Bắc sẽ càng lạnh giá hơn, đường xá cũng sẽ kết một lớp băng dày, xe ngựa cần bản sẽ không có cách nào đi lên phía trên, cho dù đánh xích sắt cũng sẽ vô cùng nguy hiểm.

“Được rồi, ngươi có thể ở lại nơi này với ta nha! Năm sau quay về được không?”

“Đúng nha, ta cũng muốn ở lại đây, ngươi lưu lại đây đi?”

Kỳ Nhi và Mộng Nhi đều dùng ánh mắt cầu xin nhìn nàng.

Lạc Lạc buồn cười, tao nhã ngồi xuống ở trước mặt hai người, kiên quyết nói: “Không được, trên Phượng Hoàng đảo ta còn có trách nhiệm phải gánh vác, các ngươi biết ta nhất định phải quay về mà.”

“Chính là vì mấy thứ này sao?” Kỳ Nhi chỉ vào từng chiếc thuyền mô hình.

Ánh mắt bình thản của Lạc Lạc một khi nhìn đến những mô hình thuyền kia liền tỏa sáng, vẻ mặt đầy xán lạn, nhẹ giọng nói: “Bọn chúng là bảo bối mà ta yêu quý nhất.”

Hơn nữa đó cũng là thứ duy nhất nàng quan tâm ở kiếp này, đó là ước mơ trọn đời của nàng.

“Những chiếc thuyền này thật sự rất đẹp, đây đúng là do ngươi thiết kế tự mình hoàn thành sao?” Thật ra những lời giống như vậy Mộng Nhi đã hỏi không dưới mười lần nhưng đến tận bây giờ nàng vẫn không thể tin được những chiếc thuyền này do Lam Lạc Lạc làm.

“Mộng Nhi, muội còn muốn hỏi mấy lần nữa? Lạc Lạc không phiền ta cũng thấy phiền nha.” Kỳ Nhi cười nói.

Kể từ sau ngày ở chung trong núi, nàng cùng Mạc Tịch Thiên trở nên hòa hảo liền nảy sinh hứng thú đối với Lam Lạc Lạc, sau lại xảy ra chuyện của Hạ Diễm khiến cho nàng càng thêm tiếc hận! Vì thế, vừa có thời gian rảnh rỗi nàng liền lôi kéo Mộng Nhi đi tìm Lam Lạc Lạc, phát huy bản lĩnh tám người cao siêu của Liều Kỳ Nhi nàng mới có kết quả nói, cười ngày hôm nay.

Qua mấy ngày sống chung, Kỳ Nhi đã phần nào hiểu được về Lam Lạc Lạc. Nàng thế nhưng lại là một cô nương cực kỳ đơn thuần, trong đầu ngoại trừ chế tạo thuyền thì vẫn là chế tạo thuyền hoàn toàn không để ý đến những thứ khác. Từng tờ thiết kế rất tỉ mỉ đều do nàng thận trọng vẽ ra, từng đường cong tuyết mỹ, khác biệt của những chiếc thuyền mô hình cũng là do bàn tay khéo léo của nàng tạo thành, trong lòng nàng tràn đầy khát khao đối với đại dương.

Lần đầu tiên Kỳ Nhi gặp được một cô nương kỳ lạ như thế, diện mạo thanh tú, đoan trang lại có mơ ước lớn lao đến vậy khiến nàng thật sự khâm phục.

Nhưng là đối với tính cách của nàng....Kỳ Nhi cũng không thể gạt bừa. Việc nàng chuyên tâm chế tạo thuyền cho nên không quan tâm đến mọi thứ xung quanh cũng là dễ hiểu, thế nhưng...Cũng rất thái quá đi? Liều Kỳ Nhi nàng đường đường là một đại mỹ nữ người gặp người thích lại ngồi cùng bàn ăn cơm với nhau ở chỗ lão thái thái không ít ngày, nàng ấy....Nàng ấy thế nhưng lại chưa từng chú ý đến mình? Không! Phải nói là chưa từng một lần liếc nhìn nàng! Nói cái gì mà lần ở trong khu rừng phía sau núi kia mới chính thức thấy rõ diện mạo của Liều Kỳ Nhi nàng? Đây—Đây thật sự là quá đáng mà!

Từ điểm này khiến nàng không khỏi nghi ngờ chẳng lẽ ở trong mắt Lam Lạc Lạc mỗi người đều cùng một dạng sao?

“Lạc Lạc, nếu như ngươi đang ở trên đường lớn đồng người thấy ta cùng Mộng Nhi thì có thể nhận ra chúng ta hay không?” Kỳ Nhi bất ngờ hỏi.

“Có thể nha, nhưng sao ngươi lại hỏi như vậy?”

“Không có gì.” Kỳ Nhi rất khoai trá.

Xem ra trừ khi là người nàng ấy để ý thì mới có thể nhận ra được đi? Thật may là nàng cùng Mộng Nhi đều chiếm được một góc trong lòng nàng ấy.

Mộng Nhi cũng không nghĩ nhiều như thế, lúc này nàng chợt nghĩ đến một chuyện khó xử, do dự nhìn Lạc Lạc, không biết phải mở miệng như thế nào, chân mày không khỏi nhíu lại.

“Mộng Nhi, ngươi làm sao vậy? Có chuyện gì sao?” Lạc Lạc nghi ngờ hỏi.

“Ừ....Lạc Lạc...Ta...Ta có thể hỏi ngươi một chuyện không, ngươi nhất định không được tức giận nha?” Mộng Nhi dè dặt nói.

Lạc Lạc mỉm cười. “Ngươi hỏi đi, ta sẽ không tức giận đâu.”

“Thật sao?”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Nương Tử Bướng Bình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Kết thúc

Lạc Lạc trở về Phụng Hoàng đảo. Mộng Nhi cũng không có cách nào tuân thủ lời hứa ở lại Hồn Thiên Bảo cùng nàng, đều là do tên Giang Ngự chết tiết kia, nói cái gì mà Mộng Nhi ở cùng nàng sẽ bị nàng dạy hư, còn dám đem Mộng Nhi về Ích Châu nữa! Làm hại nàng mấy ngày qua nhảm chán muốn chết.

Lão thái thái từ phương Nam trở lại nghe được Mạc Tịch Thiên cùng Kỳ Nhi thành thân liền hết sức tức giận!

Nhưng không phải là tức giận vì Mạc Tịch Thiên lấy Liễu Kỳ Nhi mà là vì sau khi bọn họ thành thân, phu thê lại ở hai nơi khác nhau, thế này còn ra thể thống gì nữa!

Kỳ Nhi vội giải thích cùng bà là giả thành thân, nói đến khô cả cổ, thế nhưng lão thái thái lại không nghe nàng giải thích. Không thể làm gì khác hơn là đành phải ở chung cùng Mạc Tịch Thiên.

Nàng nằm sấp bên bệ cửa sổ nhìn những bông tuyết rơi bên ngoài, hoa tuyết màu trắng xinh đẹp, lạnh lẽo nhưng nhìn lâu quá cũng sẽ rất chán nha!

“Nàng mở cửa sổ ra mà không mặc thêm y phục sẽ lạnh đó.” Mạc Tịch Thiên nhíu mày, cầm lấy áo khoác lông chồn treo trên tường phủ lên cho nàng.

“Mạc đại ca?” Kỳ Nhi vui mừng nhào vào trong lòng hắn.

“Ta mới không có dễ sinh bệnh như vậy đâu! Đúng rồi, sao chàng lại có thời gian rảnh rồi quay về đây chứ?”

Cuối năm là lúc các nhà buôn lớn bận rộn nhất, Hồn Thiên Bảo cũng không ngoại lệ. Một đồng sở sách từ các nơi đưa đến đã chất cao như núi rồi, các đại quân sự cùng Mạc Tịch Thiên mấy hôm nay đều ở trong phòng nghị sự gần như cả ngày.

Đối với ánh mắt nghi ngờ của nàng, Mạc Tịch Thiên hơi mất tự nhiên.

Hôm nay, ở trong phòng nghị sự, hắn chợt nghĩ đến một chuyện, càng nghĩ trong lòng càng bất an, cuối cùng không thể làm gì khác hơn là bỏ xuống công sự phức tạp, không để ý đến ánh mắt kinh ngạc của các quân sự, vội vàng trở lại phòng.

“Mạc đại ca?”

Mạc Tịch Thiên nhíu chặt mày, có chút tức giận hấp tấp nói: “Nàng không nên gọi ta là Mạc đại ca nữa!”

“Tại sao? Ta vẫn gọi chàng như thế mà?” Gọi lâu như vậy, hiện tại mới phản đối không khỏi có hơi kỳ quái sao? Nàng không nhịn được bĩu môi.

“Kỳ Nhi....” Mạc Tịch Thiên khẽ nâng cằm nàng lên, thâm tình nhìn vào mắt nàng.

“Chúng ta coi như là phu thê, nàng cứ gọi ta là Mạc đại ca không cảm thấy xa lạ sao? Hừ?”

“Đó là giả.” Nàng nói theo trực giác xong liền hối hận, nàng quên là Mạc Tịch Thiên ghét nhất nàng nói như thế.

Quả nhiên, hắn lại tức giận!

“Nàng hoàn toàn không thích ta, phải không?” Mạc Tịch Thiên cứng ngắc, gầm nhẹ.

“Không phải như thế, chàng...chàng...Ai, chàng biết rất rõ là ta thích chàng mà.” Hắn làm sao vậy? Hôm nay hỏa khí có vẻ rất lớn nha.

“Vậy thì nàng thích ta giống như....Giống như thích huynh trưởng sao?” Hắn ngập ngừng hỏi ra vương mắt lớn nhất trong lòng mình.

Nàng chưa từng nói thương hắn! Đây là chuyện hắn đột nhiên nghĩ đến trong phòng nghị sự.

Mấy ngày hôm nay, tuy hai người cùng nhau nồng tình mật ý nhưng vẫn không vượt quá giới hạn, đây là sự quan tâm của hắn đối với nàng, thế nhưng trong lòng hắn vẫn có chút không xác định được.....Nàng chưa từng nói thương hắn, lời nói thuộc về tiếng lòng của tình nhân, nàng từng nói thích hắn, có phải là loại thích đối với huynh trưởng hay bằng hữu hay không?

“Không phải vậy! Mạc đại ca, sao chàng lại nghĩ như thế?” Hắn đã hôn nàng nhiều lần như vậy, giữa huynh muội sẽ hôn môi nhau sao?

“Gọi tên ta.”

“Kìa? A, ừ, Tịch...Tịch Thiên.” Kỳ Nhi bất giác đỏ mặt, lần đầu tiên gọi thẳng tên của hắn, cảm giác thật kỳ lạ.

“Nàng chưa từng nói qua, nàng yêu ta!” Mạc Tịch Thiên lên án.

Kỳ Nhi ngạc nhiên!

Đầu óc chuyển động thật nhanh, tổng hợp lại những lời nói cùng hành động kỳ lạ của hắn ngày hôm nay—chẳng nhẽ, hắn bỏ lại những công sự kia để quay trở lại đây, chỉ vì....

Nghĩ đến đây, Kỳ Nhi không nhịn được nở nụ cười....

Sắc mặt Mạc Tịch Thiên bỗng nhiên trầm xuống, hắn cảm thấy bị sỉ nhục!

“Chàng...” Nàng ngẩng đầu lên thấy được sắc mặt khó coi của Mạc Tịch Thiên, nàng càng cười đến vui vẻ!

Nàng lẻ lười, ngại ngần bước đến gần thân thể cứng ngắc của hắn, kiễng mũi chân, ở bên tai hắn khẽ nói: “Ta yêu chàng.”

Mạc Tịch Thiên không có động tĩnh, nghiêng đầu qua một bên giống như không nghe thấy gì.

Trời ạ! Nụ cười của Kỳ Nhi càng sâu thêm, đại nam nhân này dường như đang cùng nàng...Giận dữ?

Nàng thật sự rất muốn cười ra tiếng! Không được, phải nhịn! Nếu không chỉ sợ hắn sẽ nổi điên.

Nàng lại dựa vào lần nữa, dùng thanh âm có chút uy hiếp nói: “Ta nói lại lần nữa, chàng còn không có phản ứng vậy thì sẽ không còn có lần sau đâu đó.”

“Ta yêu chàng, Mạc Tịch Thiên.” Những lời này nói rất nhẹ nhàng, êm ái giống như một loại xướng ca.

Thế nhưng, Mạc Tịch Thiên vẫn không có phản ứng!

Nàng hơi giận, cảm thấy như bị rút dài, xoay người muốn rời đi....Mạc Tịch Thiên nhưng lại trở tay bắt được nàng.

“Lôi kéo ta làm gì? Không phải là không muốn để ý đến ta sao?”

“Ta yêu nàng, Kỳ Nhi.” Thanh âm của hắn run run, giống như mới thoát ra từ trong kích động.

“Hừ! Ta không thương chàng!” Nàng vẫn chưa nguôi giận.

Mạc Tịch Thiên cũng không để ý nàng, tay hơi dùng lực kéo nàng vào trong lòng, vui sướng ôm lấy nàng, nâng nàng lên xoay tròn trên không như một đôi hồ điệp mỹ lệ.

“Nàng yêu ta nha! Kỳ Nhi của ta cũng yêu ta nha!” Hắn mừng rỡ cười to!

Kỳ Nhi bị hành động của hắn dọa cho kinh sợ, tức giận trong lòng đã sớm biến mất. Thấy đáng vẻ vui mừng của hắn cũng không nhịn được nở nụ cười vui sướng.

“Đúng vậy, ta cũng yêu chàng...”

“Ta yêu nàng, ta yêu nàng...”

Ngoài cửa sổ bông tuyết vẫn nhẹ bay như cũ, bên trong phòng lại là một mảnh ảm áp.....

P/S: Phù! Đây là cuối cùng cũng hoàn thành bộ truyện này mình thật sự cảm thấy rất vui! Cảm ơn mọi người đã ủng hộ cho truyện. Sự theo dõi của các bạn là nguồn động lực cho mình, trong thời gian qua nếu mình dịch có chỗ nào chưa hay thì ông các bạn bỏ qua cho mình nhé! Thanks mọi người rất nhiều!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Nương Tử Bướng Bỉnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.